

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

«ΟΧΙ ΕΣΥ, ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΟΥ!..»

Η βροχή έφευγε ανάλαφρη και μέσα στη βροχή άτμοσφαιρα, ο κήπος του «Ασπρού Έλαφίου» φαινόταν έρημος. Η κυρία Τζέμμα, καθισμένη στο γραφείο, του ξενοδοχείου έμοιαζε να κοιμάται. Σε λίγο θάβανταν οι ζεστοί μήνες του καλοκαιριού και τα ξενοικιαστικά δωμάτια θα τσίπριαν οι πελάτες, όπως κάθε χρόνο. Μα για την ώρα, μια-δυο κάμαρες μόνο ήταν νοικιασμένες. Ξαφικά άκουστηκε ο θόρυβος ενός μοτέρ κι' έν' αυτοκίνητο στάθηκε απ' έξω. Η κυρία Τζέμμα κύτταξε προς τη τζαμένια πόρτα και είδε να μπαίνει ένα ζευγάρι. Εκείνος ήταν ψηλός, αδύνατος, κομψός, φαινόταν σαραντάρης και ήταν πολύ συμπαθητικός. Εκείνη ήταν πιο νέα, περιποιημένη, ε-ξαιρετικά νόστιμη.

— Υπάρχουν δυο δωμάτια ε-λεύθερα; είπε ο άντρας στη Τζέμμα. — Αν είναι δυνατό να ε-πικοινωνούν...

Η Τζέμμα ξανακύτταξε προσεκτικά την κυρία. Κάπου την ήξερε.

— Μπορώ να σας δώσω το 14 και το 15, δυο δωμάτια που γετονούν, είπε η Τζέμμα, χαμογελώντας. Βλέπουν προς την κοιλάδα...

Πολύ καλά, απάντησε ο κύριος.

— Ύστερα στράφηκε στη σύντροφό του:

— Θέλεις ν' ανέβης στο δωμάτιο; ρώτησε. — Εγώ θα σε περιμένω εδώ.

— Έλατε, κυρία, είπε η Τζέμμα, παίρνοντας ένα όρμα-θο από κλειδιά.

— Ανέβηκαν μια μικρή σκάλα κι' έφτασαν σε λίγο στο δωμάτιο. Η Τζέμμα άνοιξε την πόρτα και μπήκαν μέσα. — Ε-πειτα άναψε το φως.

— Είναι ένα απ' τα πιο ω-ραία δωμάτια. — Άλλωστε θα

τά θυμάστε καλά... Η κυρία έμοιαζε να μη την προσέχη. Είχε πλησιάσει στο παράθυρο και κύτταζε, έξω, σκεπτική... Η Τζέμμα ξανα-κύτταξε το λεπτό προφίλ της. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Ήταν εκείνη, κάπως άλλαχνημένη ί-σως, σαν ναχε υποφέρει πολύ. Είχε φύγει κλαίγοντας εκείνη την νύχτα απ' το ξενοδοχείο... Την είχε αναγνωρίσει άμέσως, γι' αυτό, όταν πήρε τα κλει-διά, πήρε απ' το συρτάρι του γραφείου και τη μικρή φωτο-γραφία.

— Κυρία, ξανάπε με κάποιο διαταγικό ή Τζέμμα, περνούν πολλοί απ' το ξενοδοχείο μου. Μα σας θυμάμαι τόσο καλά που σας αναγνώρισα άμέσως... Τον περασμένο χρόνο όταν ή-θατε εδώ.

— Κανέτε λάθος, τη διέκοψε η κυρία... Πέρυσι ήμουν στην 'Ελβετία...

— Ίσως να μην είναι χρό-νος, ίσως νααν λιγώτερο...

— Μα τί λέτε; — Έχω καλό μνημονικό, κυ-ρία Λάντι, κυρία Τζουλιάννα Λάντι... Αυτό δεν είναι τ' ε-νοια σας; — Ησαστε πολύ τα-ραχημένη εκείνο το βράδυ...

Τζουλιάννα Λάντι! Η ξαν-θη κυρία ανατρίχιασε.

— Ο άντρας της που ήταν μα-ζί της την περασμένη φορά, θυμόταν η Τζέμμα, ήταν πολύ πιο νέος και ξανθός. Φαινόταν καλά στη φωτογραφία, κοντά της. — Αποφάσισε να της τη δώσει.

— Μη με κρίνετε αδιάκριτα, κυρία, ξανάπε η Τζέμμα, αν σας μίλησα. — Ήθελα μόνο να σας δώσω αυτό...

Και της έδωσε τη φωτογρα-φία.

— Τη βρήκα μέσα στο δωμά-τιο, όταν φύγατε βιαστικά. Ο κύριος τότε σας άκολουθούσε.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Άτυχής συνάντησις

Πρό ημερών εβιάδιζον εις τας οδούς και ούμας κι' ενώ έώρουν των γυνών τας τορνευτώδεις κινήμας εξαιφνης ήκουσαν φωνήν μελωδικήν κοινά μου: — Πώς είσθε, προσφιλέστατε, σοφέ καθηγητή μου; Και στρέψας ον την κεφαλν ή ιδών γνωστήν κυρίαν κι' αδοράς εν τού σύννεφν αυτήν την ενκαίριαν την δεξιάν της έλαβον ως Δόν-Ζουάν ήπότης κι' έθεσον χειροφιλήμα άδριοπρεπές, εν πρώτοις. Κι' αφού συνεζητήσαμεν περί πολλών πραγμάτων εν τέλει, αυτή πονηρώς, ώ! θαύμα των θαυμάτων, μοι πρότεινεν άναφανδόν με σοβαρόν «έφε»: — Έλάτε εις τον οίκον μου να πίνωμεν καφέ!... Έφ' ω την λύσιν, ως είκός, ένκλιταν προδικάσας, εϋθύς την ήκολούθησον κατ' οίκον ο μβαγάσας και μετά ταύτης εϋρεθείς, ώ Δία, κατά μόνας: — Ας σπεύσωμεν! άνέκραζον, εϋθύς εις τούς κοι- (τώνας...

Κι' ενώ εκείνη έμεινεν έκπληκτος εξ (άπινης), εγώ προβάλας πάραυτα τόν όλον της (σαγήνης) — Ω, είπον, νοιώθω έξαυριν κι' έρω- (τικήν λαχτάραν!... — Οτε έδέχθη, ώ θεοί, την πρώτην την (σφαλιάραν. Τοντέστιν αυτή σοβαρώς κι' άγρίως (έναντις) και οόπαλον βαρύγδουπον εϋθύς προ- (σηθενόεσσα ήρχισε τύπτονσα σφοδρώς μετά φω- (νών έξάλλων, εφ' ω και σας άσπάζομαι εν μέσσω... (καρσυνιάζων! Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τη φύλαξα λοιπόν για να σας τη δώσω... αν σας ξανάβλεπα. — Σας ευχαριστώ πολύ... — Φαινόσατε τόσο τρομα- γμένη εκείνο το βράδυ, που ήταν καθκον μου να σας βο- ρηθώ. Μου φανήκατε σαν κο- ρισάκι τότε...

Η Τζέμμα έφυγε. Τότε η κυρία κύτταξε τι ήταν γραμ- μένο κάτω απ' τη φωτογρα- φία. Διάβασε: «Τζουλιάννα και μέρας της ζωής τους».

Ήταν η Τζουλιάννα, η κόρη της! Είχε τρία χρόνια να τη δει, από τότε που τότε σκάσει απ' το σπίτι της κι' έναν άν- τρα, που νόμιζε πως τον αγα-πούσε. «Οχι αυτόν που τώρα την περίμενε κάτω. — Έναν άλ- λον άντρα, που νόμιζε πως την αγαπούσε και που γι' αυτόν είχε παρατήσει τον άντρα της και την κόρη της.

Η Τζουλιάννα ήταν τότε δε- καπέντε χρόνων. Τώρα ήταν έ- να πολύ ώραίο κορίτσι που της έμοιαζε. Και είχε έρθει κι' αυ- τή μ' έναν άντρα στο ίδιο ξε- νοδοχείο, μόνι μ' έναν άν- τρα!...

Της έμοιαζε σε όλα! Γι' αυ- τή η ξενοδόχος είχε κάνει λά-θος. — Ήταν σε δυο άδελφές. Μόνο που η κόρη της, η Τζου- λιάννα, ήταν πιο δροσερή, πιο νέα, όχι, όπως αυτή, η Λάου-ρα, που είχε κάνει τόσο λάθη στη ζωή της. Αυτή λοιπόν έ- φταιγε αν και η Τζουλιάννα εί-χε άκολουθήσει τον ίδιο δρό-μο...

— Αγάπη μου, μπορώ να μ-πο; άκούστηκε απ' έξω η φωνή του άντρας.

— Έλα, Ντίνο... — Δεν σε είδα να κατεβαί- νης κι' άνησυχώ. Μα τί έ- χεις; Κλαίς;

— Ντίνο... ψιθύρισε. Δεν ήξερε πως να του πη-αυτό που είχε αποφασίσει.

— Το χέρι σου είναι παγωμέ- το χάιδε... Τι έχεις; — Ησου- να τόσο χαρούμενη πριν.

— Γατιά; Δε σ' άρέσει; Εί-μαστε μόνοι, είναι το πιο ίθα-νικό μέρος για τον έρωτά μας.

— Οχι, είπε η Λάουρα, κου- γώντας το κεφάλι της, θα φύ- τι μου... — Σε τόν άντρα σου;

— Ναι... — Όπως σ' άρέσει... είπε ψυχρά.

Μα, την ίδια στιγμή την άγκάλιασε και τη φίλησε στο στόμα.

Δεν μπορείς να τό κάνης αυτό! της είπε. — Εγώ σ' αγα- πώ, σ' αγαπώ άλλοιωτικά απ' ό,τι σ' αγαπάνε οι άλλοι.

Εκείνη σάπαινε κι' άρχισε να κλαίει.

Άκουσε, Λάουρα. Θα σε υπακούσω, αφού τό άπατείς, άλλω... αν ή πόρτα του σπι- τίου σου μείνι κλειστή για σέ- να, μάθε πως εγώ... θα σε πε- ριμένω.

Ευχαριστώ, Ντίνο, είσαι πάρα πολύ καλός...

Αυτή η γυναίκα δεν ήταν πια η Λάουρα, που γνώριζε, ή χαρούμενη, ή ξενισμένη, ή έ-ρωτευμένη. Ήταν μια γυναί-κα, που τώρα πονούσε, που δεν την ήξερε και που δεν μπορού-σε ν' αγαπήσει. Βγήκε απο-φασιστικά από το δωμάτιο.

Η Λάουρα δεν έκλαιγε πιά. Ξαναθυμόταν τα λόγια της Τζέμμα. Τώρα θα τη φώναζε, θα τη ρωτούσε. — Ήθελε να μά-θι το κάθε τί, γιατί ένιωθε πως η κόρη της, εκείνη τη νύ-χτα, είχε αντίσταθι, είχε ο-περασπίσει τον έαυτό της...

Κάθετε την κουβέρτα του κρε-βατιού, σα ναχε μπροστά της η Τζουλιάννα κι' έκλαιγε.

— Οχι, έού μικρούλα μου, όχι, έού... έλεγε. Δεν πρέπει να περ μιάσης και να κάνης τη ζωή που έκανα τόσο χρόνια... Οχι, έού, μικρούλα μου, όχι, έού, αγαπημένη μου Τζουλι-άνα!...

ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΡΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνιος

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Εκτός από το «Ακρόπολι», ή 'Αθήνα θα έχη το καλοκαίρι ένα ακόμα μουσικό θέ-ατρο, αφού το καινούργιο θέατρο της λεω-φόρου Αλεξάνδρας δεν πρόκειται κατά τα φαινόμενα να ετοιμασθι για έφετος, του-λάχιστον.

Πρόκειται για το «Περροκέ», το ιστορι-κό θέατρο του Μεταβουργίου, που λει-τούργουσε τα τελευταία χρόνια ως κινημα-τόγραφος.

Το «Περροκέ» λοιπόν εξησφάλισε έφετος ο μάεστρος Μ. Κατριάνος, με την από-φασι να παρουσιάσει εκεί μεγάλο μουσι-κό συγκρότημα. Ήδη, βρίσκεται σε δια-πραγματεύσεις με τις άδελφές Καλουτά, και τον Σρ. Μακρή.

Εναρκτήριο έργο του νέου αυτού μου-σικού θιάσου, λέγεται ότι θα είναι μια καινούργια επθεώρησι του κ. Δημ. Γιαν-νουκάκη.

Η «Νόρα», μετά την γενική επίθεσι των κριτικών, έπειδή ή νεαρά πρωταγ-ωνίστρια Έλλη Ασπείτη, εξ αίτιας της ή-λικίας της, χαρακτηρίσθηκε άκατάλληλη για τη βαρύτητα του ρόλου της ήρωίδος του 'Ιψεν, δεν σημειώνει στο θέατρο «Κυ-θέλης» την έπιτυχία που είχαν τα δυο προ-ηγούμενα έργα.

Στην Κύπρο, όπως και στην Κων-σταντινούπολι, οι άδελφές Καλουτά έτυ-χαν θερμής υποδοχής από το κοινό. Το βράδυ μάλιστα της «πρεμιέρας», δέχτηκαν ένα πολύ πρωτότυπο κι' αληθινά άσυνήθι-στο δώρο: ένα μικρό καθαρόν κατσικά-κι, που το παρουσίασαν μάλιστα και στη σκηνή!

Ο συνθέτης και μάεστρος Γιάννης Σπάρτακος πρόκειται να συνεργασθι μόνι-μα με τη Ροζίτα Σεργάνο, ως παρτε-ναίρ της. Τα συμβόλαια υπεγράφησαν χτες και το καλλιτεχνικό ζευγάρι φύγει αυτήν την έβδομάδα για το Μόναχο, όπου θα κάμει έπειτα από λίγο την πρώτη του έμ-φάνισι.

Πληροφορίες από την Ρώμη αναφέρουν ότι ή Ειρήνη Παππά κατέκτησε τη συμπα-θεια του θιάσου κινηματογραφικού ά-στέρος Χάμφρεν Μπόγκαρτ. Λέγεται ακό-μα ότι τους βλέπουν συχνά μαζί σε διά-φορα κέντρα.

Η διάσημη βεντέτα του γαλλικού τραγουδιού Σουζύ Σολιντόρ, που ήρθε πάλι για λίγες μέρες στην 'Αθήνα, παρ-ά 55 της χρόνια, κατορθώνει να διατηρή-όλη της τη γοητεία και να τραγουδά πα-τα χωρίς μικρόφωνο. Η Σολιντόρ λανσά-ρει τώρα πολλά καινούργια τραγούδια.

Στην Κωνσταντινούπολι, μια γνωστή Έλληνίδα ντιζέ, ή Μαροδσκα, ύστερα ά-πό ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, τραυμα-τίσθηκε σοβαρά στο πρόσωπο και λίγο έλειψε να χάσει το φως της.

Ένας άλλος τραγουδιστής μας, στην Κωνσταντινούπολι, ο Νίκος Παπαδάκης, λανσάρει τώρα στο μικρόφωνο το χαριτω-μένο του αγοράκι ήλικίας 8 μόλις χρόνων. — Έτσι πατέρας και γιοιό συναγωνίζονται σε έπιτυχία.

Η Καίτη Παρίση έκαμε την επανεμ-φάνισι της στο κέντρο «Παλλη 'Αθήνα» της Πλάκας με μεγάλη έπιτυχία. Προσεχώς ή Παρίση, θα φύγι για την Αμερική.

Με την ένισχυσι του Σώματος Αερο-πορίας θα γυρισθι προσεχώς μια καινού-ργια ελληνική ταινία, με τον τίτλο «Ελλη-νικά φτερά».

Σε μια άλλη ελληνική ταινία, που θα γυρισθι με πρωταγωνιστή τον κωμικό Παρ. Οικονόμου, θα λάβη μέρος και μια ώραιότατη Έλληνίδα από την Αίγυπτο, ή Βιργίνια Αγαθοπούλου, που είχε κάμει μεγάλη έντύπωσι σε αίγυπτιακά φίλμ.

Τα συγκοικιακά καλλιτεία που διαρ-γάωνσε πέρυσι στις άθηναικές γειτονίες ο γνωστός συγκραφέας τραγουδιών Κώστας Κοφινιάτης, έχουν τώρα ένα εϋτυχ ή-πιλογο: Σε λίγο θ' άρχισι το γύρισμα μι-άς ταινίας με τίτλο «Γυναίκες της 'Αθη-νας».

Με εξαιρετική έπιτυχία γιορτάσθηκαν στο «Ρέξ» την περασμένη Κυριακή τα τριανταπεντάχρονα της θεατρικής δράσεως του συμπαθούς Παντίου καλλιτέχνου κ. Ν. Σπανιδη. Ύστερα από την παράστασι και τους λόγους, του προσφέρθηκαν πολλά δώ-ρα και άνθοδέσμες.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Το λημέρι

Ολοι, ποιός λίγο, ποιός πολύ, το ξέρουν πως ή προβολή των «τολμηρών» των έργων μαζεύει πλήθη θεατών ολίγων... «περιεργών», που όλοι άνεπιφύλακτα, χωρίς διαφωνίες, τις βρίσκουν υπέροχες τις «τολμηρές» ταινίες. Κι' ένας μεγάλος αριθμός αυτών των θεατών αλλοιθωρίζει τελικώς, γιατί καλά και σώγει επιχειρεί και προσπαθεί — αν είναι δυνατόν! — να δη τα όσα γίνονται και πίσω απ' την θόνη.

Η «τόλη» έχει πέρασι στα χρόνια μας μεγάλη κι' είμαστε όλοι «τολμηροί» — κι' εγώ, κι' εσείς, κι' οι (άλλοι —

και της παρουσίας εποχής της δύσκολης και της φτωχής το κύριόν της γνώρισμα ή «τολμηρότης» είναι. Κι' αν δεν πιστεύεις, άκουσε, κατάλαβε και κρίνε: Μπροστά σε μια λαμπρούσα πολυτελή βιτρίνα όπου... άνθίζει ο χρυσός και θάλλει ή πλατίνα, ένα ζευγάρι φτωχών — ο Νότης κι' ή Ζιζή θαυμάζει ένα κόσμημα που το φορούν Σουλτάνοι κι' ο Νότης... γενναϊότατα μπαίνει στο μαγαζι και με μια τόλην άφάνταστη ρωτάει: — Ποσο κάνει;...

Κι' ο Κώστας είναι άνηθοπος εκτάκτως τολμηρός και κάποιο βράδυ ξαφνικά προς χάριν μιας Ηρώς σε μια ταβέρνα κοσμική με... τόλην καταφάνει, με τόλην τον καταλόγο στα χέρια τον τόν πιάνει και στο γκαρσόνι αθωρεί παραγγελία... τολμηρή, τολμηροτάτη δίνει.

Περνούν στιγμές εϋχάριστες, μα ή ταβέρνα κλείνει και φέρονται το λογαριασμό πολύ σωστό κι' εν τάξει, ο Κώστας, όμως, δεν... τολμά ούτε να τον κυττάξη!

Κάποια στιγμή κατάλληλη γιατροί, εργατές, έμποροι, βιομήχανοι κι' υπάλληλοι, την τρομερή την τόλην τους επιδεικνύουν όλοι. Ο 'Αριστειδής, φέο! είπειν, παντρεύεται τη Ντόλλυ!

Ο Κλεομένης ένοχλει με μια φράσι του σαχλή την Καίτη, ένα κορίτσαρο που μοιάζει του... Νταβέλη! Κι' ο Φρίξος ο υπάλληλος κοστούμι παραγγέλλει!...

Αλλά σε τόλην βέβαια — να το τονίζω όφειλω — ποτέ του δεν ύστέρησε τ' «άδύνατο» το φύλο κι' ή κάθε του εκπρόσωπος τολμά σχεδόν τα πάντα. Η Σούλα θέλει φόρεμα, παπούτσια, γάντια, τσάντα, γούνα, παλτό, αδιάδροχο, κι' έτσι, αγαπητοί, με τόλην απ' το σύζυγο μεγάλη τή ζητεί.

Κι' αν δη πως δεν τελεσφορεί αυτό το τόλημά της, χωρίς φανές και σματά, εϋθύς ένίσχυσι ζητά από την... τολμηρότητά κατά πολύ μαμά της.

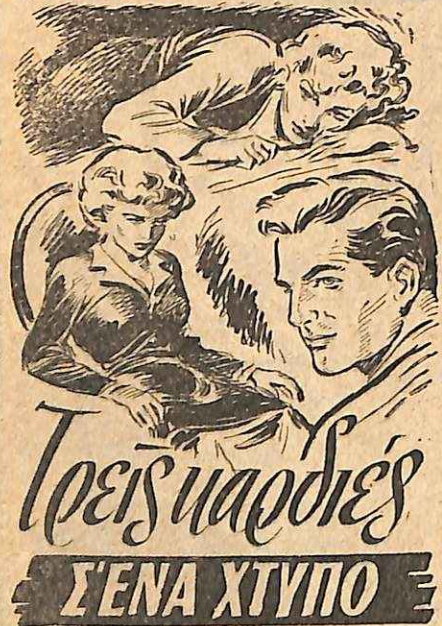
Κι' εκείνη... παίρνει άμπαρίζα — βρε θάρος που σου τδ- (χει! — και, αν... τολμά ο σύζυγος, άς πη και πάλι «δεν»!

Εας το τονίζω, φίλοι μου, για δεύτερη φορά: Είν' οι γυναίκες τολμηρές και με το πάρα πάνω και κάνουν κι' άλλα πράματα πολύ πιο τολμηρά, μα... δεν τολμά λεπτομερή περιγραφή να κάνω!...

Συντογραφίες & Συνεντεύξεις

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δύο αδερφές, η Φούλα και η Ζωή, ζούσαν μαζί με υπομονή το δράμα τους. Η Ζωή, η πιο μικρή, είναι παράλυτη, κι' η Φούλα έχει δεχτεί να θυσιάσει στο πλευρό της, αντικαθιστώντας, με αλτρουισμό, τους γονείς που λείπουν. Στο σπίτι των δύο κοριτσιών μπαίνει ο Κώστας Μπελίνης, γιος της Τράπεζας, όπου εργάζεται η Φούλα. Γι' αυτόν η Ζωή νοιώθει έναν απελπισμένο έρωτα. Ο Μπελίνης, όμως, αγαπάει τη Φούλα κι' αγαπιέται από αυτήν. Η Ζωή το διαπιστώνει και μισεί θανάσιμα την αδερφή της. Προσπαθεί με μέσα ταπεινά και άτιμα να δημιουργήσει παρεξηγήσεις ανάμεσα στη Φούλα και τον Μπελίνη. Οι δύο έρωτες, όμως, ύστερ' από αμοιβαίες εξηγήσεις, νοιώθουν δέν έρωτά τους το ίδιο δυνατό, όπως πριν. Ο Μπελίνης αναγγέλλει στη Ζωή, ότι θα παντρευτεί τη Φούλα. Η παράλυτη, ύστερ' από μίαν έντονη αντίδραση, δείχνει ότι δεχεται αυτό το γάμο με παθητική υποταγή. Κι' ύστερα με στοργικό αδερφικό ένθουσιασμό, η Φούλα βλέπει ανακουφισμένη τη μεταβολή αυτή της αδερφής της, και την αναγγέλλει, χαρούμενη στο Μπελίνη. Το μεσημέρι όμως, την ώρα του φαγητού, η Ζωή ρίχνει γυαλιά μέσα στο κρασί, που θα πηί η Φούλα, για να τη σκοτώσει. Άπάνω στην ώρα φτάνει ο Μπελίνης, που παίρνει την αγαπημένη του, την πάει στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών, από κει στο νοσοκομείο, και τη σώζει. Γεμάτη πανικό η Φούλα από το φοβερό περιστατικό, δηλώνει στον αγαπημένο της, ότι δε θέλει με κανένα τρόπο να ξαναγυρίσει στο σπίτι της, δίπλα σ' αυτή τη φοβερή αδερφή, που προκαλεί φρίκη... Ο Μπελίνης, φεύγοντας από το νοσοκομείο, πάει στο σπίτι της Ζωής και της αναγγέλλει, ότι η αδερφή της σώθηκε. Πικρά λόγια ανταλλάσσονται μεταξύ τους, στο τέλος όμως, η Ζωή, απότομα αλλαγμένη παρακαλεί τον άντρα, που αγαπάει απελπισμένα νάρθη κοντά της, και τον πάει με πάθος στο σπίτι... Ζαλισμένος από το φίλι της, ο Μπελίνης φεύγει. Για πρώτη φορά, όμως βρίσκει απόλυτα δικαιολογημένη την έλθεινή, την εγκληματική συμπεριφορά της Ζωής απέναντι στην αδερφή της, που της την εμπνέει ο απελπισμένος της έρωτας...

Και δικαιολογούσε το μίσος της, ακόμα και το εγκλήμα της για την αδερφή της... Δεν έφταιγε, βέβαια, σ' όλα αυτά η Φούλα. Κάθε άλλο. Δεν έφταιγε όμως ακόμα πιο πολύ κι' η Ζωή... Την εύρισκε τόσο δικαιολογημένη ο Μπελίνης, φωτισμένη μ' ένα καινούργιο καυτερό φως, πούνιωσε γι' αυτήν κάτι πάρα πάνω από ό,τι... Τη φαντάστηκε αυτή τη στιγμή, μόνη της, είτε άπανω στην πολυθρόνα της, είτε πεσμένη στο κρεβάτι της, με τα μάτια μισκλειστά ν' αναπολή το φίλι του — το πρώτο και το μοναδικό φίλι της ζωής της!... Ο άνθρωπος είναι εγωίστης, ιδίως όταν είναι έρωτευμένος. Εγωιστικά ο

Μπελίνης είχε αγνοήσει τόσο καιρό τη Ζωή, είχε περάσει αδιάφορος δίπλα από το παράθυρο, το φλογερό αίσθημά της. Τώρα όμως, άποψε, έβλεπε! Κι' ένοιωσε το δικό της τόσο μεγάλο, τόσο ολοφάνερο, που ντραπήκε βαθεία γιατί το είχε τόσο καιρό εγκληματικά παραγνωρίσει...

Πήγε στο σπίτι της κυρα-Μάρθας μ' ένα ταξί και ειδοποίησε τον άντρα της. Ύστερα, με το ίδιο ταξί, γύρισε πάλι στο νοσοκομείο να δει τη Φούλα. Τη βρήκε άγρυπνη να τον περιμένει. — Πήγες;... τον ρώτησε γεμάτη αγωνία. — Της έγνεψε «ναί» με το κεφάλι. — Τι... κάνει;... — Με πολύ κόπο περάσανε δυο συλλαβές από τα χείλια του Μπελίνη: — Καλά... — Κι' ύστερα, με ακόμα πιο μεγάλη προσπάθεια, ο γιατρός πρόσθεσε: — Όπως πάντα... — Μήπως... της μίλησες άσχημα;... — Όχι... Όχι... Πώς το φαντάστηκες;... — Με το δικό σου, δηλαδή... Δε θα σύρριχναν ποτέ άδικο... Όμως, να' έμεις οι δυο είμαστε ευτυχισμένοι... Ένώ εκείνη... — Λυγμοί κόψανε τα λόγια της Φούλας. Νευριασμένος ο Μπελίνης, της είπε: — Τα καταλαβαίνω όλ' αυτά πιο καλά από σένα!... Και γι' αυτό δεν της μίλησα άσχημα... — Το απότομο ύφος του την παραξένεψε: — Κώστα... του μουρούρισε παγωμένη, εκπληκτική. Τι έχεις;... Γιατί μου μιλάς έτσι;... Τι σου κανάει;... — Εκείνος χαμογέλασε βιασμένα: — Με συγχωρείς, Φούλα μου... Είμαι όμως τόσο αναστατωμένος από όλ' αυτά!... Τα νεύρα μου είναι κυριολεκτικά σπασμένα... — Το ξέρω και δεν σε παρεξηγώ, αγαπημένη μου... — Σώπασε λίγο, κι' ύστερα του πρόσθεσε, πιο σιγά: — Κι' έσυ όμως μην παρεξηγής το ενδιαφέρον μου γι' αυτή τη δυστυχισμένη... Είναι φυσικό, γιατί το ίδιο ενδιαφέρον έχεις, είμαι σίγουρη, και συ... — Ναί... Ναί... Έχεις δική... της αποκρίθηκε άπορημένος. — Κι' ύστερα την ξαναρώτησε: — Πας καλύτερα;... — Πας καλύτερα;...

— Έντελως καλά... Νομίζω, ότι το νοσοκομείο είναι περιττό... — Καλά... Αύριο θα βγύν... Διστακτικά, τον ρώτησε: — Καί... πού θα πάω;... — Πού θα πάς;... — Ναί. Στο σπίτι, φυσικά. Δεν είναι δυνατό να ξαναγυρίσω... — Βέβαια, δεν πρέπει να ξαναγυρίσεις... — Της μίλαγε άπορημένος, σ' να μην ήξερε τί να απαντήσει σ' αυτά που του λέγε... — Πού έχεις το νου σου;... του παραπονέθηκε λίγο νευρισμένη. — Ένώ... Πας σουδρε;... Το νου μου τον έχω σε σένα πάντα!... — Τον κούταξε προσεκτικά, ώρα πολλή: — Όχι Κώστα... του ψιθύρισε παραξενεμένη. Δεν τον έχεις σε μένα το νου σου, αλλά κάπου άλλο... — Ξαφνικά, ο Μπελίνης σηκώθηκε: — Τώρα, όμως, της είπε, πρέπει να σ' αόισω, Φούλα μου... — Φεύγεις;... — Ναί, είν' άργά... Δεν πρέπει να περιφρονώ εγώ, που είμαι γιατρός, τους κανονισμούς των νοσοκομείων... — Καί... θάβρεις αύριο... — Πρωί-πρωί... Θάρω να σε πάρω... — Καλά, Κώστα... Πήγαινε, κι' έλα αύριο... Θά σε περιμένω... — Καληνύχτα... — Καληνύχτα... — ΙΖ'.

Όταν πήγε το άλλο πρωί στο νοσοκομείο ο Μπελίνης, τα μάτια του ήτανε κατακόκκινα από την αϋνία, τα μάγουλά του χλωμά... Τόσο, που η Φούλα τρομαξε μόλις τον είδε: — Πως είσ' έτσι;... Τι έχεις;... — Τι έχω;... άπορησε εκείνος, γαμωγελώντας βιασμένα. — Μήπως είσαι άρρωστος;... — Όχι... πως σουδρε;... Μόνο, να... Δεν κοιμήθηκα πολύ καλά — αυτό είν' όλο!... — Έκαστε δίπλα της, στα πόδια του κρεβατιού της, χωρίς να την κутτάει. — Θα φύγωμε;... τον ρώτησε. — Ναί... Ναί... Βιάστηκε να της απαντήσει. Νά συνεννοηθώ μόνο με το διευθυντή... — Άντε, συνεννοήσου... Καί, που θα πάμε;... — Σκέπτομαι να πιάσω σπίτι, για να κάτσουμε μαζί, άμα παντρευτούμε... — Καλά γι' άργότερα: σήμερα όμως;... — Πού θα πάω;... γώ;... Σε κανένα ξενοδοχείο... Έξω... της αποκρίθηκε μασσημένα. — Τον κούταξε πάλι επίμονα, Κώστα, να... Το καλύτερο δεν είναι, Κώστα, να γυρίσω στο σπίτι μου;... τον ρώτησε. — Όχι!... Όχι!... Αυτό δε γίνεται... της απάντησε ταραγμένος, θάνα εντελώς θά πάς... Άλλωστε, αυτό θάνα λίγες μέρες, προσωρινό... Για λίγες, που λείπεις για το γάμο μας και να νοικιάσουμε σπίτι... Κάνε λίγη υπομονή... — Κάνω όση θές... Έλα, πήγαινε, να κανονίσεις ό,τι έχεις με το διευθυντή... — Μηνανικά, ο Μπελίνης σηκώθηκε και βγήκε από το θάλαμο. Δεν άργησε πολύ να γυρίσει. Συνωδευόταν από ένα νεαρό γιατρό, έφημερεύοντα. — Μας άφίνει, λοιπόν, η μικρή μας άρρωστη;... ρώτησε τη Φούλα αυτός ο τελευταίος μ' ένα ευγενικό χαμόγελο. — Ναί, γιατί... του αποκρίθηκε εκείνη. Μια κι' είμαι καλά... — Είχε σηκωθεί, στο διάστημα αυτό, από το κρεβάτι της, είχε έτοιμασθή, είχε ντυθεί. Στριγγμένη άπάνω στο μπράτσο του Μπελίνη, βγήκε από το νοσοκομείο. — Στην έξοδο μπήκανε σ' ένα ταξί. — Πού θέλετε; τους ρώτησε ο σωφέρ. — Τράβα προς... την Κηφισιά... του παράγγειλε ο Μπελίνης. — Ένώ το αυτοκίνητο ξεκινούσε, η Φούλα σφίχτηκε τρυφερά άπάνω του. — Στην Κηφισιά, λοιπόν. Θα πάμε;... — Ναί... Δεν προτιμάς;... Τώρα το νεύμα εκεί είναι πιο ήσυχα... Εκεί δε θα σ' μώνω δεν έχουνε κόσμο... Εκεί θα σ' ένοχλήσει κανείς... Όσυχος εύκαιρία να ξεκουρασθής, να σκεφτής πιο άνετα τα ζητήματά μας... — Τι να σκεφτώ; Τα ζητήματά μας είναι τόσο άπλά. Τα άφινω σε σένα να τα σκεφής... Ό,τι μου πής, θα κάνω, χωρίς σκέψι, χωρίς δισταγμό... — Ο Μπελίνης ένοιωσε κάτι σαν συναίσθημα δυσφορίας μ' αυτή την άπολυτη εγκατάλειψή της άπάνω του, χωρίς διαφωνία, με παθητική ανεπιφύλακτη υποταγή... Θα την προτιμούσε με θέληση, με πρωτοβουλία, για να μπορέσει να πάρει κι' αυτή άπάνω της μερικές ευθύνες. Κι' όχι να τις άφινει όλες τις ευθύνες άπάνω σ' αυτόν... — Προχώρησε το αυτοκίνητο άρκετά, χωρίς ούτε η Φούλα, ούτε ο Μπελίνης να μιλήσουνε. — Ξαφνικά, εκείνος έπαι: — Θέλω να σε ρωτήσω κάτι... — Τι;... — Δίστες για λίγο ο Μπελίνης, κι' ύστερα έπαι: — Νά... δε νοιώθεις τύψεις γι' αυτό που πάμε να κάνουμε; — Τίψεις;... έκανε εκείνη, χλωμαίνοντας άπότομα. — Ναί, τίψεις... — Όταν είχα τίψεις, του είπα, έσυ προσπαθούσε να του τις πνίξει... Τώρα, όμως, σου πάς να μου τις έμπνεύσεις πάλι;... — Όχι... Όχι... Δε θέλω να πω αυτό... — Μίλα μου, Κώστα, τί έχεις;... Τι σου συμβαίνει από χτές; — Είδεν εκείνος ότι έπρεπε να μιλήσει, ότι δεν ήτανε δυνατό πιά να σταματήσει, μιά κι' είχε άργισει... — Άκουσε, αγαπημένη μου... ψιθύρισε πολύ σιγά, χωρίς να την κутτάει. Χτές, όταν πήγα να δω την αδερφή σου, την είδα τόσο μόνη τόσο ανυπόφορη, που νιώσις το δικό της... — Είδεν που το κατάλαδες και συ;... του είπα η Φούλα ταραγμένη. Όταν σ' έλεγα εγώ, δεν ήθελες να με πιστέψεις... — Διηλάθ, όλ' αυτά, είναι περαστικές έντυπώσεις... βιάστηκε να της αποκρίθι. Δεν πρέπει, δεν είναι σωστό να μάς σταματούν πιά τη ζωή, να μάς πνίγουνε την ευτυχία... Έμεις θα τραβήξουμε υποστά, χωρίς να κутτάζουμε πίσω μας... — ...έτσι άκόμα κι' αν πίσω μας άφισαμε ένα άξιόλογο θυμά... συμπληρώσε η Φούλα με σφιγμένα χείλια. — Ο Μπελίνης προσπαθούσε να διώξει από την ψυχή του τις ένοχλητικές αυτές σκέψεις, πούχανε διοχετευθή και στην ψυχή της Φούλας... Και φαινόταν πιά τόσο άπολυτομένη από όλες αυτές τις ευαισθησίες για την αδερφή της ή φωνεϊά κοπέλλα!... Δεν έδειχνε καμιά μετάνοια κανένα δισταγμό για το γάμο της με τον άντρα που αγαπούσε... Καί, ξαφνικά, έντελως άπρόοπτα, αυτός ο άντρας της είχε ξαναφέρει τις τίψεις, τους δισταγμούς, που μόλις είχε άρχεισει να τους ξεχνά... Δεν ήτανε περίεργο;... — Τι έκανε χτές η Ζωή;... τον ρώτησε βραχνά, με φωνή πούτρεμε δυνατά. — Ο Μπελίνης κούταξε δέω από το άνοιχτο παράθυρο του αυτοκινήτου, τις βίλες του Ψυχικού: — Τι νάκανε;... Τι μπορούσε άλλο να κάναε παρά να καθέται στην αλνία πολυθρόνα της;... — Δεν σου είπα τίποτα όταν σ' είδεν;... Δε διαμαρτυρήθηκε;... — Τι να μου πής;... Για ποιο λόγο να μου διαμαρτυρηθής;... Φαινόταν άποφασισμένη να μην πη τίποτα πιά, ν' άφισι τη ζωή να κυλήσει, χωρίς να προσπαθήσει να της αλλάξει το ρυθμό που άλλωστε θάτανε κι' άσκοπο κι' άκατόρθωτο... — Δε μιλήσανε άλλο ως την Κηφισιά. Κατεβήκανε σ' ένα από τα πιο άπομερα και λιγώτερο κοσμικά ξενοδοχεία. Μπήκανε μέσα, κλείσανε ένα δωμάτιο. «Ο κύριος και η κυρία Μπελίνη» δήλωσε εκείνος με φωνή πούτρεμε έλαφρά. Πήγαν στο δωμάτιό τους. Ήτανε στο δεύτερο πάτωμα. Το παράθυρο άνοιγότανε στη μαγεϊά του χειμωνιάτικου ύπαιθρου. Ο Μπελίνης άνοιξε το τζάμι κι' άνάσανε βαθεία τον κούρο άέρα, που ήτανε γεμάτος ύγρασία και μυρουδιά πεύκου.

— Κλείσε το παράθυρο, σε παρακαλώ... του είπα η Φούλα. Κουτώνω!... — Πραγματικά, έτρεμε: τα δόντια της γυπύσανε, «Εκλείσε το τζάμι. Η Φούλα πήγε και κούλησε τα χείρια της άπάνω στο σώμα του άναμμένου καλοριφέρ. — Τη ζύγωσε και της καίει τα μαλλιά: — Τι έχεις;... τη ρώτησε μ' ένα γλυκό ναυόγελο. — Κουτώνω, σου είπα... του αποκρίθηκε σιγά. Νοιώθω όλο το σώμα μου παγωμένο... Σ' να κυκλοφορή κρύο αίμα στις ολέδες μου!... — Ήσυναν... Προσπαθούσε να ήρεμήσει... τη συμβούλεψε, ενώ κι' αυτός ήτανε κάθε άλλο παρ' ήρεμος... — Ξαφνικά, η κοπέλλα γώθηκε μέσ' στην άγκαλιά του και έσπασε σε κλάματα με δυνατό άναφυλλητά, που της ταράζανε το κορμί. — Κώστα... του φώναξε με κοιμένη φωνή. Αυτό που πάμε να κάνουμε, είναι καθαρό έγκλημα!... Και το κατάλαδες και συ... — Νευριασμένος, την άπομάκρυνε λίγο, πιάνοντάς την από τους ώμους και κутτάζοντάς την στα μάτια. — Άκουσε, της είπε κοφτά, άπότομα. όλ' αυτά είναι άηδίες!... Άποφασίσαμε να παντρευτούμε, θα παντρευτούμε!... Τίποτε δε θ' αλλάξει την άποφασί μας, τίποτα δεν πρέπει να τη σταματήσει... — Καλά, Κώστα μου... Όπως θές... Σου το είπα, δεν έχω άλλη γνώμη από τη δική σου άλλη θέλησι από τη θέλησί σου. — Κι' επί τέλους ο γάμος μας τ' άβάξει όλα στη θέσι τους... Κι' η Ζωή θα συνήθισι σιγά-σιγά την καινούργια κατάσταση... Καί, στο τέλος, θα έχσουμε όλοι μαζί, όπως άνειρευόμαστε, όπως πρέπει... — Μακάρι, Κώστα... Αυτό θέλω κι' εγώ... Αυτό παρακαλώ... — Την τραβήξε στην άγκαλιά του και τη φίλησε τρυφερά στο στόμα. Εκείνη δέχτηκε το φίλι του, κλείνοντας τα μάτια. Το φίλι του αυτό την έκανε να ξεχάσει τ' άπάντα, για μιά σύντομη έρωτική στιγμή, γεμάτη φλογεροό πάθος... — Λοιπόν, τώρα εγώ φεύγω... — Φεύγεις;... — Ή ερώτησι τη είχε κάποια άνησυχία... Κάτι σαν αγωνία δονούσε άδύνηρά τη φωνή της. — Ναί, φεύγω για λίγο... Πάω να ταχυτοποιήσω τις δουλειές μου, να δεχτώ μερικούς άρρωστους στο άτρείο, να φροντίσω...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

...Καί, πραγματικά, η δυστυχισμένη παράλυτη ζούσε τις πιο άνυποφρες στιγμές του μαρτυρίου της!... Θά μεταφέρουμε τον άναγνώστη στο μικρό σπιτάκι των δύο κοριτσιών, δίπλα στην πολυθρόνα της Ζωής: — Ήτανε πρωί. Η κυρα-Μάρθα είχε ευπνήσει κι' έβραζε στην κουζίνα το γάλα. Η Ζωή καθότανε στην αλνία πολυθρόνα...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΞΕΛΟΓΟΓΙΑ ΜΙΑΣ ΑΡΜΟΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ
"Όσοι γυναικες θέλουν ν' άδυνατίσουν θα μπορούν στο εξής να παίρνουν το άτιμολούτρό τους στο σπίτι τους, χωρίς νη νέα αυτή γαλιτική εφεύρεσι. Πρόκειται για μιά συσκευή από γάλα που συναρμολογείται εύκολα και τοποθετείται μέσα σ' οποιοδήποτε δωμάτιο. Ή όλη εγκατάστασι δερμαίνεται με μιά ηλεκτρική συσκευή, που εκπέμπει όπερυδρες ακτίνες. Άριστά: Οι αλνίες που βγάδουν τους άτιμους. Δεξιά: Ή μηχανή άτοιμη για το άτιμολούτρο.

8

Το πλήθος καγχάζει — φανερό πως δεν πιστεύει την τόσο λογική εξήγησή μου.

Θα σε παραδώσω στην αστυνομία! φωνάζει ο επιβάτης, χωρίς ν' αφήσει το χέρι μου. Κυρίε εισπράκτωρ! Έναν πόλισην!

Εδώ! ακούγεται μία φωνή από τον μπροστινό εξώστη.

Το πλήθος κάνει τόπο. Ένας μελαγχολικός τύπος, με κατεβασμένη ρεπούμπλικα, ανοίγει διάδρομο ανάμεσα στους επιβάτες κι' έρχεται κοντά μας.

Αστυφύλαξ, δηλώνει. Έτουτος εδώ πήγε να σας κλέψει.

Μάλιστα. Είχε το χέρι του στη τσέπη μου κι' έφαγε.

Σας πήρε τίποτα;

Δεν πρόλαβε.

Κυρίε αστυφύλαξ, παρεξήγησες. Λέω εγώ με δραματική φωνή. Είμαι έντιμος άνθρωπος, σας βεβαιώ, καί...

Μα εκείνος μ' αδράχνει από την πλάτη.

Πάμε μέσα. Έκει θα τ'αδράξω με!

Με κατεβάζει στην πρώτη στάση. Από πίσω μας ακολουθεί και μία κουστοδία από περιέργους, που έρχονται να ιδούν τι θ' απογίνει. Στο δρόμο ακούω και τα σχόλια. Κάποιοι διαδέχτες ρωτάνε επί κεναε τουτος;

Πορτοφολας! απαντούν εκείνοι που έβρουν την ύποπτη.

Τελος φτάνουμε στο τμήμα. Μαζύ και το «θύμα».

Συνελήφθη επ' αυτοφώρω κλέπτον τον κύριον, έντος του όχηματος της γραμμής Πατησίων, άναφέρει ο πόλισην.

Εξηγώ το γεγονός. Ο συνωστισμός τα φταίει...

Συνωστισμός! παρατηρεί ο άξιωματικός της υπηρεσίας. Τότε γιατί δέν έχουν όλοι το χέρι τους στις ζένες τσέπες;

Ξέρω κι' εγώ. Σε μένα ήταν μοιραίο να τόχη!

Είμαι έντιμος άνθρωπος. Δίνω πληροφορίες για το προσωπό μου.

Ονομάζομαι Παντελής Τρικούρμπας. Εργάζομαι στην τάδε έμπορία. Μου παίρνουν την ταυτότητα. Ψάχνουν τα τετάρτια τους, δέν με βρίσκουν πουθενά γραμμένο. Με γράφουν, όμως, τώρα, για να μ' έχουν ύπ' όψη τους στο μέλλον.

Θα υποβάλλετε μήνυση; ρωτούν το θύμα.

Εφ' όσον έπρόλαβα την κλοπή, δέν βλέπω, το λόγο, λέει έκείνος. Άλλο ζήτημα τι θα κάνετε σεις, ως άστυνομία!

Το θύμα φεύγει. Έγώ παρακαλώ να καλέσουν τον προϊστάμενό μου και τους γειτόνους μου, όλα προσώρας αξιόπιστα, να δώσουν πληροφορίες για το άτομό μου. Δέν έχουν αντίρρηση. Στο μεταξύ μου παίρνουν τα δακτυλικά αποτυπώματα — αυτά πρέπει να υπάρχουν στο αρχείο τους, για κάθε ένδεχόμενο.

Έρχονται οι άνθρωποι μου, για να έγγυηθούν. Με έφεραν για να τάξει κύριο. Δέν έχουν άφορμή να με υποψιάζονται για τέτοιες δουλειές.

Τέλος πάντων! μου λέει με κάποια άμφιβολία ο άξιωματικός της υπηρεσίας. Θα σ' αφήσω για πρώτη φορά. Άλλά από δω κι' εμπρός έχε το νου σου.

Ευχαριστώ, κύριε άστυνόμω. Τα σέση μου.

Μία στιγμή.

Χτυπάει το κουδούνι. Έρχεται ένας πόλισην.

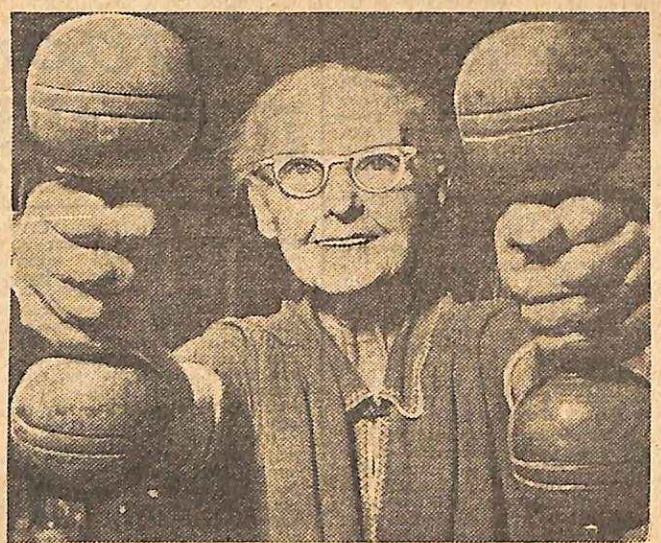
Διατάξαιτε.

Ειδοποίησε νάρθουν τα παιδιά της ομάδας!

Έρχονται και τα παιδιά της «ομάδας». Πεντέξη άστυνομικοί με πολιτικά, που με κυττάζουν πολύ παρατηρητικά, για να μου «κόψουν φάτσα» και να τη θυμώται, το δίχως άλλο. Τους κυττάζω κι' εγώ με το θάρρος του τιμού και άψογου ανθρώπου σαν να τους λέω: «Όχι, δέν έχω τίποτα να φοβάμαι. Το παινικό μου μητρώον είναι λευκόν, λευκότατον, ως γάλα των προβάτων, ώσαν το κρίνον το άνθον έντος άγρών αλάτων».

Και τώρα πήγαινε Παντελή Τρικούρμπα, φτηνά τη γλύτωσες. Και το νου σου!

Όταν αφήνεται έλεύτερος ένας

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΩΡΙΑ

Η 'Αμερικανίδα αυτή που ονομάζεται 'Αλμέντα Μπρόκς πίστευε από νέα πως η γυμναστική εξασφαλίζει υγεία και μακράζωια κι' έλεγε πάντοτε: «Χάρη στη γυμναστική θα φτάσω τα 100 χρόνια». Σήμερα είναι 91 χρόνων και εξακολουθεί κάθε μέρα να κάνει τη γυμναστική της. Πιστεύει δε τώρα ότι θα ζήσει πολύ περισσότερο από 100 χρόνια!

...Και ξαφνικά μία άπελπισμένη κραυγή:

— Το πορτοφόλι μου!

Ταραχή στο τράμ— πάλι το τράμ των Πατησίων.

Μου κλέψανε το πορτοφόλι μου! όρνεται ένας άνθρωπος λίγο πιο πέρα από μένα.

Έγώ είμαι κοντά στη μεσαία πόρτα και προσπαθώ να κρατήσω την ισορροπία μου, καθώς αναδεύεται ή συμπαγή μαζί των επιβατών κι' ένας με σπρώχνει από δεξιά, άλλος από αριστερά κι' αλλέξια, άλλος από την πλάτη. Ο οδηγός σταματάει.

— Τώρα πρό όλίγου το είχα! συνεχίζει ο επιβάτης και τον βλέπω που ψάχνεται, σαν να θείη να βεβαιωθεί για την απουσία του πορτοφολιού.

— Να μη βγή κανείς! ακούγεται μία άλλη φωνή. Όδηγέ! Κλειστές τίσ πόρτες! Αστυνομικός. Είσαθε βέβαιος πως το είχατε το πορτοφόλι σας; ρωτάει τον παθόντα.

— Μα τί λέτε τώρα! Πριν από ένα λεπτό τόπισσα. Σ' αυτό το λεπτό μου το σούφρωσαν.

Ασυναίσθητα φέρνω το χέρι μου στη θέση όπου βάζω το δικό μου πορτοφόλι — άνω δεξιά, έσωτερικάς. Εύτυχως το δικό μου τόχη.

Αντιληφθήκατε κανένα ύποπτο; συνεχίζει τις ερωτήσεις του ο άστυνομικός.

— Πως να τον άντιληφθώ; Κάποιος με σκούνησε κι' έπεσε άπάνω μου, αλλά δέν μπορώ να θυμηθώ ποιός είναι.

— Σωματική έρευνα! διατάζει ο άστυνομικός. Πίσω όλοι! Ένας ένας θα περιγράψω τον ψάχνω. Το πορτοφόλι δέν μπορεί παρά να είναι εδώ!

Περιμένο τη σειρά μου. Ασυναίσθητα πάλι βάζω το χέρι μου στην άπ' έξω τσέπη του σακκουλάκι

— Τον είχαμε πιάσει; ρωτάει ο άστυνομικός.

— Μάλιστα. Είχε τα χέρια του στις ζένες τσέπες.

— Άντε έτσι, πολάκι μου; λέει ο άστυνομικός. Έχεις και προηγούμενη δράση!

Προχωρούμε προς το τμήμα, με τιμητική συνοδεία και τούτη τη φορά. Άνοίγει μία πόρτα, με σπρώχνουν κι' εμφανίζομαι στον άξιωματικό της υπηρεσίας.

— Καλημέρα σας!

Είπε ο ίδιος, που με είχε περιποιηθεί και στην πρώτη μου περιπέτεια.

— Συνελήφθη επ' αυτοφώρω κλέπτον πορτοφόλι έντος του όχηματος της γραμμής Πατησίων, εξηγεί ο άστυνομικός.

— Άντε δέν ένοεις να τ'αλλάξω κάτω! λέει ο άξιωματικός.

— Λάθος, κύριε άστυνόμω.

— Την άλλη φορά, λάθος τα χέρια σου στην ξένη τσέπη. Σήμερα, λάθος το ξένο πορτοφόλι στα χέρια σου. Σαν πολλά δέν πάνε τα λάθη!

Έκθετω λεπτομερώς τα πράγματα, τα όπως έγιναν.

— Εσύ, αν ήσουνα στη θέση μου, θα τα πιστεύεις; ρωτάει ο κ. άξιωματικός.

— Όχι! άπαντώ εύθαρως. Άλλά αυτή είναι ή αλήθεια.

Φέρνουν το βιβλίο σημειώτων. Βρίσκουν τη μερίδα μου. Με πάνε και σ' ένα είδικο δωμάτιο όπου με φωτογραφίζουν. Κι' έπειτα με κατεβάζουν σ' ένα υπόγειο διαμέρισμα, όπου κάνω παρέα μαζί με κάτι μυστηρίου τύπους.

Το πρωί διαβάζω στην έφημερίδα:

«Συνελήφθη επ' αυτοφώρω ο σεσημασμένος πορτοφολας Παντελής Τρικούρμπας ή Άπολόχερης, ένός έκλεπτε το πορτοφόλι του επιβάτου Μιχαήλ Βαρβάτσου. Ο έν λόγω λωποδύτης έχει πλουσίαν δράση».

Μία έφημερίδα δημοσιεύει και τη φωτογραφία μου: «Ο συλληφθείς πορτοφολας».

Τρώω ένα μήνα φυλακή.

Και γάχος και τη θέση μου. Ο προϊστάμενός μου κ. Θεοφάνης χτεί στην έταιρεία.

Αυτά είναι πολύ, μου λέει, αλλά εδω δέν μπορείς να εργασθής πλέον. Την πρώτη φορά, τέλος πάντων, είπαμε πως είχες γίνει λάθος. Άλλά και τη δεύτερη; Κούταξε να διορθωθεί, παιδί μου, γιατί θα χεις πολύ άσχημη κατάληξη.

Και ψάχνεται για να ιδή πως του λείπει το πορτοφόλι. Οι πρώην συνάδελφοί μου δέν καταδέχονται να με χαιρετήσουν. Καυμώνονται καθώς με βλέπουν ν' άπερχομαι. Αναγκάζομαι ν' αλλάξω και γειτονία, γιατί άνθρωπος δέν μου λέει καλημέρα.

Κι' αυτό δέν είναι τίποτα. Το χειρότερο άπ' όλα είναι πως μία φορά τη βδομάδα το λιγότερο, με τραβόλογαν στο τμήμα. Κάποιοι απρόσχετοι έχουν φάει το πορτοφόλι στο τράμ και ή άστυνομία με παρουσιάζει στο θύμα.

— Μήπως είναι τούτος εδω; Για κούττα τον καλά.

— Όχι... Δέν τον θυμάμαι!

Κάποιος, όμως, θα με θυμηθεί μία μέρα. Και θα πη πως έγω ήμουν, χωρίς να είμαι.

Το πάν είναι να μη σου βγή το όνομα. Έμένα μου βγήκε. Και δέν ξέρω μήπως πρέπει ν' αρχίσω τώρα να κλέβω στ' αλήθεια—υά που κάθε άλλη πόρτα έντιμου διαδίσωσης μου έχει πιά κλειστή.

ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΣ

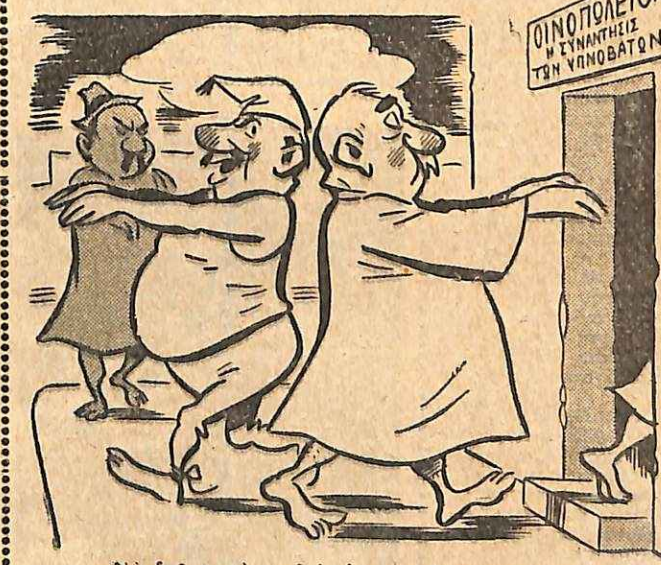
Νύχτα με φαντάσματα.

Σε μία άγγλική έφημερίδα δημοσιεύθηκε πριν από λίγον καιρό ή κάτωθεν «μικρή άγγελία»:

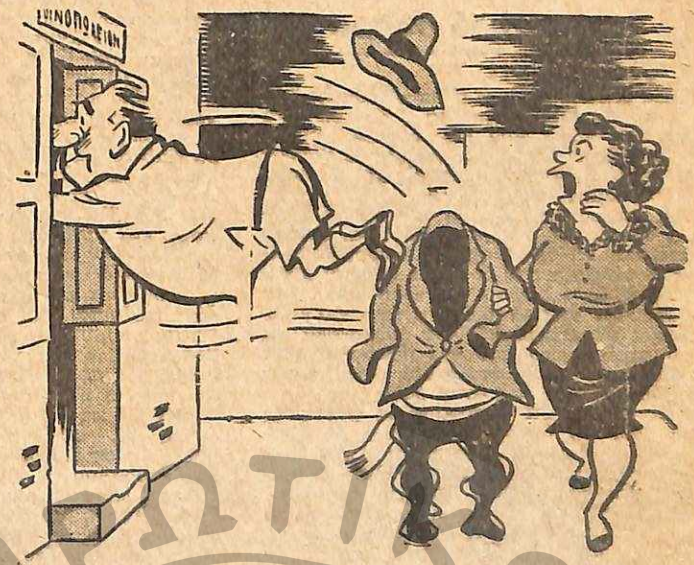
«Είμεθα τέσσεροι νέοι και επιθυμούμε να περάσωμε μία νύχτα μέσα σ' ένα σπίτι με φαντάσματα. Στις 397 Λόντο Ρούντ, τηλ. 6201».

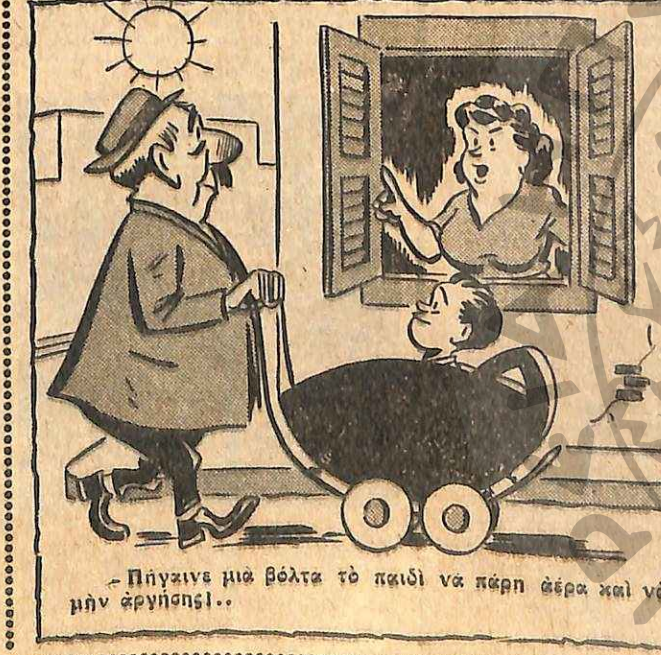
Κι' όποιος είναι άντρας, ρέ, νάρθη έξω!..

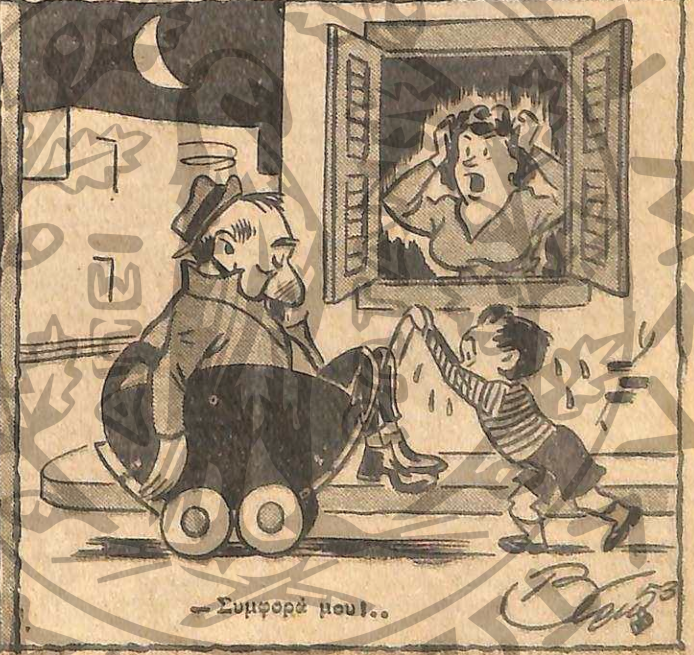
— Να δούμε, ρε παιδιά, ως πότε θα την κοπανάμε στις γυναίκες μαζί!..

— Σαραντούκο!..

— Πήγαινε μια βόλτα το παιδί να πάρη θέρμα και να μην άργήσει!..

— Συμφωνά μου!..

«Καλέ μου φίλε,
 «Δέ θάβηλα να μὴν εἶμαι εἰλικρινὴς μα-
 ῖ σου. Δέ θάβανε σωστό. Ὑστερα ἀπὸ
 ὅσα καὶ τόσα ποὺ μὰς θέσανε, νομίζω
 τί μου ἐπιβάλλεται να γράψω μὲ θάρρος
 αὶ χωρὶς περὶττὲς ὑπεκφυγῆς τὸν ἐπιλογὸ
 ῆς συντομῆς ἱστορίας μας.
 «Εἶναι μοιραία ἐξελεῖται τῆς ζωῆς τὸ τέ-
 λος. Καθετὶ ποὺ ἀρχίζει, δὲν εἶναι δυνατό
 ἄρα καὶ νὰ τελειώσῃ. Μποροῦσε ὁ ἔρω-
 τας νὰ τελείωνε στὴ δική σου καρδιά· συνέ-
 λῃ ὅμως νὰ τελειώσῃ στὴ δική μου... Δὲν
 τρέπονται νὰ σοῦ τὸ ὁμολογήσω. Θὰ ντρέ-
 πτοῦμαι ἂν ἐξακολουθοῦσα ὑποκριτικά νὰ
 καλλιερῶ ἐκεῖνο ποὺ γιὰ μένα τελείωσε.
 «Κρατᾶς τίς τρυφερὰς μας στιγμὲς σὰν
 ἀλυσίδα ἀπὸ γλυκὲς ἀναμνήσεις ποὺ —τί
 ντρέμε...— θὰ ὁμορφιάωνε πάντα τὴ
 ζωὴ μου. Θὰ ἴθουν· εὐτυχισμένη ἂν μπο-
 ροῦσα νὰ συνεχίσω ἀσταμάτητα τὴν ἔρω-
 τικὴ ἱστορία μας, μὲ τὴν ἀπόλυτη βεβαί-
 οτητα ὅτι θάβανε μιά συνεχίσαι εὐτυχίας.
 Δυστυχῶς ὅμως, ἡ εὐσυνειδήσιό μου, ἡ
 ἐπιμότης μου ἀπέναντι στὸ ἴδιο αὐτὸ το
 εἶσθημα ποὺ μὰς ἔδεσε, μοῦ ἐπιβάλλουν
 ἐλκρινεία :
 «Τὸ γράμμα μου αὐτὸ ποὺ κρατᾶς, τέ-
 λος στὰ χέρια σου, εἶναι ἀναγκαστικά ἡ τέ-
 λευταία ἐπαφή μας. Ὑστερ' ἀπὸ αὐτό, ἡ
 ἱστορία μας τελειώνει. Ἡρεμα, εὐγενικά,
 πολιτισμένα. Χωρὶς ἀκρότητες κι ὑπερι-
 τμήσεις. Χωρὶς μίσος. Δὲ σὲ μισῶ, δὲν εἶναι
 δυνατό νὰ σὲ μισήσω... Εἶσαι αὐτὸς ποὺ
 μοῦ χάρισες ἕνα σωρὸ ὁραῖες στιγμὲς ἀ-
 λησμόνητης εὐτυχίας. Θὰ μείνῃς ἡ πιὸ ὁ-
 μορφὴ μου θυμῷ, τὸ πιὸ ἀγαπημένο μου
 ἀρεθλόν. Ἀλλά, ἐνα παρελθόν ποὺ τελεί-
 ωσε πιά, ποὺ πνίγηκε μέσ' στὸ παρόν...».

κετταρία σου, τὸ βάθρο ποὺ σ' ἀνέβαζε καὶ σὰ ματρία σου, καὶ σὰ ματρία τὸ κοσμου... ἤτερα νὰ σὲ χαϊδεύω μὲ τὸν πόνσοφ καὶ πολυσύνθετο τρόπο: Ἐγραφα γιὰ σένα τρυφερά λόγια, φλογερές κολακείες, πρὸζες γεμάτες ἐνθουσιασμό, στίχους γεμάτους χαϊδέματα!... Κι' αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα χαϊδέματα τῆς ἐπιδερμίδος σου, ποὺ-ἐὰν ἄρχισεν ν' ἀπαιτῆται ἀπὸ τὴν πρῶτες ρυτίδες!... Αὐτὲς ἀκριβῶς οἱ ἀπρόοπτες πνευματικὲς θωπιεῖς εἶχανε γι' ἀποτέλεσμα τοὺς νὰ σοὺ χαλάσουνε τὸ χαρακτήρα, διοντάς σου τὴν αὐταπάτη ὅτι ἦταν ἀκόμα ὁ καιρὸς μπροστὰ σου, ὅτι ἦσαν εἰκοσι-ἕ-των, ὅτι πίσω σου δὲν ὄγκωνότανε σκοτεινὸ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ μόνο μπροστὰ σου γλυ-κὸ καὶ χαράζονε γεμάτῳ ρόδινη καὶ μενεξεδένι-αισιδοδεῖα, τὸ μέλλον... Ἐνῶ—δυστυχῶς—ἡ πραγματικότητα, κάθε ἄλλο παρά-αὐτῇ, ἦταν ἀρκετὰ ὀδυνηρὰ γιὰ σένα: νὰ με-τά τὸν δικὸ μὲ ἔρωτα, πούερε μὲ χέρι-τόσο ἐπιτήδειο—ἐπιτρέψέ μου τὴν ἀναγ-καίαν περιαιτολογία— νὰ σοὺ δινῇ χαρά-κι' αὐτοπεποίθησι, δὲ θὰ βρῇς πιά παρά-ἴσως ἀσημαντές περὶπτώσεις, ποὺ ὅσο πα-νὲν θὰ ξεράναι, γιὰ νὰ καταλήξουνε στὸ ἀπόλυτο μηδέν. Περιπτώσεις ἀπαγορευμέ-νες, ἀλλωστὲ γιὰ σένα, ἀφοῦ βάρπτειτε κα-νονικά νὰ τὶς ἀποκλείει, γιὰ λόγους πρὸς-ἐμπειρίας—συγχωρᾶς μὲ γιὰ τὴν ὡμί-ελιγκρία...— ἡ ἡλικία!...

«Κάθε γυναίκα που αγαπιέται είναι μία έκτυφλωτική μεγαλειότητα στά μάτια εκείνου που την αγαπάει. Μία μεγαλειότητα όμως, με κάθε άλλο παρά αντικειμενικό μέγεθος. Το μεγαλείο της δημιουργείται από τα ίδια τα μάτια του ερωτευμένου, που γεμίζουν άπατλοτα συχνά ένθουσιασμό. Δεν ήτανε δυνατό ή περίπτωσηί μας να διαφέρη από άλλες ανάλογες της ζωής και του έρωτα... Σ' είδα τέτοια που δεν ήσανα έρωτα... Σ'ε καμάρωσα σαν άπθανο δημιουργημα ενώ ίσως δεν ήσανα στην πραγματικότητα παρά ένα γυναικάκι ανάξιο να σε πείθει».

«Από την ώρα που άρχισα να σε πείθω ότi ήσουν εκείνου που δεν ήσανα στην πραγματικότητα, ο χαρακτήρας σου άρχισε να καταστρέφεται. Δεν είναι δυνατό παρά να σπασες κομμάτια τόν καθρέφτη σου, που σπαστέλανε, όποτε τόν ρωτούσες με άγωνίδες ενδιαφέρον, το είδωλό σου γεμάτο άδυσωπήτη μετριότητα».

«Κι' έμεινε μοναδικός σου καθρέφτης αυτός σε συνέφερα... — ο ένθουσιασμός μου... Ένας ένθουσιασμός χωρίς όρια και χωρίς φραγμούς. Ένας ένθουσιασμός χωρίς όλο, που άφαισε με παραλήρημα πυρετού, ξάλλος, που άμωιάζε με παραλήρημα πυρετού... Τόσος λιβανωτός κάτω από την συνήθειά σου, δέν ήτανε δυνατό παρά να σ'αγαπώ... από λόγια, στίχους, τρελά

[illegible]

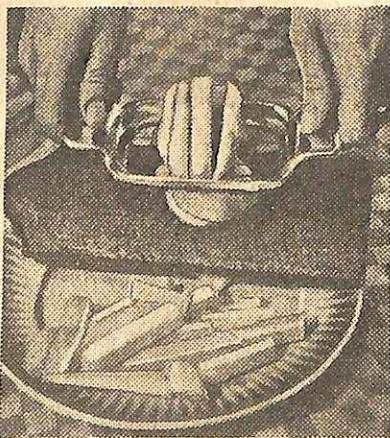
»Εκείνη τη στιγμή, ψυχρός για σένα με τα φτερά που έρωτική ένδυσμασμά μου αλύττητα φαλιδισμένα από σένα την ίδια, θα σε παρακολουθήσω από μακριά, όχι όπως σ' είχα φτιάξει, αλλά όπως είσαι πραγματικά, και θα νοιώσω την προδομένη μου καρδιά πλημμυρισμένη από την αγάπη για χαρά που προσφέρει η έκδοξή σου!

A black and white photograph of a woman in a floral dress, smiling and holding a large, ornate, tiered cake or structure on her head. A snake is draped over the structure.

«Η χορεύτρια "Ιρα Βάνι εμφανίζεται
κάθε βράδυ» ένα κέντρο του Μονάχου
έκτελώντας ένα πρωτότυπο χορό με φει-
δια. Στη φωτογραφία μας η ξηλωτική χο-
ρεύτρια με τον πρωτότυπο παρτενάρ της
που ξετυλίγεται σιγά-σιγά απ' το κα-
πέλλο της για να τυλιχτεί στο πλαστικό
σώμα της.

Τὸ τραπέζι αὐτὸ εἶναι σχέδιο τοῦ δια-
κοσμητοῦ Γκέρτ Χέργκετ καὶ ἐπιδικνύ-
εται σὲ μιὰ ἐκθεσι ἐπίπλυν τοῦ Ντύ-
σελντορφ τῆς Γερμανίας. Διπλωμένο κα-
ταλαμβάνει ἐλαχίστη θέσι ἐνῶ, ὅταν ἀ-
νοίξη γίνεται ἕνα μεγάλο καὶ πολὺ ἐ-
ξυηρητικό τραπέζι.

Ἡ συσκευή αὐτὴ δὲν θά λείπῃ σὲ λίγο ἀπὸ καμμιά κουζίνα. Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα πρακτικὴ ἐφεύρεσι, ποὺ ὄχι μόνον κόβει τὶς πατάτες μὲ μεγάλη εὐκολία, ἀλλὰ καὶ δίνει στὰ κομμάτια ἕνα ὁμοιόμορφο καὶ συμμετρικὸ σχῆμα.

Μιά μεγάλη μερίδα Ἀμερικανῶν κατακρίνει τοὺς νέους μεταναστευτικούς νόμους ποὺ ἔχουν ἐφαρμοσθῆι στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς λοιπὸν βρισκόταν ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ καλωσόρισε τὸν Τσώρτσιλ στὴν Οὐάσιγκτων, κατὰ τὸ τελευτάιο ταξεῖδι του στὴν Ἀμερική. Καὶ τοῦ φώναξε δυνατὰ: Ἀ-

— Σου πήραν τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα, Οὐίνστον;
Γιατὶ ἡ διατύπωση αὐτὴ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τοὺς νόμους περὶ μεταναστεύσεως, γιὰ κάθε ξένο, ἀπὸ ὁποιοδήποτε χώρα, πὺ ἐπισκέπτεται τὴς Ἠνωμ. Πολιτείες.

Ὁ Τσώρτσιλ ἀπάντησε σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι μ' ἕνα διακριτικό χαμόγελο. Θὰ μπορούσε ὡστόσο νὰ δώσῃ καταφατική ἀπάντησι στὸν ἄγνωστο ἐκεῖνο Ἀμερικανό, γιὰτις πραγματικά του πῆραν τὰ ἀποτυπώματα, στήν Ἀμερικανική Προεδρεία τὰ Λονδίνου, ὅταν θέλησε νὰ ταξιδῆσθι στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες ὡς τουρίστας χωρὶς τὴν ἐπίσημη ἰδιότητα τοῦ πρωθυπουργοῦ.

Μήπως ὁμως δὲν ἔγινε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν κ. Ἡγνεν, ὅταν ταξίδευε στὸ Νέο Κόσμο γιὰ νὰ δώσει μιὰ σειρά διαλέξεων; Ἡ μήπως ξεφυγε τὸ... μονιζούρωμα τῶν δακτύλων του μὲ τὸ εἰδικὸ μαύρο λάδι ὁ πασίγνωστος ἡθοποιὸς σὲρ Λῳρενς Ὁ-λιδιέ;

Στα αρχεία της αμερικανικής υπηρεσίας μεταναστεύσεως υπάρχουν οι κάρτες με τα αποτυπώματα όλων σχεδόν των Βρετανών βουλευτών, των στάρ του αγγλικού κινηματογράφου, χιλιάδων μεγαλοεπιχειρηματιών, και γενικά κάθε διασημότητας που έκανε το ταξίδι. Άγγλιν—Αμερική. Για να επιτύχει οποιοσδήποτε τη θέσλησή του διαβατηρίου του για τις Ήνωμ. Πολιτείες, πρέπει απαραίτητως να του πάρουν τα δακτυλικά αποτυπώματα.

Ἐπισκεπόμενοι καλλιτέχνες τοῦ τραγουδιοῦ ἢ διευθυνταὶ ὀρχήστρας, παγκοσμίως φήμης, προτίμησαν νὰ ματαιώσουν τὶς τουρνέ τους στὴν Ἀμερικὴ, παρὰ νὰ υποβληθοῦν σ' αὐτὴ τὴ διατύπωση, ποὺ τὴ θεωροῦσαν ἐξευτελιστικὴ.

★ Σκοπός της οικονομίας δεν πρέπει να είναι η ύποδοξάτως του ανθρώπου στο χρήμα αλλά η εξασφάλις της ανεξαρτησίας του και της αξιοπρεπείας του. Και το κυριώτερο, η αποφυγή του από το χάος.

★ "Γίωσες να είναι καλύτερα να
ζη κανείς σ'ε μιὰ καλὸν καὶ νὰ
ἔχῃ νὰ θαυμάζῃ τὸ ἀντίκρινον ἄ-
νθρωπο, παρὰ νὰ ζῇ μέσα στὸ ἀ-
νάνθρωπο καὶ νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε νὰ
θαυμάσῃ ἀντικρινῶς του.

* Τὸ πρὸ ὕψλὸν ἰδανικὸ τῆς ζω-
ῆς μας εἶναι ἡ ἐλευθερία.

• • • • •
 • • • • • Ο δυσκολώτερος χειρισμός • • • • •
 • • • • • στη ζωή ενός ανθρώπου είναι η το- • • • • •
 • • • • • πότερη μάχη επιθυμίας του μέσα • • • • •
 • • • • •

* Πολλές από τις αθλιότητες της ζωής οφείλονται στο ότι θυσιαζουμε το μέλλον στο παρόν. Την εύτυχια των ετών που θα έρθουν στην ικανοποίησι της στιγμής.

★ Πιο εύτυχεις είναι οι άνθρωποι εκείνοι που τοποθετούν τη χαρά της ζωής στην ανάμνησι και τη φιλοδοξία στον ουρανό.

★ Κάθε άνθρωπος πρέπει να θεωρηται άθωος μέχρις ότου αποδειχθεί ένοχος κι όχι ένοχος μέχρις ότου αποδειχθεί άθως.

Εἶνε γεγονός, πράγματι ὅτι στὴ Μεγ. Βρεταννία—ὁπως ἄλλωστε καὶ σ' ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χώρας—ἐπικρατεῖ μία προκατάληψι κατὰ τὴν υποχρεωτικὴς λήψεως τῶν βακτηλικῶν ἀποτυπωμάτων, γιὰ τὴ θεωροῦν ὅτι ταιριάζει μόνο στοὺς κακοποιούς. Ὑπεβλήθησαν π.χ. θεαλῶδεις διαμαρτυρίες στὸ "Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, γιὰ ἐνὰ νέο κανονισμὸ τῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἐπιβάλλει νὰ λαμβάνονται βακτηλικά ἀποτυπώματα ὅλων τῶν βαθοφόρων τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας.

Κατὰ τὶς ἐρευνες ποὺ εἶναι γιὰ
πιθάνο σαμπωτὰς στὸ ἀεροπλανο-
φόρο «Ἰλλουστριοις», οἱ ἀστυνομι-
κοὶ πῆραν τὰ ἀποτυπώματα ὅλων
τῶν ἀνδρῶν τὰ πληρώματος. Στὸ
τέλος ὁμως τῶν ἐρευνῶν, ἔκαμαν τὶς
φωτογραφίες ὅλων αὐτῶν τῶν ἀποτυ-
πώματων, μπροστὰ στοὺς ἐνδιαφε-
ρομένους, οὕτως ὥστε ν' ἀπαλλαγῇ
καθεὶς τους ἀπ' τὸ «στίγμα» — ὅ-
πως θεωρεῖται — τῆς διατηρήσεως
τῶν ἀποτυπωμάτων του στὰ ἀρχεῖα
τῆς ἀστυνομίας.

Πρέπει να σημειωθῇ ὅτι οἱ Βρεταννοὶ διαμαρτύρονται πῶς οἱ Ἀμερικανοὶ τοὺς φέρονται γενικῶς ἀσχημα, ὅταν ἐπισκέπτονται τῆς χώρας. Ἀντίθετα, αὐτοὶ δὲν παύουν, ποτὲ τ' ἀποτυπώματα τῶν Ἀμερικανῶν περιγητῶν ποὺ φθάνουν στὴν Ἀγγλία.

«Ποτέ δὲν ὑποβάλαμε ἐμείς ἕναν Ἀμερικανό γερουσιαστή τὴν ταπεινότητα τῆς συλλήψεως καὶ τῆς φυλακίσεως—γράφει ἕνα ἀγγλικό περιοδικό. Στὸ Σικάγο ὅμως, συνέλαβαν ἐμένα ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς μας, σὰν νάταν ἐπικρινδὺνος κομμουνιστής καὶ τὸν κράτησαν κλεισμένον στὸ κρατήριό, ὡς ὅτου ἡ εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ τὸν ὑπόβαλε σὲ ἀνάκρισι γιὰ τὶς πολιτικὲς πεποιθήσεις του!»

Ὁ αὐστηρὸς καὶ ταπεινωτικὸς αὐ-
τὸς ἔλεγχος γίνεται ἀκόμη καὶ στοὺς
Βρεταννοὺς ποὺ ταξιδεύουν ἀερο-
πορικῶς γιὰ τὸν Καναδά, τὸν ἴδιον
ἄλλο καὶ ἡ κακοκαρία αὐτὴ ἀναγκά-
ζουν νὰ σταθμεύσουν προσωρινά στὴ
Ν. Ὑόρκη.

‘Αλλά καὶ τὸ ἔντυπο ἐρωτηματο-
λόγιο, τὸν ὁποῖο πρέπει ν’ ἀπαντή-
σῃ κανεὶς, γιὰ νὰ πάρῃ vēρωσις τοῦ
διαδημητρίου του γιὰ τὴν Ἠνωμ.
Πολίτευς, περιεχέι ἐρωτήσεις ἐνό-
χλητικὲς καὶ ἀδιάρκτες — κατὰ
τὸν Βρεταννοῦς. Τελευταίως ἀκομῇ,
στὸ Λονδίνο, κάποια κοπέλλα 21 ἐ-
τῶν, ποὺ ᾔθελε νὰ παντρευθῇ μ’ ἕνα
‘Αμερικανό, θεωροῦσε τόσο ὑβριστι-
κὰς μερικὲς ἀπ’ αὐτὲς τὲς ἐρωτήσεις,
ὥστε διεμαρτυρῆθ’ ἐπὶ τὴν πρεσβεί-
αν τῆς Ἠνωμ. Πολίτευαν.

οἱ ἐρωτήσεις: «Ἀποκτήσατε παιδί;»
καὶ «Υπεβλήθητε ποτὲ σὲ ἑκτογραμμὴν;

ΕΞ άλλου, για Άγγυλιδα κυρία κάλεσε αναστάσεις, όταν άπαντησε καταφατικά στην ερώτηση: «Φυλακίσθηκε ποτέ;». Κι όμως, την είχαν πράγματι κλείσει κάποτε στη φυλακή, για τους πολιτικούς αγώνες της κατά τα πρώτα βήματα της φεμινιστικής κινήσεως στη Μεγάλη Βρετανία.

Μιά άλλη κοπέλλα, που είχε ξο-
δεψει 300 δολάρια για να φτάσει
αεροπορικώς στην Ήμερική, όπου
ἐπρόκειτο να παντρευτεί, αντιμε-
τώπιζε μεταξύ άλλων την ἐρώτη-
σι: «Εἰσαχθήκατε σὲ νοσοκομεί-
ο κατά το τελευταίον ἔτος;» Ὁμοίω-
γῆσε ὅτι εἶχε παρουσιάσει ὑπόπτα
συμπτώματα φυματίωσης, που εἶ-
χαν ὅμως διαφυσθῇ ἀπὸ τὴν ἀκτι-
νοσκοπική της ἐξέτασι. Αὐτὴ λοι-
πὸν ἡ εἰληκρινεία της τῆς στοιχί-
σε 10 ἐβδομάδας προληπτικὸν περιορι-
σμὸν στοὺς λοιμοκαθαρτήριον τοῦ "Ελ-
λῆς Αἰλαντ!

Μία κάποια τροποποίησης στο ένοικιοστάσιον
κι' αυξάνονται απρόοπτα τὰ νοίκια στο διπλάσιον.
Είς δε τὰ κατὰστέματα μονάχα στο... τριπλάσιον!
Και ὅλοι οἱ μαγαζιτῆρες ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ τους,
γιά νὰ πανηγυρίσουν κλείνουν τὰ μαγαζιά τους!

“Ὅπως δὲ λέει ὁ ὑπουργός, τῷχει ἀποφασίσει
τὸ ἐνοικιοστάσιον νὰ μᾶς τὸ καταργήσῃ.
Κι' ἰδιοκτήτης ἕκαστος δικαίωμα θάχῃ πλήρης,
νὰ κανονίξῃ στὸ ἐξῆς μιὰ κάμαρα ἕξη λίρες.

Λαμπρά τ' αποτελέσματα θα είναι δίχως άλλο.
Και μία που δεν θα συμφωνούν μετὰ τοῦ νοικοκύρη (τους,
οἱ Ἀθηναῖοι οἱ μισοί, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
στὸ Πάρκο καὶ στὸ Ζάππειο θὰ στήσουν τὰ... τσαν-
τῆρή τους!

Πολὺ ψηλὰ ἐσήκωσε τὴ μύτη ἡ γυναῖκα.
Καὶ τώρα τὰ αἰτήματα προβάλλει δέκα-δέκα.
Κι' ἦδη ζητᾷ νὰ γίνηται, στὰς ἐποχὰς τὰς νέας,
καὶ δικαστὴς κι' ἐπίτροπος μὰ καὶ εἰσαγγελεὺς!

Και προχωρεί η εξέλιξη. Μετά τη Βουλευτική, και δικαστική θαχούμε, μα και εισαγγελικά.
Κι' αν πάη έτσι το βιολί,
σέ δυο χρονάκια το πολύ,
σ' όλα τα πόστα γενικάς γυναίκες ξεμυαλίστρες.
Και μας τους άντρες, κύριοι, μας βλέπω... μαντάρι!
(στρες)

Εἰς τὴν Κυψέλη ἔπιασαν μιὰ γιάτρισσα Μαρία,
 ποὺ εἶχε στὴν ἱατρικὴ μεγάλη ἐμπειρία.
 Καὶ μὲ μαντζούνια γιάτρευε, πολὺ σπουδαία ἀλή-
 (θεια,
 ποὺ εἶχαν κυπαρισσόμηλα, λουλάκι καὶ... ρεδύθια!

Μαζί με τους ιατρικούς αυτούς συνδυασμούς,
 ή γιάτρισσα εδούλευε και τους εξορκισμούς.
 Κι εκτός απ' τὰ μαντζούνια της και τ' άλλα τὰ
 (σοσόλια
 και ἐγχειρήσεις ἔκανε—ἀλλὰ στὰ... πορτοφολία!

Ματζούνια και έξορκισμοί,
λουλάκι και άνθονερο, μαγείες και... ψαλμοί.
τὰ δούλευε ἡ γιάτρισσα πούχε μεγάλη φήμη.
—Τί πρόοδο. μωρὲ παιδιά, πὺ κάνει ἡ... ἐπιστήμη!

Εἰς τῆς ὥρας μας τῆς γῆς τὰ τέσσαρα τὰ πέρατα,
ἐσχάτως σημειωνονται σημεῖα τὰ καὶ τέρατα.
“Οἷες μὲ κεφαλῇ ἀμύνω, ἀμύνω μὲ πόδια ταύρου,
αἶγες μὲ δύο κεφαλὰς καὶ ὅτα δεινισσαύου,
καὶ ἄλλα τέτοια φοβερά καὶ φορικλάα λαθῶ,
ποῦ λές πᾶς στὶς ἡμέρας μας, ἡ φύσις ἐπὶ ῥαλλῶθ!

Σημάδια άνησυχητικά για τὸ καλὸν τοῦ τόπου.
Τοῦ τόπου μας τοῦ θαναστοῦ καὶ περιφήμου, ὅπου,
κυκλοφοροῦν κι' εὐδοκίμουν καὶ μάλιστα ἀνευ κόπου,
τόσοι σπουδαῖοι γάϊδαροι, μὲ κεφαλὴν... ἀνθρώπου.

Καθιερωῦνται στὸ ἐξῆς καὶ θᾶναι νόμος πλέον,
αὐτὸ τὸ «πιστοποιητικὸ» ποὺ λέν «προγαμιοῦν».
Καὶ ἔτσι, ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός,
ἢ κάθε νόση καὶ χυμώδες

Θα πρέπει να κάνω νύφη και γαμπρός,
 κι' αφού του πωράω να περνούν να τους ιδή γιατρός.
 Θάνα κι' οι δυο ελεύθεροι να βάλουν την κουλούρα!
 Και θα περνούν από γιατρούς σπουδαίους και αφο-
 ρολόγους, χειρουργούς, στομαχοπαθολόγους,
 και θα υπογράφουν το χαρτί που ό' πάς πλέον θά
 (τόχη):
 «Σ' όλα εν τάξει ο γαμπρός, μὰ στὰ μυαλά του όχι!»
 ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ: Ένας συμπαθητικός νέος τριάντα χρόνων. ΤΖΟΑΝ: Τό «θύμα» του. ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Ο ΚΑΠΕΛΛΑΣ. (Η υπόθεση στο Λονδίνο)

ΣΚΗΝΗ 1η

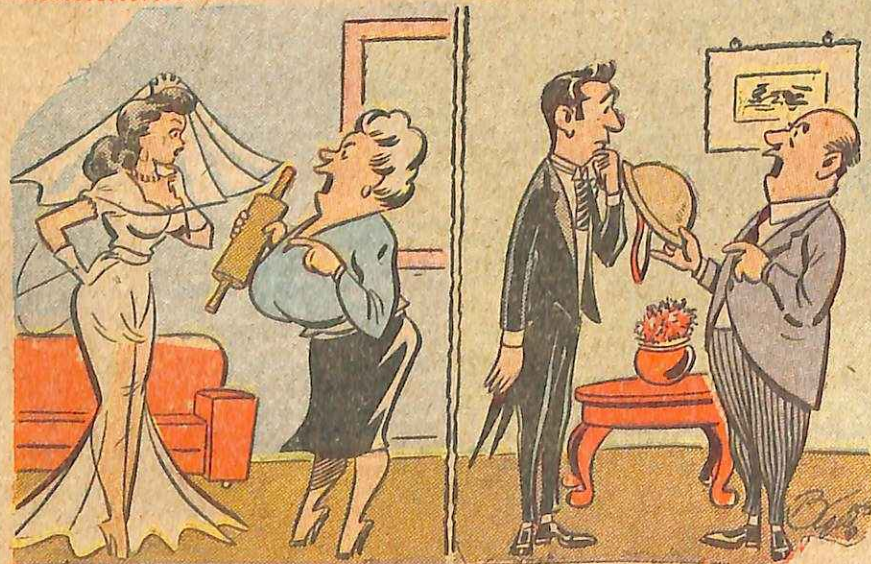
(Στη μεγάλη βεράντα ενός αριστοκρατικού εστιατορίου, στο Πικαντίλυ). ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (έπειτα από ένα πλούσιο γεύμα καπνίζει με μακαριότητα το τσιγάρο του): Το τσιγάρο δεν ταιριάζει σ' ένα κέντρο σαν αυτό, έπειτα από ένα τέτοιο γεύμα! Καλύτερα ένα πούρο. (Πετά το άσπαστο τσιγάρο από το ανοικτό παράθυρο, κάτω στον κεντρικό δρόμο): Γκαρσόνι! Ένα πούρο παρακαλώ κι' έναν καφέ ακόμη!

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Άμέσως, κύριε. (Φεύγει). ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (συνέρχεται): Τι έκανα; Που πέταξα το αναμμένο τσιγάρο; Κι' αν... (Σηκώνεται και σκύβει από το παράθυρο): Συμφωρά! (Τό είδε να καπνίζει επάνω στο καπέλλο μιας γυναίκας που στέκεται από κάτω): Πρέπει να τρέξω να την προλάβω! (Κατεβαίνει τη σκάλα. Στο γκαρσόνι, που ανεβαίνει): «Έφτασα! Πήρε φωτιά ένα καπέλλο! (Χάνεται).

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (τρέχει από πίσω του): Τό λογαριασμό, κύριε!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στόν πολυσύχναστο δρόμο ό Τζίλμπερτ φτάνει την κομψή νέα και την χτυπάει ελαφρά στόν ώμο. Εκείνη σταματά-

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΟΛΗΓΙΕΣ

Στό σπίτι της νύφης... Στό σπίτι του γαμπρού...

(Τού Β. Χριστοδουλίου)

ει. 'Ο Τζίλμπερτ, με κομμένη τή φωνή δείχνει τό καπέλλο της).

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ: Τό καπέλλο σας...

ΤΖΟΑΝ: Τι έχει τό καπέλλο μου;

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ: Αρπάξε φωτιά!

ΤΖΟΑΝ: Πάς! (Με τρόμο τό βγάζει

και τό κυττάζει): Θεέ μου! Πάει τό κα-

πέλλο μου! (Τό εξετάζει): Καί μόλις τό

είχα αγοράσει για τό γάμο, τό άπούγεμα.

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (μαγευμένος από τίν ό-

μορφιά της και άπογοητευμένος από τό

άκουσμα της λέξεως «γάμος»): Παντρεύ-

εστε τό άπόγευμα;

ΤΖΟΑΝ: Όχι εγώ... 'Η άδελφή μου!

(Ξανακυττάει τό καμμένο καπέλλο της):

Τώρα; Πάς να βρώ άλλο;

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (σοβαρά): Νά σάς άγο-

ράσω εγώ ένα καινούργιο!

ΤΖΟΑΝ: Ό... Πάει πολύ, κύριε! 'Αρ-

κει ότi είχατε τήν καλώςήν να με είδο-

ποίησετε... Εύχαριστώ... (Ο Τζίλμπερτ

της φανερώνει με μασσημένα λόγια τήν

ένοχή του).

ΤΖΟΑΝ (κατάπληκτη): "Όστε έσείς

μου τό κάψατε; (Μ' ελαφρό χαμόγυλο):

Τότε ή τιμωρία σας επιβάλλεται, αν και

άμφιβάλλω αν θά βρεθώ τό ίδιο!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στόν ίδιο δρόμο, δύο οικοδομικά τε-

τράγωνα πιά κάτω. Μέσα σ' ένα κατά-

στημα γυναικών καπέλλων).

ΤΖΟΑΝ (άκού δοκίμασε στόν καθρέ-

φτη μία δωδεκάδα καπέλλα): Αυτό θ' ά-

φτη μία δωδεκάδα καπέλλα): Σας άρέσει;

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (γοητευμένος): Πολύ ό-

μορφο!

Ο ΚΑΠΕΛΛΑΣ: "Εξη λίρες, κύριε...

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (ψάχνεται): "Εξη λίρες;

Άμέσως! (Ξαναψάχνεται). Κατεβαίει τά

μουτρα του. Κυττάει τή Τζόαν, που εί-

μαι έτοιμη να φύγει με τό καπέλλο στο

ναί: "Εξη λίρες... (Στόν καπέλλο):

κεφάλι): Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

ξέρετε, κύριε. Δέν κρατά άπάνω μου λε-

λα να μου φέρης τό πούρο.

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Μιλάτε σοβαρά, κύ-

ριε; Θέλετε να σάς δανείσω έξη λίρες;

Εγώ έτρεξα να σάς βρώ για να μου πλη-

ρώσετε τό λογαριασμό!

ΤΖΟΑΝ (με νύρα): Φοβερό, κύριε!

Πρώτα με κάψατε και τώρα μ' έβάζετε!

(Δίνει τό καπέλλο στόν καταστηματάρχη).

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ: Σταθήτε, δεσποίνε...

Συμβαίνει κάποια παρεήγησι. (Στό

γκαρσόνι): Τι σοκάνα και μου μιλάς

έτσι;

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Φύγατε ξαφνικά χωρίς

να μου πληρώσετε τό λογαριασμό.

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ: Μά θα γυρίζα πίσω...

"Ετρεξα να σβύσω κάποια φωτιά. 'Κυτ-

τάζει τήν Τζόαν): Άλλά τήν άναψα πε-

ρισσότερο! (Στό γκαρσόνι): Μου έφερες

τό πούρο; (Σοβαρά σε όλους): Μά πώς

ήταν δυνατόν να φύγω και ν' άφήσω στήν

κρεμάστρα τό καπέλλο μου και τό πανω-

φόρι μου; Καί μάλιστα όταν στήν από

μέσα τσέπη του πανωφοριού μου βρισκε-

ται τό γεμάτο πορτοφόλι μου;

Ο ΚΑΠΕΛΛΑΣ: ("Επειτα από υικρή

σκέψη): "Ο κύριος είναι ευφύετατος!...

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (πειραγμένος): Τι έννο-

είτε, κύριε;

ΤΖΟΑΝ: "Εκείνο που έννοώ κι' εγώ!

(Τονισμένα): Είσαθε ευφύετατος! (Κυτ-

τάζοντας τό ρολόι της): Εγώ πρέπει να

πληρώσω...

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (στό γκαρσόνι): "Εξη λί-

ρες... Θα μου τις δώσης λοιπόν; Θα γυρί-

σουμε μαζί στό εστιατόριο.

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Νά σάς τις δώσω,

άλλά... θα γυρίσουμε μαζί.

(Μετά τήν πληρωμή του καπέλλου).

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (στήν Τζόαν που τό έχει

ξαναφορέσει): Λοιπόν; 'Ελπίζω, δεσποι-

νίς, να σάς ξαναδώ. Ε;

ΤΖΟΑΝ (προς τήν έξοδο): Ποτ'!

Είσατε επικίνδυνος! Εμπρηστής! (Φεύγει).

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (στό γκαρσόνι. Θλιβρά):

Πάμε... Κάποια!

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: 'Αγκαζέ, κύριε!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στό εστιατόριο και μετά τήν πληρω-

μή του λογαριασμού).

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Τό πούρο σας, κύριε.

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ: Σου τό χαρίζω. (Καθε-

ται ξανά στο τραπέζι): Φέρε μου ένα

καφέ ακόμη. Θα καπνίσω τσιγάρο.

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (άνησυχο): Μήπως

σκεπτεύετε, κύριε, να ξαναπετάξετε τό ά-

ποτήριό σας στο δρόμο;

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ: Όχι... Δέν έχω διάθεσι

να ξανακάψω τήν καρδιά μου.

(Τό γκαρσόνι φύγει, ενώ ό Τζίλμπερτ

συνεχίζει τούς ρεμβασμούς του, καπνί-

ζοντας).

ΣΚΗΝΗ 6η

("Επειτα από μερικές ημέρες στο δρό-

μο. Μεσημέρι).

ΤΖΟΑΝ (βλέπει να τήν προσπερνά ό

Τζίλμπερτ. Τρέχει και τόν χτυπάει ελα-

φρά στόν ώμο): Κύριε!...

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (σταματά. Γυρίζει): Θεέ

μου! Έσείς;

ΤΖΟΑΝ: Ναί. Καί με τό ίδιο καπέλλο!

Σας σταμάτησα, γιατί ήθελα να σας ευ-

χαριστήσω...

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ: Νά μ' ευχαριστήσετε;

ΤΖΟΑΝ: Ακριβώς. Για τό καινούργιο

καπέλλο που μου αγοράσατε...

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ: Δέν καταλαβαίνω.

ΤΖΟΑΝ: Πιστέψτε με αν θέλετε ή όχι:

Μόλις έφτασα στήν εκκλησία, όπου νινό-

ταν ό γάμος της άδελφής μου, είδα ότi

τρεις ηλικιωμένες εξαδέλφες του γαμπρού

φορούσαν τό ίδιο καπέλλο μ' εκείνο που

μου είχατε κάψει. Κι' αν δέν πετύχατε

τό άποτίγισμά σας, εγώ θα ήμουν ή τε-

τάρτη με τό ίδιο καπέλλο!

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ (με κομμένη τήν άνα-

πνοή): Δηλαδή με συγχωρέσατε;

ΤΖΟΑΝ: Αν σας συγχωρέσει! Γό ρω-

τάτε; Με γλυτώσατε από μία ντροπή χει-

ρότερη κι' από τόν θάνατο!

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ: Τότε... θέλετε να γευμα-

τίσετε μαζί μου στο εστιατόριο που στά-

θηκε ή αίτια να σας γνωρίσω;

ΤΖΟΑΝ: Ευχαριστώ. Άρκει μοιο να

μην ξαναπετάξετε από τό άνοιτο παρά-

θυρο τό άποτίγισμά σας και μου τό σκά-

ψετε, όπως τήν άλλη φορά. (Γελού. και

προχωρούν μαζί για τό εστιατόριο).

(Λυλίσια)

ANTONY POUL

Μην βιάζεστε την ομορφιά σας

Μερικές κινήσεις που πρέπει ν' αποφεύγετε

είσατε διαρκώς υποχρεωμένη να σουφρώνετε τά φρύδια σας (είκ. 2) ή αντίθετα να τεντώνετε τά μάτια σας για να διαβάσετε, ή για να εκτελέσετε κάποια εργασία ή ακόμη για να διακρίνετε ένα αντικείμενο ή ένα πρόσωπο.

5.— Πολλές γυναίκες έχουν τήν κακή συνήθεια να δαγκώνουν τά χείλη τους με τό παραμικρό (είκ. 3). Μην τίς μιμνήσθε! Καί μην φαντάζεστε πως δίνετε έτσι κά- τι τό αίνιγματικό στη φυσιογνωμία σας. Τό μόνο που κάνετε είναι ότi καταστρέφε- την άρμονία των χαρακτηριστικών σας και δίνετε τήν εντύπωση ότi έχετε στο μυαλό σας κάποια ιδέα που σας βασανίζει.

6.— Μάθετε ν' αντιμετώπιζετε τό κρού με ήρεμία και... αξιοπρέπεια. Μην καμ- πουριάσετε τήν πλάτη, μην χώνετε τό κε- φάλι σας στους ώμους και αποφεύγετε τίς συσπάσεις των μυών του προσώπου. Μ' αυτό τόν τρόπο δέν θα καταφέρετε να κρυ- νώνετε λιγώτερο. Είναι σίγουρο όμως, ότi θα καταστρέψετε τό πρόσωπό σας.

7.— Μην άγγίζετε τό πρόσωπό σας με τά δάχτυλά σας και μην άκουμπάτε τό μαγουλο ή τό σαγόκι πάνω στο χέρι σας. 'Η επιδερμίδα του γυναι- κείου προσώπου είναι πολύ λεπτή. Κι' ή πιο μικρή έ- παφή μπορεί να τήν μαράνη, σαν ένα ευαίσθητο λου- λουδι της σέρας.

8.— Είναι εύκολο ν' αποχτήσετε ένα διπλοσάγονο, αν σας άρέση. Άρκει να σκύβετε πολύ τό κεφάλι σας όταν εργαζώσαστε (είκ. 4).

9.— Όταν μακιγιάρετε τά ματοτσιθιρά σας, πρέπει να κυττάζετε προς τά κάτω και ποτέ προς τά επάνω. Διαφορετικά θα φτιάξετε ένα σωρό ρυτίδες στο μέτω- πό σας.

10.— Τό να καπνίζει μία γυναίκα δέν είναι ποτέ κα- λό. Άλλ' όπωσδήποτε, αποφεύγετε να κρατάτε τό τσιγάρο στην άκρη των χειλιών σας (είκ. 5). Οί άντρες, βέβαια, τό συνηθίζουν πολύ, αυτό. Άλλά δέν έχει καμμία σημασία στήν περιποίηση τους γιατί τό δερ- μα τους δέν είναι τό ίδιο λεπτό με τό δικό σας. Καί τό κάτω- κάτω, μερικές ρυτίδες περισσό- τερες ή λιγώτερες δέν πρόκει- ται να τους βλάψουν.

Για έσας πρόκειται να γίνετε μητέρες

Αυτή είναι μία κάπως δύσκολη περίοδος για τή γυναίκα. Τό ευχά- ριστο γεγονός που πρόκειται να επακολουθήσει, επιβουλεύεται τήν κομψότητά της και πρέπει να προ- σέη πολύ για να μη παρουσιάσει ένα αντίαισθητικό θέαμα.

Θα διαλέγη φοιότες πλατείες και θα τις ραβή με τέτοιο τρόπο που να μπορέ εύκολα να τους προσέση πλατάς, όσο προχωρεί ό καιρός και αποκτά μεγαλύτερη περιφέρεια. Ένα άραιο και πρα- κτικό σχέδιο φοιούτας είναι αυτό που σταυρώνει με «κλειστό πορτ- φέι», όπως λέμε και που άλλα- ζει θέσι όσο περνούν οι μήνες. Οί βέστες είναι πλατείες και ρι- χτες με άνοιγμα στα πλάγια τά μαυικά πλατιά και ραγκλάν. Λίγο, λοιπόν, να προσέη τό ντύσιμό της, κάθε γυναίκα, μπορεί άραιοτάτα να κοινοποιή τήν κάπως άχάριστη εμφα- νισή αυτής της περιόδου.

Η ομορφιά σας βέβαια σας ενδιαφέρει. Κι' άφιε- ρώνετε ένα σωρό φροντίδες σ' αυτήν: ειδικά λου- τρά, μασσάζ, κρέμες, μακιγιάζ, όντουλασιόν, όρμό- νες, χωρίς να

Μιά δραματική ιστορία

τοῦ μιλῶ μέ εἰλικρίνεια. Ὁ Χίτλερ εἶναι ἀνέκδοτος.

...αίας «3000». μέ
...ς ήταν υπαρκτό
...λληφθή πριν ένα
...ελοποννήσου και
...ώδηγήθηκε στη
...ς προδοσίες του.
...ειδική υπηρεσία
...τόπουλου με ά-
...Ελλάδα. Παρ'
...δυό έρωτήσεις.

...ίση πολύ! τούς
...λά σας! Για να
...ου και ζητήστε
...χ φόν Μπογερ...
...είπε ο Χριστό-
...τάρχης, προσω-
...εμαν όλες οι ύ-
...που ήταν έγκα-
...ε τον τρόπο που
...ότερο το σκοινί.

...κέντρα όμως έ-
...νά πλήρως κα-
...όδου Δώρου. 'Ο
...ν πολλούς καιρός
...στους. Κι' όπως
...α. 'Ο ταβερνιά-

...ς σέ λένε, του
...περιττό να σου

...ου είπε. Λάθος!
...αι όμως να βρω
...σου!

...δμως του χαμο-

...μοτοσυκλέττα του για να ξεκινήση,
...είπε στο Χριστόπουλο:
...Δέν σου ζητώ να μου δώσεις
...τό λόγο σου. Είμαι βέβαιος πως
...δέν θα με γελάσης! 'Αλλωστε δέν
...πρόκειται να χάσης από τη γνωρι-
...μία μου...

...Ήταν πιά άργά όταν ο "Έλληνας
...άμειωστικός έφτασε στο σπίτι του.
...Υπέκλειψε την πόρτα και περίμενε να

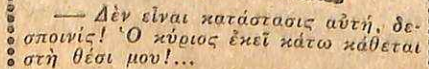
— Μὰ γιατί ξαναγύρισες πίσω; τ
πυκέφθηκες τὸν κίνδυνο, παιδί μου.

νοίκιασε ένα μικρό διαμέρισμα στην πλατεία Αγαμίων. Είχε πληρώσει προκαταβολικά δύο ολόκληρα χρόνια. Τ' όνομά του ήταν Μάνος

δὲν πρόλαβε νὰ κάνει τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ ν' ἀμυνθῇ.
(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγούμενης σελίδος)

Κ ὧ ν π α ν 13Χ13, "Ενταῦθα: Πόις λο
γαρίαις τοὺς κωπίας; Χ ὅ ρ η ν Μ ε λ ῖ ο ν
Ι. Χ ρ ῖ σ τ ο δ ο υ λ ο ὔ λ ο ν, Ἀ δ α μ Πα π α λ ε ο ν τ ῶ ν
Μ. Χ ρ ῖ σ τ ο φ ο ρ ῖ ο ν, Α. Π. Ζ α χ α ρ ῖ ο ν
Γ. Κ ο υ ρ ἄ ν τ η ν, Δ. Π ε ρ ῖ ο ν, Κ ω ν. Ἀ σ η κ ῶ ν
π ο ὔ λ ο ν, Ἰ ω ἄ ν η Πα ρ ἰ σ ῶ ν, Ζ ἄ κ Μ α τ ρ ῖ ο ν.
Τ ο ῦ ς Ἰ α ρ ῶ λ ῖ τ ε ς γ ρ ᾶ φ ῶ σ υ ν ᾶ. Λ ε γ ε τ ῖ α ὅ
τι οὐ ἐκρύβαν Ἑβραῖοι στήν Κατοχή, ὅ α πα
ρ ῶ σ η μ ο ρ φ ῶ θ ῶ ν ἀ π ο τ ὸ κ ρ ᾶ τ ο ς τ ῶ Ἰ α ρ ῶ λ ῖ
Δ ἐ ν ἔ ρ ω ν ἀ λ ῆ θ ε ῖ η. Γ ῖ α τ ῖ η ἀ γ ῶ γ ῖ α
ε υ χ α ῖ ρ ῖ σ τ ῶ. Ἀ ρ κ ῆ λ ῖ η Ἀ ν τ ῶ ν ῖ σ ῖ ο ν
Ν. Σ. Ε.: Θ ᾶ π ρ ο σ ῶ π ῶ ν ὡ ς ἄ ρ ὁ β ῖ ο ῦ μ ᾶ τ
τ ῶ α φ ω τ ῶ γ ρ α φ ῖ α. Π ε ρ ᾶ σ τ ε ἓ ν ἄ ν η μ ῆ ρ ῖ η ἀ π ὸ
τ ᾶ γ ρ α φ ῖ α μ ᾶ ς, Δ η μ ο β ῖ δ ᾶ σ κ ᾶ λ ο ν. Ἐ ν
τ α ῦ τ ᾶ: Μ ο ρ ε ῖ τ ε ὡ ς ἀ π ὸ ρ ε τ ε ὅ τ ῖ ο ῦ ς χ ρ ε ῖ ᾶ

f. B. l.

παρηγοριέσαι λέγοντας: «'Αχ! ἂν δὲν ἦταν κρίσις»
Σ' ἀναχαιτίζει, πράγματι, μιὰ κρίσις ἀπαισία,
ἄλλοιῶτικα θὰ ἔκανες μεγάλη... ἀκρίσια!

Χωρίς πολλούς ενδοιασμούς ή δικαιολογίες, αψήφισε κόνουν συνεχώς και στις υπολογισίες. Τό καθε τί, άγαπητοί, πολύ... φορολογισμοί έχωτάς θεωρείται κι άπρεμνε τό... βήνημο πών δεν φορολογείται!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

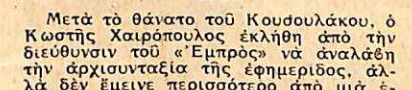
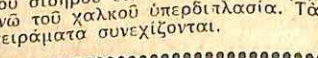

Ἡ αἰώνια ἱστορία στὸ λεωφο-
ρεῖο. "Ἐχει μὴ μὴ κυρία σὲ λα-
φῶς... ἐνδιαφέρουσα κατὰσταί,
ἀλλὰ κανένας ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες
δὲν σηκώνεται. Ὁ εἰσπρακτορὸς
ἀναλαμβάνει νὰ δώσῃ μαθήματα
εὐγενεῖας.
— Παρακαλεῖται κανένας κύριος
νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ κάτῃ ἡ μαν-
τάμ!

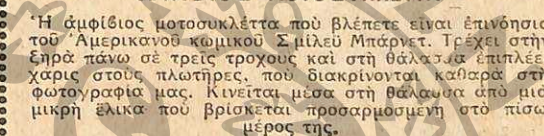
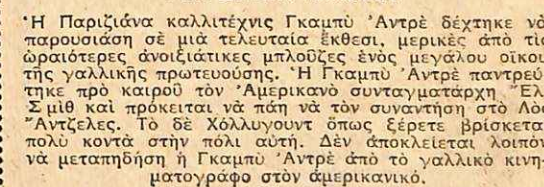
Κι' ἡ ταλαίπωρη γυναῖκα κάθε-
ται, μουρμουρίζοντας :
— Νὰ μούλειπε ἡ θέσι. Τὸ μόνο
πού ἔμεινε εἶναι νὰ δημοσιεύσουν
στὶς ἐφημερίδες τὴν... κατάστασί
μου!

Χυμᾶ ὁ ἀνυπόμονος γαμπρὸς
καὶ τῆς προσφέρει τὴν ἀνθοδέσμη.
Ἄλλα ἡ νύφη ὀπισθοχωρεῖ :
— Παρντόν, κύριε...
— ὦ, μὲ συγχωρεῖτε!

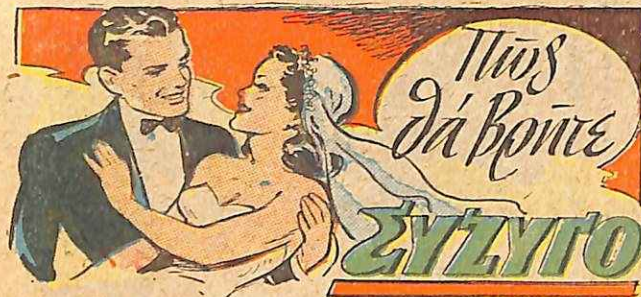
6 Πέρασμα. — Κινηματογραφικό
βραβείο. — Συστάς νήσων τοῦ

μεγάλης κόλλυβας, και
κρινε σκόπιμο να φύγει από το «Χρό-
νο» και να εκδώσει δική του εφημερί-
δα — τον «Ταχυδρόμο» — όπου αργί-

Η μεταλλική αυτή «κούνια» θα εξυπηρετήσει πολλούς διακεκομμένους συντηρητές, που θέλουν να φροντίζουν οι ίδιοι για την συντήρηση τους χωρίς να καταφεύγουν σε δαπάνες σε κέντρα. Το κομμάτι το οποίο προχωρεί απάνω σε δύο μεταλλικές στήριξεις, επιτρέπει να βρίσκεται στο σημείο που θέλουμε ή στο πλοίο μερικές φορές, ανάλογα με το σημείο που χρειάζεται, κάθε φορά καθαρίσιμα επίσκεψη.

Πίσω από τον έρωτα να βλέπετε το γάμο!

Δεν είναι μακριά η εποχή που ο έρωας αποτελούσε ένα ιδανικό. Κι' οι άνθρωποι, όπως για όλα τα ιδανικά θυσιάζονταν πρόθυμα και οι γυναίκες, ακόμη και της περασμένης γενεάς, θεωρούσαν απαραίτητο να γνωρίσουν τον έρωτα. Άλλ' έναν έρωτα ιδανικό, ωφελώδη. 'Η αντίληψή τους ήταν τόσο ακατάστατη, που ούτε ήξεραν τί ζητούσαν απ' αυτόν.

Το γεγονός αυτό εξηγεί τα αναρίθμητα δράματα του παρελθόντος. Οι ερωτευμένοι, άντρες και γυναίκες, αυτοκτονούσαν με το παραμικρό, αλληλοσκοτώνονταν, κλείνονταν σε μοναστήρια ή, εκπαιριζόντουσαν.

Σήμερα τα πράγματα είναι πιο απλά. Οι άνθρωποι κατέδασαν τον έρωτα από τον ούρανό στη γη. Ξέρουν πια τί ζητούν απ' αυτόν. Για το λόγο αυτό ο έρωας είναι λιγώτερο τυφλός από άλλοτε, ενώ συγχρόνως έγινε πιο ανθρώπινος.

Οι σημερινοί νέοι και οι νέες δεν ψάχνουν αλλόφρονες να βρουν τον έρωτα για να θυσιάσουν στο βωμό του. Άλλ' όταν τον βρουν, ξέρουν ότι πρέπει να τους δώσει την ευτυχία. Διαφορετικά — και εδώ παρεμβαίνει η λογική — τον βλέπουν σαν κάτι που δεν έχει νόημα ούτε αξία.

Οι άνθρωποι της περασμένης γενεάς εξανίστανται, όταν ακούν τους νέους να μιλάνε μ' αυτό τον τρόπο για τον έρωτα. Αυτή η «δεδηλωσισ» τους φαίνεται ακατανόητη. Κι' όμως δεν πρόκειται για «βεβήλωσις», αλλά για μια απαραίτητη και αναπόφευκτη προσέγγιση.

Ο έρωας σε καμμία περίπτωση δεν μπορεί και δεν

πρέπει να είναι στείρος. 'Αν αξίζει για κάτι, είναι γιατί μας δίνει περισσότερη ευτυχία από κάθε άλλο πράγμα στη ζωή.

Έτσι, από σκοπός της ζωής, κατατάει ένα μέσον — το καλύτερο — για την δημιουργία μιας πιο δημιουργικής και πιο ευτυχισμένης ζωής.

Αν αυτή είναι η αντίληψη που πρέπει να έχουμε για τον έρωτα, για τις γυναίκες ειδικότερα, το αίσθημα αυτό παίρνει μια μορφή περισσότερο σαφή και συγκεκριμένη. Γίνεται το μέσον για τη δημιουργία μιας μόνιμης και σταθερής ευτυχίας. Κι' αυτή την ευτυχία μπορεί να την δώσει μόνον ο γάμος.

Θα μπορούσαμε, λοιπόν, να πούμε ότι ο έρωας είναι η πύλη που οδηγεί στο γάμο.

Νά άλλη μία διαπίστωση που θα ξενίση τους «ιδεολόγους» του έρωτα. Οι άνθρωποι αυτοί είναι πρόθυμοι να εξυμνήσουν οποιαδήποτε μορφή έρωτα, ακόμη και την πιο τολημη. Ένα μόνο πράγμα δεν του συγχωρούν: να έχη έναν απλό, έντιμο και ήθικο σκοπό. 'Η λέξι «σκοπός» τους πειράζει. Την θεωρούν βλασφημία. Και χαρακτηρίζουν τη νέα «που πηγαίνει μ' ένα σκοπό» σαν πεζή, υπολογιστική και συμφεροντολόγο. Γι' αυτούς, η νέα που πηγαίνει μ' ένα νέο με το σκοπό να τον πάρη είναι ιδιότροπη και υστερόβουλη. 'Εκείνη, αντίθετα, που δεν έχει κανένα σκοπό και που το μόνο που στέπεται είναι να χαρή την αγάπη, χαρακτηρίζεται σαν ανιδιοτελής και ανυστερόβουλη.

Λόγια... Μια νέα πρέπει

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

* Μια γυναίκα πρέπει να μαντεύη ποτέ ο αγαπημένος της έπαψε να την αγαπάει και να προλαμβάνη, εφ' όσον αυτό είναι δυνατόν, την ταπείνωσι της εγκαταλείψεως.

Κυρία ντ'ε Μπριέ

* Τα κοντά φορέματα των κοριτσιών μακραίνουν τη νεότητα των μητέρων τους.

Οι γυναίκες προτιμούν τους πρόσχαρους άντρες από τους σοβαρούς.

Λόλα Μοντέζ

* 'Η γυναίκα αγαπάει τους παπαγάλους, τα παγινία και τους πιθήκους. Πρέπει να είσαστε λίγο από όλα αυτά, για να μπορείτε να προκαλέσετε το ενδιαφέρον της.

* Είναι πάντα καλό να προσποιήσθε τον άτρωτο. Θα βρεθί σίγουρα κάποια γυναίκα που θα θελήση να σας αποδείξη το αντίθετο.

* Μην δυσανασχετήτε, επειδή είσαστε το «πασσατέμπο» μιας γυναίκας. Γιατί έτσι θα μπορείτε να επωφελησέτε από την ευνοία της, ενώ συγχρόνως, επειδή δεν σας παίρνει στα σοβαρά, δεν θα γκρινιάζη μαζί σας.

πάντα να βλέπη πίσω από τον έρωτα το γάμο. Αυτό είναι έντιμο, ήθικο και όμορφο.

Η σύγχρονη ζωή απαιτεί από τις νέες να βλέπουν τα πράγματα καθαρά και να μην διστάζουν να ονομάσουν το κάθε τι με το αληθινό του όνομα. Αυτό σημαίνει πως δεν πρέπει να διστάζουν να ξεκαθαρίσουν τη θέση τους απέναντι του αγαπημένου τους και να ζητούν κι' απ' αυτόν να κάμη το ίδιο. 'Αν ξεκινούσαν απ' αυτές τις σκέψεις, θα ήταν πολύ λιγώτερες οι απογοητευμένες και πολύ περισσότερες εκείνες που θαδρίσκαν έναν καλό σύζυγο.

Όσο κι' αν επαναλάβη κανείς αυτή τη συμβουλή, δεν θα μπορέση ποτέ να κάμη τις νέες να καταλάβουν ποιο είναι το πραγματικό τους συμφέρον. 'Η γυναίκα παρασύρεται πολύ συχνά από την καρδιά της, που είναι συνήθως άστατη και επιπολαιή. 'Ενώ δεν επιθυμεί τίποτα περισσότερο από το να παντρευτή, κάνει τα πάντα... για να μην μπορέση να βρή έναν καλό σύζυγο!

Ένα κοριτσάκι 16 ή 17 χρόνων δεν έχει, βέβαια, πείρα από τη ζωή και είναι δυνατόν να δικαιολογησώμε τα παραστρατήματά του. Σε μια νέα 25 χρόνων, όμως, δεν συγχωρούνται επιπολαιότητες. Το δилήμμα που προβάλλει μπροστά της είναι αμείλικτο. 'Η θα εξακολουθήση να παίζει με τον έρωτα ή θα κυττάξη να βρή έναν καλό σύζυγο. Το να φαντάζεται, όμως, ότι θα κατορθώση με το να δημιουργήη κάθε τόσο ερωτικούς δεσμούς είναι ανοησία!

Δεν είναι λιγώτερο παράλογο για μια νέα να σκέπτεται ότι ο πρώτος νέος που θα συναντήση στο δρόμο της θα πρέπει απαραίτητα να την κάμη σύζυγό της.

Πρέπει αναμφισβήτητα να πιστεύετε στον έρωτα και να στηρίζετε σ' αυτόν τις περισσότερες ελπίδες, για να βρήτε έναν καλό σύζυγο. Άλλ' μην το παρακάνετε. Γιατί η ελπίστια κι' η αφέλεια, στην προκειμένη περίπτωση, μπορούν να σας οδηγήσουν σε ανεπανόρθωτα σφάλματα.

Ομολογήστε, λοιπόν, καθαρά στον εαυτό σας και μην διστάσετε να το πείτε και στους άλλους ότι θέλετε ν' αγαπήσετε για να ευτυχίσετε κι' ότι η επιθυμία σας είναι να βρήτε έναν καλό σύντροφο για να κυλήση στο πλευρό του η ζωή σας.

Μ' αυτό δεν απομακρύνετε τους άντρες από κοντά σας. Γλυτώνετε μόνον από εκείνους που θέλουν να διασκεδάσουν μαζί σας και προφυλάσσετε επίσης τον εαυτό σας από ένα σωρό πειρασμούς.

Με τον τρόπο αυτό όλα μπορεί να πάνε καλά. Διαφορετικά, βαδίζετε στα τυφλά. Και κρέμεστε στην κυριολεξία από την τύχη. Αυτή και μόνο μπορεί πια να σας προμηθεύσει έναν καλό σύζυγο. Άλλ' και να σας καταδικάση να μείνετε γεροντοκόρη.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Πάντα Έξωραίο

Ο Θεός, έχει στον παράδεισο έναν καθολικό, έναν προτεστάντη κι' έναν Έξωραίο.

— Θα δώσω στον καθένα σας ό,τι επιθυμεί. Τί θέλεις εσύ; ρώτησε τον προτεστάντη.

— 'Εγώ, 'Υψιστε; Τη δύναμη!

— Παρτην. Είναι δική σου!...

— Κι' εσύ; ρώτησε τον καθολικό.

— 'Εγώ θέλω όλο το χρυσάφι του κόσμου!...

— Πάστο κι' εσύ και πηγαίνε...

— Κι' εσύ, Σαμουήλ; ρώτησε τον Έξωραίο.

— 'Εγώ, τίποτε... Δώστε μου μόνο να διευθύνω τον καθολικό.

— Τρία ζευγάρια ματογυάλια!...

Μα τι τα θέλεις τόσα πολλά;

— Το πρώτο ζευγάρι μου χρειάζεται για να βλέπω μακριά. Το δεύτερο για να βλέπω κοντά...

— Και το τρίτο;

— Το τρίτο για να ψάχνω να βρω τα δύο πρώτα!

— Το περιστερί που έφερε στον Νώε το κλαδί της ελιάς, θα ήταν ασφαλώς άρσενικο!...

— Και όμως, όλοι νομίζουν το αντίθετο!...

— Αδύνατον! 'Αν ήταν θηλυκό, δεν θα μπορούσε να κρατήση κλειστό το ράμφος του!...

— Ένα σπίτι καίγεται. Οι πυροσβέστες το έχουν περικυκλώσει και φροντίζουν να σβύσουν τις φλόγες.

Έξαφνα ένας σκύλος περαστικός, πλησιάζει σ' έναν τοίχο και σηκώνει το πόδι του.

— Φίλε μου, δεν χρειάζεσαστε βοήθεια! του φωνάζει ένας πυροσβέστης. 'Αρκούμε εμείς για να σβύσουμε με τη φωτιά!...

Τη νύχτα, σε κάποιο σκοτεινό δρόμο, ένας κλέφτης σταματάει ένα διαβάτη και με το περιστρεφόμενο στο χέρι, ψάχνει με το άλλο όλες τις τσέπες του.

Μη βρίσκοντας όμως τίποτα, φωνάζει αγανακτισμένος:

— Ούτε πορτοφόλι, ούτε ρολόι, ούτε πεντάρα στην τσέπη σου!... Δεν ντρέπεσαι, ένας κύριος σαν και σένα, να κλέβεις εμάς τους... βιοπαλαίστες να χάνουμε τον καιρό μας άδικα;...

— 'Αφεντικό, κάνε ένα ψυχικό! λέει ο ζητιάνος. Δώσε κανένα χιλιάριο στον δυστυχισμένο τυφλό!...

— Μα εσύ δεν είσαι τυφλός, παντ' ο διαβάτης, αλλά μονόφθαλμος!

— 'Ε, τότε δώσε μου ένα πεντακοσάρικο! Σου κάνω σκόντο!...

Στο καφενείο:

— Γκαρσόν, ένα καφέ, αλλά σα-ρακοστιανό!...

— Δηλαδή, κύριε;

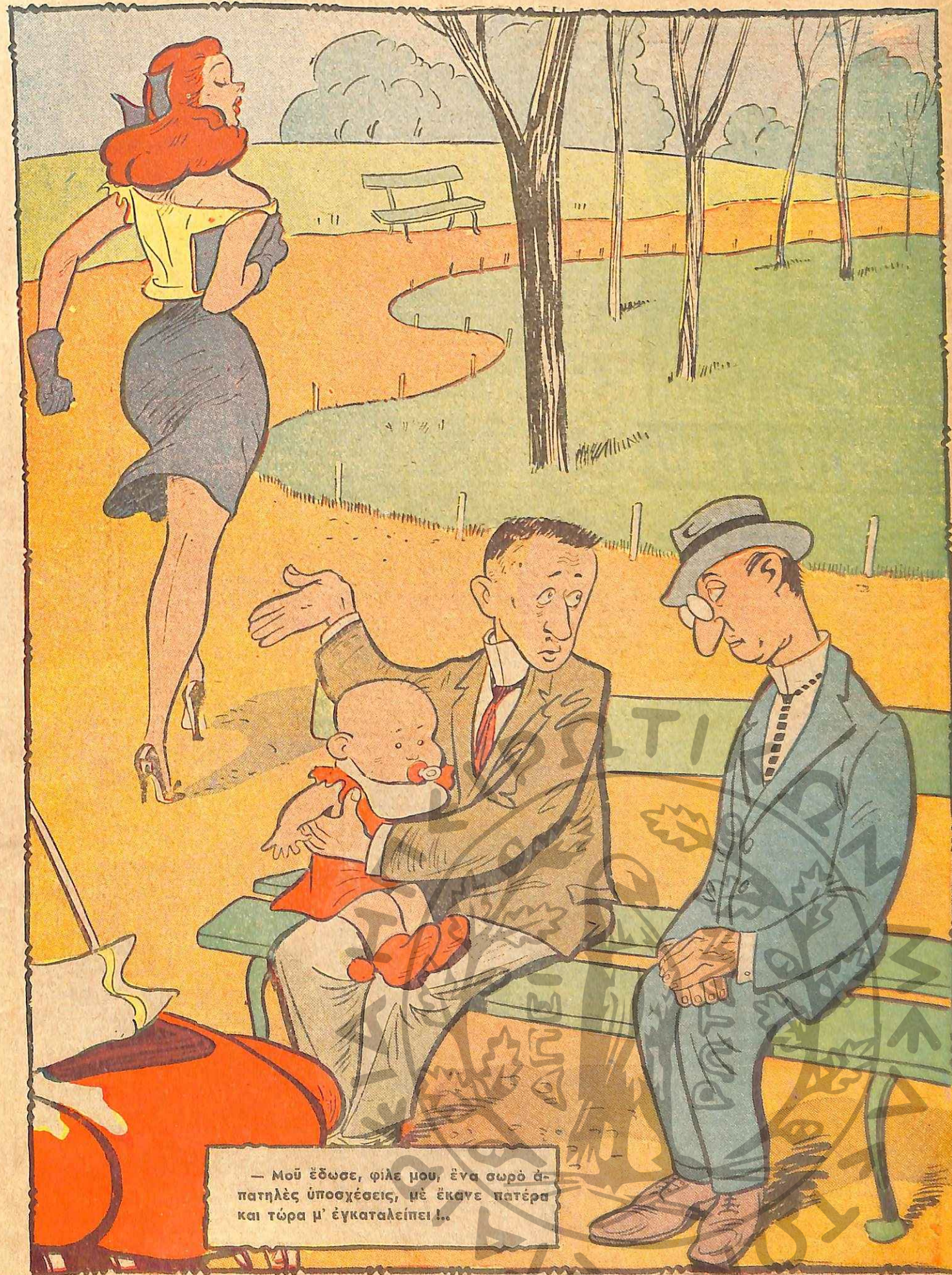
— Να μη ρίξω μέσα καμιά μυ-γα, γιατί νηστεύω!...

Δύο άνεργοι τεμπέληδες συζητούν:

— 'Α, φίλε μου, απόψε είδα ένα φαντάσμο, όνειρεύτηκα...

— Πώς; εδούλευα...

— Μπα, σε καλό σου!... Και λες πως ήταν όνειρο αυτό;... Δεν το λες καλύτερα εφιάλτης;...

— Μου έδωσε, φίλε μου, ένα σωρό άπατηλές υποσχέσεις, με έκανε πατέρα και τώρα μ' εγκαταλείπει!..

συνέχισε αδιάφορος το δρόμο του.

Ο πρίγκιπας, ακούγοντας βήματα στο διάδρομο, ξανάρχισε να τουρτουρίζει.

Μην κουραζώσατε άδικα, αυθέντα, του είπε ο Ναρκουά μπαίνοντας στο δωμάτιο. Αυτός ο καταραμένος ο Μαλάτρ έφυγε κι' οι άλλοι δεν λογαριάζονται.

Ο πρίγκιπας τινάχτηκε άμέσως όρθιος, πέταξε το μανδύα από τους ώμους του και, πηγαίνοντας κοντά στο τζάκι, σκόρπισε με τα πόδια του τα ξύλα.

— Πνιγόμενοι! φώναξε. Η κωμωδία που παίζω δεν είναι και τόσο εύκολη αυτή την εποχή...

— Έχω μουσκέψει στόν ιδρώτα. Ήταν ένα παιδί ως δεκαπέντε χρόνων με λεπτά χαρακτηριστικά και θεληματικό ύψος. Ο Ναρκουά του έδωσε μία βρεγμένη πετσέτα για να βγάλει το σκουφοφτιασίδι που του είχαν βάλει στο πρόσωπο για να φαίνεται άρρωστος.

Ο Δελφίνος ρίχτηκε έπειτα πάνω στο πανέρι με τα τρόφιμα κι' άρχισε να τα βγάδι ένα-ένα και να τα σωριάζει στο τραπέζι.

— Θα σάς άφήσω για μία στιγμή μόνο σας, αυθέντα, του είπε ο Ναρκουά. Είναι ανάγκη να κάμω μία μικρή δοκιμή.

Ο πρίγκιπας άφησε άμέσως τα τρόφιμα και γύρισε στο σύντροφό του.

— Έρχομαι μαζί σου, του είπε.

— Όχι, απάντησε ο Ναρκουά. Δεν είναι ακόμη καιρός.

Ο νεαρός πρίγκιπας δεν μπόρεσε να κρύψει την απογοήτευσή του.

— Νομίζω πως αρχίζω να κουραζώμαι! είπε. Μου είχαν υποσχεθεί πως θα μου δινόταν η ευκαιρία να δοκιμάσω τη δύναμη του ξίφους μου κι' ως την στιγμή αυτή δεν έκαμα τίποτ' άλλο παρά να παριστάνω τόν άρρωστο. Φτάνει πιά!...

— Αντίθετα, απάντησε ο Ναρκουά, μην ξεχνάτε πως μόλις φτάσαμε εδώ. Πρέπει να κάμετε υπομονή! Η στιγμή που θα δοκιμάσετε τη δύναμη του ξίφους σας θάρρη! Μην ανησυχάτε γι' αυτό. Ο δούκας της Βουργουνδίας θα βρίσκεται εδώ αύριο.

Τα μάτια του νέου έλαμψαν και το πρόσωπό του πήρε μία άγρια έκφραση μόλις άκουσε αυτό το όνομα.

— Άς ήταν να διασταυρώσω το ξίφος μου μ' αυτό το δολοφόνο και σου όρκίζομαι πως δεν θα βγαίνει ζωντανός από τα χέρια μου! φώναξε.

Ο Ναρκουά τόν κύτταξε με θαυμασμό.

— Δεν ήρθε ακόμη η στιγμή για τη μάχη, είπε σε λίγο. Και να ή άποδειξει...

Λέγοντας αυτά, έβγαλε το ξίφος και το έχειριδίό του και τα πέταξε πάνω στο κρεβάτι.

Ο πρίγκιπας τόν κύτταξε μερικές στιγμές με απορία. Έπειτα άνασήκωσε τους ώμους και ξαναγύρισε στο καλάθι με τα τρόφιμα.

Ο Ρομπέν Ναρκουά είχε βάλει τώρα τα δυο χέρια στη ζώνη του και βγήκε με άδιάφορο ύψος από το δωμάτιο. Κατέβηκε κατόπιν τις σκάλες, πέρασε από το βάναμο όπου βρίσκονταν οι φρουροί και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Άλλά, ξαφνικά, ο άνθρωπος στόν όποιο ο Μαλάτρ είχε δώσει φυγόνοτας τις οδηγίες του βρέθηκε μπροστά του. Δυο-τρεις άλλοι φρουροί τόν περικύκλωσαν.

Ο Ναρκουά προσποιήθηκε πως δεν πρόσεξε αυτή την κίνηση και είπε πως ήθελε να πάει στο σταύλο για να ιδεί αν το άλογο του συντρόφου του και το δικό του είχαν βρει τους χρειάζονταν.

— Άπαγορεύεται η έξοδος, απάντησε ο έμπιστος του Μαλάτρ.

— Είμαι, λοιπόν, αίχμάλωτος; ρώτησε ο Ρομπέν Ναρκουά, προσποιούμενος τόν έκπληκτο.

— Καθόλου! του απάντησε με ευγένεια ο συνομιλητής του. Άλλ' από τη στιγμή που θα νυχτώσει, κανείς δεν επιτρέπεται να βγει από δω, εκτός από μένα. Συχωρέστε μας, λοιπόν, άλλ' αυτή είναι η διαταγή. Άύριο, μόλις ξημερώσει, θα μπόρεσετε να πάτε όπου θέλετε...

Ο Ναρκουά γέλασε.

— Κι' έχω ήμουν άλλοτε στρατιώτης και ξέρω τί σημαίνουν οι διαταγές είπε. Σας παρακαλώ μόνο, αν δεν σάς κάνη κόπο, να ρίξετε μία ματιά στ' άλογά μας...

Ο συνομιλητής του τόν έβεβαίωσε ότι μπόρούσε να μείνει ήσυχος.

Ί ύρισε κατόπιν και ξαναέβηκε τη σκάλα.

Ο πρίγκιπας δεν περίμενε την έπιστροφή του για ν' άρχισή να τρώει. Με γεμάτο το στόμα, ρώτησε:

— Λοιπόν, η δοκιμή σου;

— Πέτυχε, απάντησε ήρεμα ο Ρομπέν.

— Διηλαδή;

— Είμαστε φυλακισμένοι.

Ο πρίγκιπας δεν έδειξε καμμία ταραχή και συνέχισε το φαγητό του.

Ο Ναρκουά είχε κρύψει μέσα στο πανέρι όκτώ μπουκάλια κρασιού. Άπ' αυτά πήρε δυο και τα έβαλε κατά μέρος. Έπειτα, άρχισε να σερβίρει το φαγητό του.

Όταν εκείνος τελείωσε το φαγητό του, ο Ναρκουά έσκυψε στο τραπέζι και μέσα σε λίγα λεπτά καταδρόχισε, ότι είχε άπομείνει.

Ο Δελφίνος είχε πιή τα δυο μπουκάλια το κρασί. Ο Ναρκουά άδειασε τ' άλλα τέσσερα. Πήρε κατόπιν τα δυο που τα είχα βάλει κατά μέρος και τα ξεβούλωσε.

— Αυτά τα δυο μπουκάλια, είπε στόν πρίγκιπα, που τόν κύτταξε με περιέργεια, θα μάς έλευθερώσουν.

Έψαξε κατόπιν μέσα στη ζώνη του, έβγαλε από εκεί το φαλιδίό με το κιτρινωτό ύγρο, που είχε δείξει στόν Μπαριπαζάν κι' άδειασε το περιεχόμενό του, μέσα στα δυο μπουκάλια με το κρασί.

— Θέλετε, αυθέντα, να ιδείτε πως μπορεί κανείς να ξεφορτωθή μία δολόκληρη φρουρά; είπε στο Δελφίνο. Άλλά, πρώτα-πρώτα, πρέπει να ξαναθυμηθείτε πως είσαστε άρσας και να ξαναθυμηθείτε πως είσαστε άρσας. Και κάτι άλλο... Μην βιάζεστε!...

Γιατί με τη βία μπορεί να καταστρέψουμε τα πάντα. Κι' είναι άπολύτη ανάγκη ν' άπελευθερώσουμε τους συντρόφους μας, που βρίσκονται κάτω από μας.

Ο πρίγκιπας σηκώθηκε, τυλίχτηκε μέσα στο μανδύα του και προσποιήθηκε πως τουρτουρίζει.

— Θαυμάσια! είπε ο Ναρκουά. Βλέπω ότι καταλάβατε το ρόλο σας.

Πήρε κατόπιν τις δυο φιάλες κάτω από τη μασχάλη του, άνοιξε την πόρτα και, προσκάλεσε τόν πρίγκιπα να προπορευθή, προηγουμένως.

Η νύχτα είχε προχωρήσει αρκετά.

ΦΤΗΝΗ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΗ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Η περμανάντ με υπερβραχεία κύματα θα έκοπιση οριστικά τις παλαιές μεθόδους. Είναι όχι μόνο οικονομικότερη, αλλά και μεγαλύτερα διαρκείας και πιο υγιεινή. Το μεγαλύτερο προσόν της όμως είναι ότι γίνεται μέσα σε δέκα λεπτά και δεν ταλαιωρεί έτσι τις γυναίκες. Γι' αυτούς λόγους τους λόγους το γερμανικό εργοστάσιο ραδιοφώνων «Μπλάου-πουνκ», που λανσάρησε τις νέες συσκευές, κατακλύζεται τώρα από παραγγελίες.

Οι φρουροί έτοιμάζονταν κι' όλας να κοιμηθούν, όταν είδαν τόν Ναρκουά και τόν πρίγκιπα μπροστά τους.

Με μιάς τινάχτηκαν όλοι όρθιοι. Στά πρόσωπά τους ήταν ζωγραφισμένη η απορία. Τί ζητούσαν αυτοί οι δυο άνθρωποι; Μήπως ήθελαν να βγούν; Άς δοκιμάζαν, λοιπόν! Η πόρτα ήταν κλεισμένη με το σύρτη και εκείνος που βρίσκονταν επί κεφαλής τών στρατιωτών, ούτε καν έκαμε τόν κόπο να μετακινήθη.

Είπε περιττό να πούμε ότι οι στρατιώτες αυτοί δεν είχαν την παραμικρή ιδέα για τόν ποιό ήταν οι άνθρωποι που βρίσκονταν στόν πύργο.

Ο Ναρκουά, όμως, ανέλαβε να τούς πληροφορήσει γι' αυτό.

— Άνδρείοι φρουροί, τους είπε, σάς παρουσιάζω τόν Δελφίνο!

Σταμάτησε για να ιδη ποιά εντύπωση θα προκαλούσαν τα λόγια του.

Το αποτέλεσμα ήταν κεραυνόβολο.

Οι φρουροί έβγαλαν άμέσως τα καπέλλα, που φορούσαν στο κεφάλι και λύγισαν τόν κορμί τους στα δύο.

Ο Ναρκουά χαμογέλασε εύχαριστημένος και συνέχισε:

— Η αυτού ύψηλότης ο Δελφίνος, νοιώθοντας πως είναι πολύ άρρωστος, θέλησε να συμφιλιωθεί με τη μητέρα του και τόν ξέαδελφό του τόν δούκα της Βουργουνδίας, που θα έρθουν εδώ αύριο για να συσχεθούν μαζί του και να τόν συνοδεύσουν κατόπιν στο Παρίσι.

Η έκπληξη αυτών τών ανθρώπων είχε μεταβληθή τώρα σε τρόμο. Είχαν πάρει τη διαταγή να μην άφήσουν τους δυο ξένους να βγούν από τόν πύργο. Άλλ' αν ήθελαν να φύγουν; Τί θα έκαναν σ' αυτή την περίπτωση; Άν τούς άφηναν, τότε ο δούκας της Βουργουνδίας θα τούς κρεμούσε χωρίς πολλές διατυπώσεις. Άν άρνούνταν να τούς άφήσουν να περάσουν, ήταν πολύ πιθανόν ότι ο Δελφίνος, όταν θαταίρινε την έξοδισα στα χέρια του, θα τούς κρεμούσε και πάλι. Έτσι, λοιπόν, ό,τι κι' αν έκαναν, έβλεπαν την κρεμάλα να ύψώνεται μπροστά τους.

Άλλά, στήν πρώτη περίπτωση, η τιμωρία θα ήταν άμεση. Και γι' αυτό είχαν πάρει την άπόφαση να συμμορφωθούν με τη διαταγή που είχαν πάρει.

Περίμεναν τώρα με άγωνία ν' άκούσουν τί άλλο θα τους έλεγε ο άνθρωπος, που συνόδευε τόν Δελφίνο. Άλλά τα λόγια του τούς καθυσήχασαν.

— Ο πρίγκιψ, τους είπε ο Ναρκουά, σάς παρακαλεί να τόν φρουρήσετε καλά και να μην άφήσετε κανένα να πλησιάσει στόν πύργο, προτού ξημερώσει...

Οι φρουροί ανέπνευσαν άνακουφισμένα.

— Ο πρίγκιψ, συνέχισε ο Δελφίνος, σάς παρακαλεί επίσης να πιήτε αυτές τις δυο μπουκάλες το κρασί στήν ύγεια του. Έμπρός φέρτε τα κύπελλά σας, άνδρείοι μου!

Η πρόσκλησή του έγινε δεκτή μ' ένθουσιασμό. Όλοι έτοξεζαν να πάρουν τα κύπελλά τους και ήπιαν τόν κρασί που τους πρόσφερε ο Ναρκουά ζητωκραυγάζοντας για τόν /ελφίνο.

— Άλλ' ξεχάσαμε κάποιον, είπε ο Ναρκουά, δείχνοντας τόν φρουρό που έστεκε έξω από την πόρτα όπου ήταν φυλακισμένος ο Πασσαδάβ, ο Ταλαζάρ και ο Μπραγκαγιόν. Δεν είναι σωστό να τόν άδικήσωμε!

Πήρε άμέσως ένα κύπελλο, τόν γέμισε και πηγαίνοντας κοντά του και τού τόν πρόσφερε.

— Ζήτω ο Δελφίνος! φώναξε ο στρατιώτης.

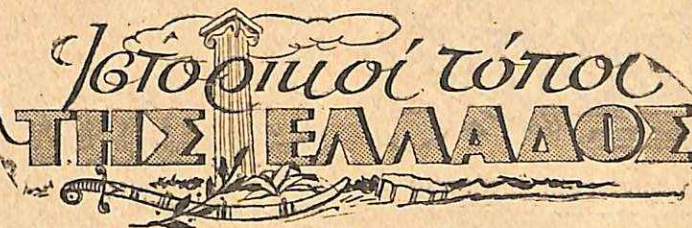
Έπειτα άδειασε τόν κύπελλο.

Δεν είχαν να κάμουν τίποτε άλλο. Ο Δελφίνος ευχήθηκε, στο τέλος, καληνύχτα στούς στρατιώτες κι' έφυγε μαζί με τόν Ναρκουά για να ξαναγύριση στο δωμάτιό του.

Οι φρουροί συνώδυσαν με νέες ζητωκραυγές την άναχώρησή του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια...

Έκδόσεις «Ιαμβός» (Φυλής 24) έκδοσαν τα δύο νέα βιβλία σχολικών πακτοφύλλων τού κ. Χρ. Πύρραου με τίτλους «Τονά χέρ' νίθει τ' άλλος» και «Όλο δόξα (Έκδοσις)» κατάλληλα για τις σχολικές εορτές της 25ης Μαρτίου.

Το Ναυαρίνο

Ιερή συγκίνησι πιάνει τόν Έλληνα όταν φάση στήν ιστορική περιοχή τού Ναυαρίνου. Θυμάται την ένδοξη ναυμαχία που σήμανε την άναστάσι ενός Έθνους.

Άκόμα στο θυδό της θάλασσας τού Ναυαρίνου φαίνονται τα ρημάδια της έχθρικής άρμάδας. Μαθέρια, κανόνια και σίδερα χορταριασμένα διακρίνονται κοντά στο γυαλό της Σφακτηρίας, ενώ στα θαυτερα τού όρμου — σε βάθος τριάντα όργυες — λένε, πως φαίνεται όταν έχη μπουγάς και η θάλασσα είναι καθαρή και κάποια μεγάλη φρεγάτα, ίσως, μία από τις τρεις ναυαρχίδες τών αρχηγών που κυβερνούσαν τόν έχθρικό στόλο.

Όταν φτάνη κανείς στο Ναυαρίνο από τη θάλασσα — υπάρχει και άμαετός δρόμος που τόν συνδέει με την Κυπαρισσία και την Καλαμάτα — βρίσκει δεξιά από τόν είσοδο τού μεγάλου όρμου τού τού παλιό κάστρο, που άρχίζει από την κορυφή ενός χαμηλού λόφου και φτάνει με τα νταντελωτά του τείχη και τούς προμαχώνες του ως τη θάλασσα.

Κοντά στο κάστρο και πρός τόν δάθος τού όρμου άσπρίζει με τα στίπια της η σημερινή Πύλος (Ναυαρίνο) και πιο πέρα η Γιάλοδα, ενώ άριστερα κλείνει τόν όρμο τόν μακρόστενο πετρωστή της Σφακτηρίας (πλάτος 1000 μέτρα και μήκος 5 χιλιομέτρων), σαν ένας τεράστιος φυσικός κυματοθραύστης.

Στα βορεινά της Σφακτηρίας προβάλλονται άπάνω τόν Κορυφάσιο βουνό τα έρείπια από τόν κάστρο της Παλαιάς Πύλου, τόν Παλαιόκάστρο ή Παλιοναυαρίνο, που ήταν και η αρχαία Πύλος, η πατρίδα τού συνετού Νέστορα.

Άν και υπάρχουν μερικοί άρχαιολόγοι που ύποστηρίζουν πως η πόλι τού Νέστορα ήταν στήν Πύλο της Τριφυλίας. Τό ίδιο γράφει και ο Στράβων.

Κοντά στήν παλιά Πύλο βρίσκεται τόν περίφημο σπήλαιο τού Νέστορα. Είναι ένα τεράστιο άντρο, που η κωνική όροφή του — έχει ύψος 50 μέτρα — καταλήγει σε μία μεγάλη τρύπα στόν ελεύθερο ούρανό, από την όποια μπαίνει τόν φώς σκορπώντας γαλάσιες άνταγιές τόν έσωτερικό της σπηλιάς.

Στα σπήλαιο αυτό, κατά τη μυθολογία, έκρυψε ο Έρμης τα δώδια που κλέψε από τόν Άπόλλωνα κι' ο Νέστορας φύλαγε τα δικά του, τα περίφημα θεσσαλικά δώδια.

Η αρχαία Πύλος — που την περιγράφει ο Πausanias — διατηρήθηκε και στή ρωμαϊκή εποχή. Όταν στα βυζαντινά χρόνια ο τόπος έπεσε στα χέρια τών Άβάρων (τέλος τού δού μ. Χ. αιώνα) πήρε τόν όνομα Άδαρίνος κι' έπειτα, τόν 14ο αιώνα, όταν ο Ναβαρραίοι ήρθαν στήν Πελοπόννησο, η Πύλος όνομάστηκε Ναυαρίνο.

Άπό την εποχή εκείνη τόν Παλαιόκάστρο άρχισε να έγκαταλείπεται από τούς κατοίκους του, που ήρθαν κι' έγκαταστάθηκαν στο καινούργιο κάστρο που πιθανώτατα, ο στρατάρχης Νικόλας ντε Σαιντομερ έχτισε κοντά στη θάλασσα και που όνομάστηκε από αντίθεσι πρός τόν παλιό Νεόκάστρο. Έτσι η σημερινή Πύλος είναι γνωστή και με τα τρία όνόματα: Πύλος - Ναυαρίνο - Νεόκάστρο.

Άπό όλα τα κάστρα τού Μαριά τόν Ναυαρίνο είναι τόν καλύτερο διατηρημένο. Ο χρόνος και οι άνθρωποι τόν σεβάστη- στρέψουν.

Τό άρχικό κάστρο συμπληρώθηκε από τούς Βενετσιάνους (1417—1500) κι' έπειτ' από τούς διαδόχους τους που τόν κρατήσαν εκτός από μικρά διαστήματα, ως την άπελευθέρωσή της Ελλάδος. Μετά τη ναυμαχία τού Ναυαρίνου ο γαλλικός στρατός τού Μαϊζών τόν έλευθέρωσε.

Στό στρατό τού Μαϊζών όφειλεται και η σημερινή Πύλος, η γραφική και με ώραία ρυμοτομία πολιτεία που βρίσκεται κοντά στο κάστρο, στο μυχό τού όρμου τού Ναυαρίνου. Η πόλις άρχισε να χτίζεται τόν 1828 από τούς Γάλλους στρατιώτες με την έπιβλεψη τού στρατηγού Σινάιντερ. Η παλιά πόλις που βρισκόταν μέσα στο φρούριο έγκαταλείφθηκε και ξεκαθαρίστηκε και ο στρατός τού Μαϊζών έπισκεύασε δυο φορές τόν κάστρο: Τήν πρώτη φορά σαν έβασσε έλευθερωτής στήν Ελλάδα, τόν 1828 και τή δεύτερη όταν την άποχαίρετο με τόν άφιξι τού Όθωνα και την άποκατάστασι τού βασιλείου.

Ενώ ο γαλλικός στρατός ήταν έτοιμος να φύγη, τόν 1833, από τόν Ναυαρίνο για να γυρίση στή Γαλλία, ένας κεραυνός έπεσε στήν πυριτιδαποθήκη τού κάστρου και κατέστρεψε ένα μεγάλο μέρος άπ' αυτό. Οι Γάλλοι τότε άναβάλαν την άναχώ-

ρησί τους, ώστου να έπισκευάσουν και πάλι τόν κάστρο και να τόν παραδώσουν άκέραιο στούς Έλληνες.

Για την έπισκευή αυτή καθώς και για τόν χτίσιμο της Πύλου ή Γαλλία έδωσε αρκετά χρήματα. Άλλά, ποτέ χρήμα, γράφει ο Γάλλος ιστορικός Μπουσσών, δεν ξεδούθη- κε καλύτερα από εκείνο που δώσαμε στο Ναυαρίνο για τήν Ελλάδα. Άφήσαμε εκεί ευγενικές άναμνήσεις...

Δέν ήταν όμως η πρώτη φορά που η Γαλλία άφινε στο Ναυαρίνο «ευνγενικές άναμνήσεις». Τό όνομα τού Γάλλου ναυάρχου Δεριγνύ, κοντά στού Άγγλο Κόδριγκτον και στού Ρώσου Χεύδεν, έχει συνδεθή άναπόσπαστα με τήν έλευθερία και την εύνγνωμοσύνη της Ελλάδος.

Οι τρεις ναύαρχοι είχαν σταλή στήν Ελλάδα με τις μοίρες τους για να άναγκάσουν τόν στόλαρχο τού έχθρου μετά τήν ύπογραφή τού πρωτοκόλλου τού Λονδίνου να δεχτή τήν άνακωχή. Ο Άγγλος Κόδριγκτον και ο Γάλλος Δεριγνύ είδαν αυτόπροσώπως τόν στόλαρχο αυτό. Τους δέχτηκε μέσα σε μία πράσινη πολυτελεστάτη σκηνή, τριγυρισμένος από κατάχρυσα ντυμένους άξιωματικούς. Οι δυο ναύαρχοι τόν μιλούν αούτηρά κι' άποφασιστικά. Τόν είδοποιούν πως αν ο στόλος τού έβγαί- νε από τόν Ναυαρίνο για να χτυπήση τούς Έλληνες, αυτοί ή- ταν ύποχρεωμένοι να τόν έμποδίσουν με τή βία.

Εκείνος καμώνεται πως δέχεται τις συστάσεις τών ναυάρ-

Τό κάστρο τού Ναυαρίνου, κατά παλαιά χαλκογραφία

χων και δίνει τόν λόγο τού πως ο στόλος τού δεν θα κουνθή. Άλλά μόλις οι ναύαρχοι φύγαν, μία μοίρα από τήν άρμάδα βγαίνει από τόν Ναυαρίνο για να χτυπήση τόν Άστιγγο στήν Πάτρα. Έξω φρεϊών, ο Κόδριγκτον, δάει πλώρη με τόν στόλο τού για τόν Ναυαρίνο. Τόν ακολουθούν οι μοίρες τού Δεριγνύ και τού Χεύδεν.

Τό μεσημέρι της 20 Οκτωβρίου τού 1827 οι στόλοι της Άγγλίας, της Γαλλίας και της Ρωσίας με έπί κεφαλής τήν έγγλέζικη ναυαρχίδα «Ασία» φθάνουν στήν είσοδο τού όρμου τού Ναυαρίνου. Ο άρχηγός της έχθρικής άρμάδας παραγγέλλει στόν Κόδριγκτον να μη προχωρήση. «Ήλλα να δώσω διαταγές και όχι να πάρω», ήταν η απάντησι τού Κόδριγκτον. Και οι τρεις στόλοι μπαίνουν στόν όρμο τού Ναυαρίνου...

Μία άγγλική δάρκα με τόν ύποπλοίαρχο Φιτζρόυ και τόν Έλληνα πλοηγό Μικέλη προχωρεί πρός τόν έχθρικό στόλο με λευκή σημαία για να μεταβιβάση οδηγίες τού Κόδριγκτον. Άπό τα έχθρικά πλοία χτυπούν τη δάρκα και σκοτώνουν τόν Άγγλο ύποπλοίαρχο και τόν Έλληνα πλοηγό...

Ήταν ο σπινθήρας που άναψε τήν πυρκαϊά και μετέβαλε τόν όρμο τού Ναυαρίνου σε μία κόλασι από σίδερα και φωτιά. Μετά τέσσερες ώρες από τόν 182 έχθρική καράβια δεν ύπήρχαν παρά καύμενα κομμάτια, πτώματα που έπιπλέανε και ναυαγοί που προσπαθούσαν ν' άρπαχτούν από κανένα άποκαϊδι ή από κανένα σπασμένο άλμπουρο για να σωθούν...

Είς μαρμάρينو μνημείο στήμεθα σήμερα στήν πλατεία τού Ναυαρίνου, με χαραγμένες στα πλάγια τις μορφές τών τριών μεγάλων ναυάρχων, θυμίζει τή μεγάλη ήμερα της ένδοξης ναυμαχίας.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΗΜΑ

Βλέποντας να μπαίνει στο γραφείο του η γυναίκα του —μια μελαχροινούλα με γαλανά μάτια— ο Μάρλινγκ έκαμε μια χειρονομία νευρική.

—Τί θέλεις εδώ; της είπε. Ξέρεις καλά πως δεν θέλω να μ' ένοχλούν τις ώρες της δουλειάς μου... Τί συμβαίνει; Είδες πάλι κανένα καπελλάκι του γούστου σου;

—Μά, αγαπητέ μου...

—Καλά, καλά! Πές μου πόσα σου χρειάζονται και φύγε.

Μά η Γκαμπύ διαμαρτυρήθηκε. "Άλλο σκοπο είχε η επίσκεψί της: Να τον ευχαριστήσει για τη μεγάλη χαρά που της είχε προσφέρει!

Ο βιομήχανος σήκωσε το κεφάλι του, έκπληκτος.

—Μεγάλη χαρά;... είπε. Τί έννοεις;

—Θυμήθηκες τη σημερινή γιορτή μου. Κι' αυτό με συγκίνησε βαθιά. Κατάλαβα την τρυφερότητά σου... Μπορώ να σου το εξομολογηθώ τώρα: Μετά τον πρώτο και άτυχο γάμο μου, μούκαναν θλιβερή έντύπωση: οί κάπως ψυχροί τρόποι σου. Μά τώρα ξέρω πως μ' αγαπάς, και θα γίνω για σένα μια άφωσιωμένη και στοργική γυναίκουλα, όπως τ' αξίζεις!

Κι' ενώ ο Μόρλινγκ την κύτταζε, λίγο σαστισμένος: η νέα γυναίκα πρόσθεσε:

—Είσαι πολύ καλός, μά δεν θέλεις να το δείχνεις. 'Ασφαλώς γι' αυτό, στις αρχές του γάμου μας, προσποιόσουν πως ξεχνούσες τις διάφορες επετείους, απ' τις οποίες επωφελείται ένας ευγενικός σύζυγος για ν' αποδείξει μ' ένα μικρό σουβενίρ στη γυναίκα του πως τη σκέπτεται πάντα...

»Κι' υπέφερα πολύ γι' αυτό! Τί άνοησία! 'Εμείς οί γυναίκες είμαστε στο βάθος παιδιά που έχουν ανάγκη να παραχαϊδεύονται... 'Οπωσδήποτε, έσύ το κατάλαβες. Και φέτος δεν με ξέχασες, στην επέτειο του γάμου μας, τα Χριστούγεννα, το Πάσχα, στη γιορτή μου. Φάνηκες πολύ-πολύ ευγενικός...

—'Όστε λοιπόν σ' άρεσε αυτό το άσήμαντο πραγματάκι; ρώτησε ο Μάρλινγκ, παίζοντας μ' ένα χαρτοκόπη.

—'Ασήμαντο πραγματάκι το λές, ένα υπέροχο μπουκέτο που άρωματίζει όλο το σαλόνι;... Κι' εκείνο το δαχτυλίδι είναι υπέροχο!

Ο βιομήχανος ζάρωσε τα φρύδια του και προσπάθησε να χαμογελάσει.

—Είμ' ένθουσιασμένος που σ' ευχαρίστησα, δήλωσε. Δώσε μου τώρα ένα φιλή κι' άφισέ με να δουλέψω...

Όταν έμεινε μόνος, πέταξε μακριά το χαρτοκόπη, με θυμό. Δεν είχε στείλει αυτός κανένα δώρο στη γυναίκα του, στις ημέρες που είχε αναφέρει! Ποιός τ' άστελνε λοιπόν; Κανείς έρωτευμένος; 'Αδύνατον, γιατί δεν θάμνε ανώνυμος. 'Απεναντίας, θα υποδείκνυε τη σημασία των δώρων του και θα κακολογούσε το σύζυγο που ξεχνούσε τα καθήκοντά του...

Μια μόνο εξήγηση απόμεινε, παράξενη άλλ' άναμφισβήτητη: Κάποιος άγνωστος ήθελε να κάνει τη Γκαμπύ να πιστεύη πως ό άντρας της τη θυμόταν, πως τη σκεπτόταν διαρκώς!

...Με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του, ό βιομή-

χανος σκεπτόταν άκόμη, όταν του άνηγ γείλαν την επίσκεψι ενός απ' τους καινούργιους πελάτες του: του Λάιονελ Ρονκοτ.

Καθώς άκουσε, τη στιγμή εκείνη, αυτό τ' όνομα, βρήκε το κλειδί του αίνιγματος. 'Ο πέπλος του μυστηρίου σκίστηκε ξαφνικά.

Λίγα λεπτά αργότερα, όρθιος μπροστά στο νεοφερμένο, τούλεγε αύστηρά:

—Όταν είχατε άπαντήσει σέ μια έρώτησή μου πως δεν είχατε κανένα δεσμό συγγενείας με τον πρώτο σύζυγο της γυναίκας μου, μ' έξαπατήσατε, κύριε! Γιατί ό πρώτος άντρας της είσατε ρεις ό 'ίδιος... 'Ομολογήστε το!

'Εκείνος έσκυψε το κεφάλι του, σαν κατηγορούμενος στο δικαστήριο.

—Ναί, ενώ είμαι... ψιθύρισε.

Χλωμος, ταραγμένος, ό Μάρλινγκ τον γέμισε έρωτήσεις: Γιατί είχε γίνει πελάτης του για να προσπαθήσει να είσχωρήσει στο σπίτι του; Γιατί τον είχε έξαπατήσει;

Γιατί, ενώ βρισκόταν διαρκώς σέ ψυχρότητα κι' άσυμφωνία με τη Γκαμπύ, τον καιρό της ένώσεώς τους, είχε φροντίσει τώρα τόσες φορές να μάθη με τρόπο απ' το διάδοχό του αν της φερνόταν γενναϊόδωρα και περιποιητικά; Γιατί της έστελνε δώρα; Γιατί τον άνάγκαζε να προσποιηθή πως τ'άστελνε αυτός και να δεχθή απ' τη Γκαμπύ ευχαριστίες που δεν τις άξιζε;...

Κι' ό σύζυγος επαναλάμβανε τη λέξι εκείνη χτυπώντας με τη γροθιά του το τραπέζι:

—Γιατί;... Γιατί;... Μά μιλήστε λοιπόν, εξηγήστε μου!

Ο πρώτος άντρας της Γκαμπύ προχώρησε ένα βήμα. Κι' άπάντησε, με τα μάτια χαμηλωμένα και το πρόσωπό του ταραγμένο απ' τη συγκίνησι που άναστάτωνε βαθιά την ψυχή του.

—Γιατί... ήθελα νάναι πολύ εύτυχισμένη ή Γκαμπύ!...

—Κι' όμως φανήκατε άλλοτε άδικος και κακός άπέναντί της!

—Ναί, είν' αλήθεια... και μετανοώ γι' αυτό! Χρειάστηκε ό τελειωτικός χωρισμός μας κι' οί μελαγχολικές βραδυές της μοναξιάς μου σέ μια άδειανή κάμαρα, για να συνέλθω και να συναισθανθώ το λάθος μου. Βρήκα τότε την εύκαιρία και τον καιρό να σκεφθώ και να ξανακυττάξω στο παρελθόν. Κατάλαβα τί είχα χάσει, συναισθάνθηκα το σφάλμα μου, τη

σκληρότητά μου.

»Με κυρίεψε ή έπιθυμία να επανορθώσω το κακό που είχα κάνει στο άτυχο αυτό πλάσμα, προσφέροντάς του τώρα μερικές ψυχικές χαρές, με τη βοήθειά σας, με το δικό σας όνομα... Να ή πραγματικότης γι' αυτή τη μικρή άπάτη μου: Δεν θέλησα να σας προσβάλω με τα δώρα που πρόσφερα στη Γκαμπύ με τ' όνομά σας... 'Ελπίζω να μην είσατε πιά θυμωμένος μαζί μου... Πέστε μου πως με συγχωρείτε!

—'Όχι, δεν είμαι θυμωμένος. Είναι γεγονός όστόσο ότι ξαναεμφανισθήκατε σαν φάντασμα ανάμεσα σ' έμένα και τη Γκαμπύ κι' άναστήσατε με μιάς τα περασμένα σας...

—Τα περασμένα;... 'Όχι, αγαπητέ κύριε. Τα περασμένα μου δεν είναι διαφορετικά απ' το παρόν σας, ούτε απ' τον παρόν και το μέλλον όλων των συζύγων! Φάντασμα; Βέβαια! Ναί, παρουσιάσθηκε ανάμεσά σας ένα φάντασμα. Μά όχι το δικό μου φάντασμα, άλλα ένός τύπου συζύγου που δεν ύπάρχει...

Ο βιομήχανος άνασκήκωσε τους ώμους του, για να κρύψη την άμηχανία του. 'Εμεινε συλλογισμένος για λίγο. 'Όστερα, είπε, δίνοντας το χέρι του στον προκάτοχό του:

—'Όχι, δεν είμαι θυμωμένος μαζί σας. Προτιμώ όμως να μη σας ξαναδώ. Με φοβίζει ή πιθανότης να συναντηθήτε με τη γυναίκα μου. Γιατί, παρ' όλη την περασμένη κακή διαγωγή σας, ή Γκαμπύ θα καταλάβαινε σήμερα πως ξέρετε να την αγαπάτε καλύτερα άπό μένα!

N. PITZ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Ενώ κάνουν ένα περίπατο με βάρκα στο ποτάμι, οι τρεις αδελφοί Μπουκαρί κι' ο καλός φίλος τους Στέφανος Μπερνάρ, όλοι τίμια κι' ευγενικά παλληκάρια, συναντούν ένα κλειστό φέρετρο που το παρασύρει το ρεύμα. Το τραβούν στην όχθη και τ' ανοίγουν. Μέσα σ' αυτό βρίσκεται μια νέα κι' όμορφη γυναίκα. Τη νομίζουν νεκρή, κι' αυτή έχει πάθει μόνο νεκροφάνεια. Συνέρχεται σε λίγο και άπορη πώς βρέθηκε μέσ' στο φέρετρο. «Θάνε κανένα καινούργιο έγκλημα του Ζαν Λωραίν!» ψιθυρίζει. Ο Στέφανος που φαίνεται γοητευμένος απ' την όμορφιά της, προσφέρει να την φιλοξενήσει σπίτι του και της υπόσχεται απόλυτη έχεμύθεια. Πραγματικά, την πηγαίνει στην καλή του μητέρα, που την υποδέχεται στοργικά. Η Ζερμαίν — έτσι λέγεται η νεκροαστημένη — βλέπει τη φωτογραφία της μικρής κόρης της κυρα-Μπερνάρ, που λέγεται Ναταλία. Το όνομα αυτό της θυμίζει αμέσως τη «Χρυσομαλλούσα», μια γυναίκα που έγινε η αιτία όλων των παθημάτων της. Μά η κυρα-Μπερνάρ την βεβαιώνει πως η κόρη της πέθανε. Η Ναταλία ή Χρυσομαλλούσα ήταν μια σειράνα του παρισινού ήμισυ. Από μικρή τόσκασε από το σπίτι της και ζούσε μέσα στην πολυτέλεια και την άμαρτία, πουλώντας τόν έουτό της. Ένας από τους φίλους της ήταν ο Ζαν Λωραίν, ωραίος νέος, αλλά ύποπτος τύπος. Όταν έμεινε άπεναντος από τις σπατάλες της, η Ναταλία τον έδιωξε. Τον συνάντησε τότε ο φίλος και του Ροσκώφ, παλάνθρωπος σαν κι' αυτόν, και του άνηγγειλε πως τόν ζητούσε ο γερο-τοκογλύφος Μοντενά για να του προτείνει κάποια επικερδή βρωμοδουλειά. Του ζήτησε ύστερα ένα μεγάλο ποσό απ' αυτά που θα κέρδιζε. Τον άπειλε με ότι, αν δεν δεχθώ, θα τόν καταγγείλει στην αστυνομία ως δράστη της φριχτής δολοφονίας ενός γέρο, που είχαν διαπράξει οι δύο τους άλλοτε κοντά στα σφαγεία του Μονφωκόν. Πήγαν στο σπίτι του Μοντενά.

— Άνοιχτε, μπαρμπα - Μοντενά, Έμεις είμαστε.
— Άκούστηκε το τρίξιμο ενός σύρτη και το στρίψιμο ενός κλειδιού στην κλειδαριά.
— Ύστερα ή πόρτα μισάνοιξε και πρόβαλε ένα κεφάλι τεράστιο και φαλακρό, με μαύρη σκούφια, πάνω άπδνα κακοφτιαγμένο σώμα νάνου.

— Ά, έσεις είσατε, Ροσκώφ... Έσώ είσαι, μικρό μου... Όρίστε μέσα, παιδιά μου, σάς περιμένα.
— Αφού μπήκαν οι δυο έπισκέπτες, ο οίκοδεσπότης σύρτασε πάλι και κλείδωσε την πόρτα.

— Διάβωλε! Τί διπλωματώνεσε έτσι, μπαρμπα-Μοντενά; είπε ο Ροσκώφ.

— Ο νάνος τούκλεισε το μάτι — τόν ένα μόνο μάτι που είχε.

— Είναι τόσο κακός ο κόσμος στη γειτονιά μας!... ψιθύρισε.

Βρίσκονταν σ' ένα βρώμικο γραφείο, έπιπλωμένο μ' ένα τραπέζι, μια μεγάλη άρχειοθήκη, μια πολυθρόνα δερμάτινη και μερικές καρέκλες. Ο άνεμος είσχυρούσε απ' τόν σκεδρωμένα παράθυρα και σάλευε τις τριμμένες κουρτίνες, που άλλοτε άνασκήωνταν σαν πανιά πλοίου κι' άλλοτε κολλώνταν στα σπασμένα τζάμια, τά φραγμένα με έφημερίδες.

— Άς δούμε τώρα ποιό ήταν τόν έπάγγελμα του αλλόκοτου εκείνου ανθρώπου, που κάρφωνε στους δυο έπισκέπτες του τή ματιά του, άστραφτερή σαν λεπίδα μαχαίριου. Είχε στην άρχή ένα μεσιτικό γραφείο υπηρετών. Ύστερα τόν μετέβαλε σε πρακτορείο πληροφοριών.

Μά τά μικρά κέρδη που πραγματοποιούσε με πολλούς κόπους και τρεξίματα, δεν μπορούσε ποτέ να εύχαραστήσουν έναν τέτοιο άνθρωπο, που συνεδίαζε φιλαργυρία, άπληστία και καταχνάβια εξυπνάδα.

Σκέφθηκε λοιπόν να δημιουργήσει ένα απ' τά μυστηριώδη και τρομερά εκείνα πρακτορεία, που — δίχως ποτέ ν' άνακαλύπτονται — βοηθούν σε μεγάλα έγκλήματα, εκδιάζουν, κρατάνε στην εξουσία τους έμπόρους, χρηματιστές και πολιτικούς, έχουν ίσχυρες σχέσεις, δίνουν έπιχορήγησης σε ύψηλα πρόσωπα χρωμένα, ποδοπατούν

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΖΥΛ ΜΑΡΥ

υπόληψεις, ήθικη και νόμους, αγοράζουν ένοχοποιητικά γράμματα, ή και τά πλαστογραφούν, άπομυζούν οικογένειες με κάποιο μυστικό που κατέχουν, καταστρέφουν έμπορικές έπιχειρήσεις, παντρεύουν ύποπτους άέρηγους με έπαρχιώτιστες με μεγάλη προίκα... Άτιμα πρακτορεία, που κατορθώνουν πάντα να ξεφύγουν απ' τόν πέλεκυ της Δικαιοσύνης, για να ξαναεμφανισθούν ύστερα τολμηρότερα και ισχυρότερα.

Πρακτορεία που αγοράζουν και πουλάνε μυστικά, δημιουργούν και καταστρέφουν υπόληψεις, βοηθούν τις γυναίκες ν' άπατούν τους άντρες τους, κερδοσκοπούν με την άρετη και την κακία, γελάνε και κλαίνε, σκοτώνουν και σώζουν.

Πραγματικά, ο μπαρμπα - Μοντενά δι-εύθυνε τώρα τρία ή τέσσερα τέτοια πρακτορεία, έγκατεστημένα στο Παρίσι και στις κυριότερες πόλεις της Γαλλίας. Κι'

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ

Η ήθοποιος Έλεωνόρα Ρόσσι-Ντράγκο, μια από τίς ωραιότερες γυναίκες τού έ. ταλικού κινηματογράφου, παραπονέθηκε εσχάτως πως ο σκηνοθέτης τού τελευταίου της φιλμ την άναγκάσε κατ' επανάληψιν να βουτήξει στο νερό με τά ρούχα της και να εμφανισθεί κατόπιν μουσκεμένη μπροστά στο φακό. Ο σκηνοθέτης της λοιπόν άμολόγησε ότι κατέφυγε σ' αυτό τόν τεχνασμό για να κάνει πιο εύδιάκριτο τόν πλαστικό σώμα της.

είχε κερδίσει απ' αυτά έκατοντάδες έκατομμύρια.

Ο Ροσκώφ κι' ο Ζαν Λωραίν είχαν καθίσει δίπλα στο τραπέζι. Μά ο Μοντενά φαίνονταν πως είχε ξεχάσει την παρουσία τους και μελετούσε κάτι σημειώσεις του. Στο τέλος ο Ροσκώφ κατάφερε

μια δυνατή γροθιά στο τραπέζι.

— Δεν υπάρχει λόγος να βιαστήτε, μπαρμπα - Μοντενά! φώναξε σαρκαστικά. Έχουμε όλο τόν καιρό δικό μας...

Ο νάνος άνασκήωσε τόν κεφάλι του και, δίχως ν' άπάντησε τόν Ροσκώφ, είπε στο Λωραίν με τή στριγγή φωνή του :

— Εργάζομαι για σένα! Άκούσε πώς έχουν τά πράγματα... Έσεις, Ροσκώφ, να μη με διακόψετε.

— Εν πρώτοις, γέρο μου, θάθελα να μάθω γιατί στο φίλο μου μιλάτε στόν ένικό, και σε μένα φέρνεσθε με μεγαλύτερο σεβασμό.

— Άμα περάσουμε τά 10 έκατομμύρια, μιλάω στους πελάτες μου με τόν «σύ», κι' άς είναι πρίγκιπες, δούκες, μαρκήσιοι... ή άπλως άχρείοι σαν και σάς.

— Ευχαριστώ για τόν Λωραίν και για μένα.

— Μπορώ τώρα να εξακολουθήσω;

— Σάς άκούμε με πολλή προσοχή.

— Ποτέ δεν βρήκα άνθρωπο με ψυχή τόσο χυδαία και ποταπή, σαν τόν Ζαν Λωραίν. Έξ άλλου όμως, δεν βρήκα ποτέ έλκυστικότερο παρουσιαστικό, τιμιώτερη και γλυκύτερη φυσιογνωμία... Λόγω τιμής, παιδί μου, άπατήθηκα κι' έγώ ο ίδιος, όταν σε πρωτοείδα, και σε συμπάθησα.

— Μόρμερες ν' έζησες μέχρι σήμερα χωρίς στόν «άέρα» αυτόν της καλής άνατροφής που έχεις. Μά δεν μπορεί να διαρκήσει πολύ, αυτό. Νά που είσαι πάλι βουτηγμένος στά χρέη! Χρωστάς πάνω από 30 έκατομμύρια φράγκα. Κατάσχεσαν τά πράγματά σου, κι' αν δεν ήμουν έγώ, θά τά βγαζαν σήμερα στο σφυρί. Μά, εύτυχώς, έφτασα έγκαιρός ώστε να προλάβω αυτό τόν σκάνδαλο. Γιατί θά τόν μάθαινε όλο τόν Παρίσι... και τότε θά ματαιωνόταν ή δουλειά που θά σου προτείνω!

— Δεν σου μένει τίποτα λοιπόν... τίποτα! Η φιλενάδα σου σ' έδιωξε.

— Πώς τόν ξέρετε;

— Όλα τά ξέρω έγώ... ή τά μαντεύω. Η Χρυσομαλλούσα δεν σε θέλει πιά, κι' ή πρώτη σκέψη που έκανε όταν βγήκες απ' τόν σπίτι της, ήταν να τινάξεις τά μυαλά σου στόν άέρα.

— Ναι, αλήθεια...

— Άν σου υπενθυμίζω τά δυσάρεστα αυτά πράγματα, δεν τόν κάνω από ευχαρίστησι, αλλά για να σου άποδείξω πόσο χαμηλά έπεσες κι' από ποιό βάραθρο θέλω να σε βγάλω. Είναι πολλός καιρός τώρα που ξέρω τήν κατάστασί σου, μικρό μου, κι' όμως εξακολουθούσα να σου δανείζω χρήματα, γιατί έχω μεγάλα σχέδια, για σένα.

— Μου έμπνείεις έμπιστοσύνη και σε θαυμάζω, γιατί είσαι ένα άριστοέργημα της Φύσεως : τόν άριστοέργημα της υποκρισίας. Με τίς συμβουλές μου, θά γίνης πανίσχυρος... Καί τώρα, έρχομαι στο ψητό : Δέχεσαι να παντρευτείς;

— Ο Ζαν Λωραίν άνασκήρτησε, διάτασε λίγο κι' ύστερα άπάντησε :

— Ναι!

— Δεν άμφέβαλα για τήν καλή σου θέλησι... Θ' αγοράσω τίς συναλλαγματικές σου, που κυκλοφορούν σε διάφορα χέρια και που αντιπροσωπεύουν συνολικά 30 έκατομμύρια φράγκα. Και σύ θά μου ύπογράψης ένα γραμμάτιο για 50 έκατομμύρια, πληρωτέα τήν έπομένη τού γάμου σου.

— Καί πόση είνε ή προίκα;

— Τετρακόσια έκατομμύρια, ή και πεντακόσια ίσως.

— Σύμφωνοι. Μά είσατε βέβαιος για τήν έπιτυχία;

— Έυενηντα εννέα τοίς εκατό. Άκούσε τίς συμβουλές μου, και θά δής... Είσαι τυχερός, κατεργάρι. Θά σε παντρώω μ' ένα απ' τά θελκτικότερα και τιμιώτερα κορίτσια που είδα στή ζωή μου.

— Πώς λέγεται;

— Ζερμαίν ντε Μπρϋ Φεράν, 18 χρονών,

όρφανη, έγγονη της κόμησας ντε Μπρϋ Φεράν. Μά γιατί γελάς;

— Γελώ με τήν έμπιστοσύνη σας, μπαρμπα - Μοντενά.

— Τι θές να πής;

— Όστε λοιπόν, έχω μια κοπέλλα θελκτική, τίμια, με τεραστία προίκα. Και θέλετε ένα τέιο μαργαριτάρι να μην έχω κάμει ακόμη τήν έκλογή του άνάμεσα στους πολλούς ύποψηφίους μνηστήρες; Θέλετε να περιμένη έμένα που δεν με ξέρει;... Νά παντρευτεί έμένα, ένα τυχοδιώκτη, έναν παλάνθρωπο;...

— Πέστε καλύτερα, μπαρμπα - Μοντενά, πώς θελήσατε ν' άστειυθήτε μαζί μου! Μά δεν πειράζει, σάς συγχωρώ γι' αυτό.

— Κάθε άλλω, παιδί μου. Μιλώ σοβαρώτατα. Τόν μόνο που ζητώ από σένα, είναι να φανής άξιαγάπητος. Όσο για κείνα που σου λείπουν, είναι δική μου δουλειά. Θά φροντίσω έγώ.

— Είναι κουταμάρα, σάς λέω! Κυττάξετε... τά ρούχα μου είνε βρώμικα, έχω δυο μέρες αζύριστος και δεν θάχω αύριο να φάω.

— Αφού θές να μη καταλαβαίνης, θά σου τά πω σφέστερα. Έγώ σε θεωρώσα έξυπνο. Μά γελάστηκα. Κι' αν δεν έπιθυμούσα να πάρω τά 30 έκατομμύρια που μου χρωστάς, θά σ' άφαινα στή φτώχεια σου και δεν θά μ' ένοιαζε αν κατέληγες μια μέρα στή φυλακή.

— Μά... ή μεγάλη έπιθυμία μου να πετύχω, με κάνει να βλέπω παντού έμπόδια. Έκθεσείτε μου λεπτομερώς τόν σχέδιό σας. Έπειτα, μπορείτε να στηριχθείτε σε μένα. Σάς ύπόσχομαι πως δεν θά όπισθοχωρήσω.

— Δόξα σοι ο Θεός!

— Μήπως είναι τίποτε μυστικά, και δεν κάνει να τ' άκούσω έγώ; ρώτησε εϊρωνικά ο Ροσκώφ.

— Όχι. Όταν δυο άλιτήριοι τού φυράματος σας είναι τόσο στενά συνδεδεμένοι, όπως φαίσεσθε πώς είσατε σεις, αυτό σημαίνει πως υπάρχει μεταξύ τους κάποιο πτώμα που τούς ένώνει... Δεν μπορείτε να με γελάστε!

Οι δυο σύντροφοι άνατρίχισαν. Ο μπαρμπα - Μοντενά τούς κούταξε με τά λαμπερά μάτια του κι' έβαλε τά γέλια.

— Δεν πρέπει να τρέμετε! τούς είπε. Είπα τυχαίως «ένα πτώμα», όπως θά μπορούσα να πώ οτιδήποτε άλλο. Δεν ξέρω τίποτε για τόν παρελθόν σας, παρά μόνον ότι οι γονείς σας ήσαν πολύ έντιμοι άνθρωποι, ότι μορφωθήκατε άρκετά κι' ότι οι πορτοφολάδες, που σχετισθήκατε μαζί τους, σάς άναγνώρισαν για άρχηγούς.

— Πολύ σωστά, είπε λακωνικά ο Λωραίν.

Νά ποιό ήταν τόν σχέδιο τού Μοντενά : Τόν πρώτ, είχε έμπόδισει τόν πλειστηριασμό τών κινητών πραγμάτων τού Λωραίν κι' είχε πείσει τούς δανειστές του να κάνουν ύπομνη. Φρόντισε ν' αγοράζή τις συναλλαγματικές του. Διακινδύνευε να τά χάσει όλα, μά ήθελε να τού δώσει μια καινούργια αίγλη, για να μπορέσει να ξαναγυρίσει άνάμεσα στην καλή κοινωνία, απ' τήν όποία είχε άναγκασθώ ν' άπομακρυνθώ για λίγο διάστημα.

Είχε άφίσει και δυστυχία, γιατί ήθελε να τόν εξαναγκάσει ν' άφισή τή Ναταλία — προσωρινώς τούλάχιστον — πράγμα που δεν θάκανε ποτέ ο νέος, εφόσον θάδρισκε τρόπο να ζή και να ίκανοποιή τίς ιδιοτροπίες της Χρυσομαλλούσας.

— Τώρα, παιδί μου, είπε, σ' έδιωξε ή Ναταλία και σ' άντικατέστησε με τόν Τεμπάκιον.

— Δεν είν' αλήθεια αυτό, μπαρμπα - Μοντενά.

— Μη με διακόπτης, σε παρακαλώ! Ο Τεμπάκιον σ' άντικατέστησε ή θά σ' άντικατέστησε — τόν ίδιο κάνει — και σύ καταστήση επί τού παρόντος να μη φροντίζης πρέπει άλλο απ' τήν κατάστασί σου.

— Άκούσε με καλά. Θά σου άνοίξω μια πίστωση άπερίοριστη.

— Έσεις;

— Ναι, έγώ. Διατηρώ ώστόσο τόν δικαίωμα να εξελέγω τά έξοδά σου και να σου κόψω τήν έπιχορήγηση, αν ιδώ ότι, αν σου κόψω τήν έπιχορήγηση για τόν γάμο σου, τήν δίνεις στή Ναταλία.

«Θά ξαναγυρίσεις στό μέγαρό σου και θά ξαναρχίσες τήν παλιά σου ζωή. Άν ή Ναταλία, έκπληκτη για τήν εαφική περιουσία σου, θέλησε να συνδεθώ πάλι μαζί σου, θά τόν άναβάλω επ' άόριστον.

«Θά επαναλάβης τίς κοινωνικές σχέσεις σου. Θά σε παρουσιάσω έγώ σε τρία-τέσσερα σπίνια δικά μου. Θά σε άναλάβω ο βαρώνος ντ' Άλπινσϋ, πού, αν ήθελε θά μπορούσα να τόν στείλω αύριο στή φυλακή... Θά προσπαθήσης ν' άποκτήσης καλύτερους τρόπους... τόν «βερνίκι» που σου λείπει. Κι' είμαι βέβαιος πως θά τόν κατορθώσεις.

«Τόν φθινόπωρο, ο ντ' Άλπινσϋ θά σε καλέσει για κυνήγι στό κτήμα του, στό Σαιν - Ντουαζέλ... Ο βαρώνος έχει άριστες σχέσεις με τήν κόμησα ντε Μπρϋ-Φεράν, τή γιαγιά της Ζερμαίν, της μέλλουσας γυναικάς σου. Αυτός θά σε παρουσιάσει, και σύ θά βάλης σ' ένέργεια όλη τή γοητεία σου.

«Ο πύργος τών Μπρϋ-Φεράν δεν άπέχει πολύ απ' τόν Σαιν-Ντουαζέλ. Τόν καλοκαίρι, οι ντ' Άλπινσϋ κι' ή γρηά κόμησα βλέπονται κάθε μέρα. Θάχης τόσες εύκαιρίες να σχετισθής... Η μικρή πηγαίνει ταχτικά ίππασία. Θά τή συναντήσεις πολλές φορές στους περιπάτους της.

«Δεν θάμνη, μόνη. Ο ύπηρέτης που θά τή συνοδεύη, λέγεται Παντός. Είναι ένας τύπος αλλόκοτος, που δεν άξίζει τήν τόση έμπιστοσύνη που τού έχουν τ' άφεντικά του. Κάτι ξέρω έγώ που σού τόν λέω... Μπορείς να τόν κερδίσεις με τόν μέρος σου.

— Μία γιατί; Αφού άποδέλω σε γάμο, δεν έχω λόγους να κρύβωμαι.

— Ασφαλώς. Μά ή κόμησα ντε Μπρϋ-Φεράν θά μπορούσε να εξαγριωθώ. Καλύτερα να μην ξέρη τίποτε, ως ότου πάρης τή συγκατάθεση της Ζερμαίν. Ύστερα, κάνεις τήν πρότασί σου.

— Μά, αν δεν κατορθώσω να γίνω συμπαθής;

— Αυτό είναι δική σου δουλειά... Προσπάθησε! Νάσαι έπιτήδειος και να ζήτας κάθε τόσο συμβουλές από μένα.

«Έγώ, απ' τόν Παρίσι, θά σε προσέχω, και θά σε βοηθώ. Χωρίς να πώ στόν ντ' Άλπινσϋ τίποτε για σένα, που θά μπορούσε να τού γεννήσει ύποψίες, θά φροντίσω ώστε να σε θεωρή, σαν ένα παραστρατημένο παιδί από καλό σπίνι, τίμιο καθ' όλα τ' άλλα, αλλά βουτηγμένο στά χρέη. Έτσι, δεν θά σε κακοσυστήση στην κόμησα.

«Στό ξαναλέω, ή έπιτυχία εξαρτάται απ' τήν έπιτηδειότητα και τήν εξυπνάδα σου.

— Μά, αν άναγκασθώ να όμολογήσω πως είμαι άπέναντος, δεν θά καταλάβουν;... Έν πρώτοις, αν πριν απ' τόν γάμο

γεννηθούν συζητήσεις για χρήματα, να φανής πως είσαι έχθρος αυτών τών ζητημάτων και να δηλώσης πως άδιαφορείς τελείως.

«Φρόντισε όμως να κανονισθώ ή προίκα τής νύφης με τόν σύστημα της κοινοκτημοσύνης — κοινοκτημοσύνης μεταξύ τών δικών σου κτημάτων και αυτών που έχει ή νύφη.

— Τών κτημάτων μου; Μά έγώ δεν έχω τίποτε!

— Δεν σούπα πως θά φροντίσω έγώ για όλα; Είμαι πολύ πλούσιος, δεν τόν κρύβω... Θά σου παραχωρήσω λοιπόν για τόν γάμο σου μερικούς τίτλους άκινήτων, ώστε να παρουσιάσης πως έχεις μια καλή περιουσία... Έγώ θά έτοιμάσω τόν συμβόλαιο. Μά θά μου δώσης μια έπιστολή, που θ' άκυρώνη αυτή τήν παραχώρησι τών άκινήτων, κι' έτσι τήν έπομένη τού γάμου σου δεν θάχης τίποτε άλλο από τά 400 έκατομμύρια της γυναικάς σου. Κατάλαβες;

— Ναι! Μά, βέβαια, δεν θά τά κάνετε όλ' αυτά από άγάπη για μένα; Όθλω να μάθω ποιόν άμοιδή ζητάτε.

— Ο νάνος γέλασε κι' άπάντησε :

— Σού τόν ξαναλέω : Θά μου δώσης τά 30 έκατομμύρια που μου όφείλεις, κι' άλλα 20 για τήν εύκολία που σου έκανα. Έπειτα, θά μου πληρώσης τά διπλάσια απ' όσα θά ξοδέψης από σήμερα ως τήν ημέρα τού γάμου, και που θά σου τά δανείσω έγώ. Όλα μαζί λοιπόν, ύπολογίζω πως θά φτάσουν τά 60—70 έκατομμύρια.

— Έκτός απ' τή δική μου έπιχορήγηση, πρόσθεσε ο Ροσκώφ.

— Δηλαδή, απ' τά 400 έκατομμύρια, θά θυσιάσω τά 100, μαζί με τά δώρα στή νύφη.

— Ναι, αλλά θά σου μείνουν άλλα 300. Τά παίρνεις ή τ' άφίνεις; Διάλεξε.

— Ο Ζαν Λωραίν διατάζε. «Η άγρια κι' άστραφτερή ματιά τού μονόφθαλμου δεν ξεκολλούσε από πάνω του.

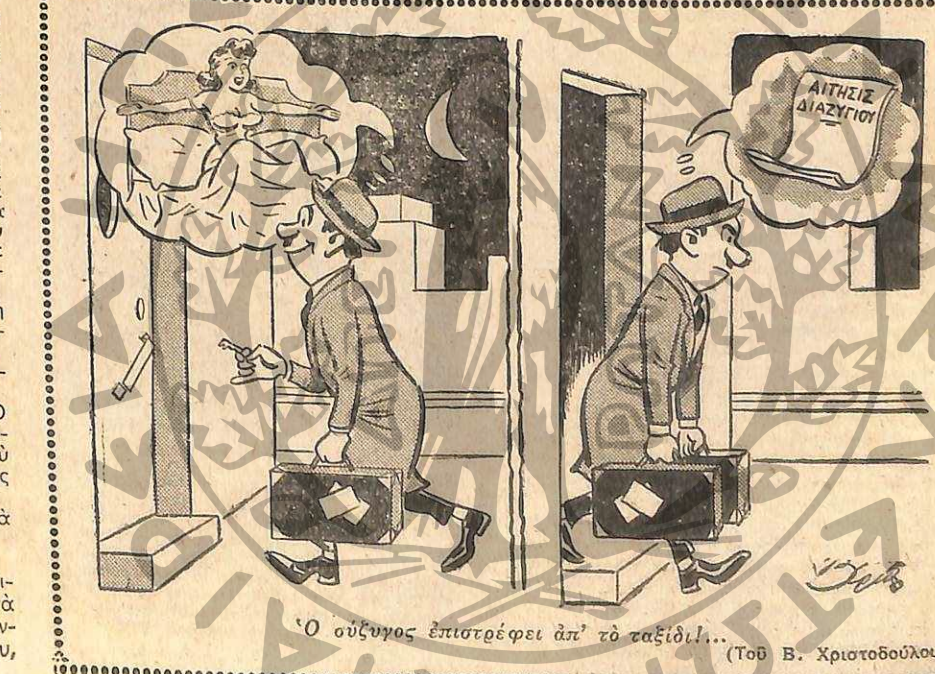
— Άπλώθηκε για λίγο σιωπή βαρειά. Τέλος, ο Λωραίν απλόηθηκε και δήλωσε :

— Ναι, δέχομαι!

Είπε τίς λέξεις αυτές με φωνή αλλοιωμένη, κι' ύστερα απλώθηκε πάλι σιωπή. Θάλεγε κανείς πως είχαν συγκινήθω οι τρεις εκείνοι έγκληματίες που άποφάσισαν κάτι άποτρόπαιο με τόση άπάθεια και με ήσυχη συγκίνηση. Κυττάζονταν, μ' ένα άμυδρο χαμόγελο στά χείλη. Οι δυο εκείνες λέξεις «Ναι, δέχομαι» έκόβαν σαν μαχαίρι λαιμητόμου τήν άγνή ζωή της Ζερμαίν, της κοπέλλας με τά ρεμδοστικά μάτια!

Ο μπαρμπα - Μοντενά γέλασε άγρια κι' είπε, σαν ν' άπαντούσε στις σκέψεις τών δυο έπισκεπτών του :

— Νά μια κόρη που κοιμάται αυτή τήν ώρα στό παρβενικό κρεβάτι της, χωρίς να

«Ο σύζυγος επιστρέφει απ' τόν ταξίδι!...» (Τού Β. Χριστοδούλου)

φαντάζεται πως είναι κι' άλλος από σήμερα η μνηστή του Ζάν Λωραίν.

Οι άλλοι δυο δεν απάντησαν. Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε μια πόρτα, στο βάθος του γραφείου του Μοντενά, και μπήκε μια κοπέλλα. Ο νάνος σηκώθηκε άμέσως κι' έτρεξε κοντά της.

— Κόρη μου, αγαπήτη μου Μαθίλδη, της φώναξε, δεν σε ζήτησα. Γιατί έρχεσαι στο γραφείο μου; Πήγαινε στο δωμάτιό σου, παιδί μου.

Ο Μοντενά δεν ήταν πια ο ίδιος, όπως πριν από λίγη ώρα. Η φωνή του ήταν γλυκειά, με αποχρώσεις άπειρης τρυφερότητας. Είχε σταθή, σαν από ένστικτο, ανάμεσα στην κόρη του και στο Ζάν Λωραίν.

Βλέποντας τους δυο επισκέπτες, η Μαθίλδη ταραχθηκε λίγο, αλλά συνήλθε άμεσα. Το λεπτό πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο και τα μάτια της αναζητούσαν επίμονα τη ματιά του Ζάν Λωραίν.

Η κόρη του νάνου, του άρχιου Μοντενά, ήταν ένα πλάσμα γοητευτικό, ξανθή και χλωμή. Δεν φαινόταν μεγαλύτερη από 18 χρονών. Τα πλούσια μαλλιά της, χτενισμένα με χωρίστρα στη μέση, έδιναν στη φυσιογνωμία της μια έκφραση τρυφερής μελαγχολίας. Είχε μέτωπο έλαφρά καμπύλο, μύτη ίσια με λεπτά ρουθούνια, χείλη με σχήμα εξασίμου.

Όσοσο — μολονότι κανένα εξωτερικό γνώρισμα δεν τὴν προέδιδε — ήταν μάλλον φιλάσθενη κι' ευαίσθητη, σαν τα λουλούδια εκείνα που μαραίνονται ακόμα και με την ελαφριά του ελαφρότερου γυναικείου χεριού. Τα μάτια της, στεφανωμένα από μαύρους κύκλους, έδιναν ένα ξεχωριστό θέλητρο στη φυσιογνωμία της.

Ήταν μετρίου αναστήματος, με αδύνατους ώμους και στενό στήθος, αλλά ζωηρή κι' εύλυγη. Οι χαριτωμένες κινήσεις της είχαν την αδιάστη εκείνη φυσικότητα της κοπέλλας που ξέρει πως είναι ωραία και πως εμπνέει το θαυμάσιο.

Πώς μπορούσε το ωραίο αυτό πλάσμα να μεγαλώσει μέσα σε μια τέτοια μολυσμένη ατμόσφαιρα; Με ποιο θάμα είχε διατηρήσει την ψυχή του αγνή και καθαρή, ανάμεσα σε τόσα πνιγνρά μιάσματα που την τριγύριζαν; Ήταν αληθινό μυστήριο...

Πάντως, συντέλεσε σ' αυτό ο πατέρας της, που φρόντιζε να την κρατάει πάντα μακριά απ' όλες τις υποθέσεις στις οποίες ανακατευόταν. Ο άπαισιος και άποκτηνωμένος εκείνος άνθρωπος είχε αναδρέψει την κόρη του έξω απ' τη μολυσμένη ατμόσφαιρα όπου περνούσε τη ζωή του.

Έτσι, η γλυκειά κι' αθάνα κοπέλλα δεν μπορούσε καθόλου να φαντασθή πως τα χείλη του πατέρα της, που τη φιλούσαν τώρα στο μέτωπο, είχαν καταδικάσει στο αίσχος και τη δυστυχία μιαν άλλη νέα, σχεδόν συνομήλική της.

Το μάλωμα του Μοντενά ήταν μάλλον μια παρακλήσι δούλου προς τον αφέντη του. Πραγματικά, ο έγκληματος αυτός ήταν δούλος της κόρης του. Η Μαθίλδη ήταν η απόκρυφη ευτυχία του, ο πολύτιμος θησαυρός του, που τον χάρειε όταν βρισκόταν μόνος, μακριά απ' τον κόσμο, και δεν είχε να φοβηθί τίποτε. Την κολοσσία περιουσία που είχε συσσωρεύσει με τόσα δάκρυα και αίμα, την ήθελε για την κόρη του, για να ζήσει εκείνη ευτυχισμένα όταν αυτός δεν θα υπήρχε πιά...

Η άπεριόριστη αγάπη του για την κόρη του ήταν το μοναδικό ευγενικό αίσθημα που έκλεινε στην καρδιά του, τη γεμάτη θηριωδία και κακία... Φρόντιζε αδιάκοπα γι' αυτήν, έκρυβε απ' τα μάτια του κόσμου αυτό το λεπτοφυές λουλούδι.

Η Μαθίλδη ήταν ελάχιστα γνωστή στη συνοικία. Έβγαине έξω σπάνια. Το καλοκαίρι, ο πατέρας της την πήγαινε σ' ένα έξοχικό σπίτι, για να ζωογονηθί με τον ήλιο, τον καθαρό αέρα και τη ζωή του υπαίθρου. Έμενε κοντά της τότε. Θα προτιμούσε να πεθάνει, παρά να την στερηθί.

Την αγαπούσε σαν πατέρα, και συγχρόνως τη ζήλευε σαν έρωτευμένο. Ήθελε να- ναι ο μοναδικός κυρίαρχος στην ψυχή της.

Θα υπέφερε φριχτά, αν έβλεπε να την κυτάζει άπλως ένας άλλος άντρας.

Νά γιατί είχε ριχτή ανάμεσα σ' αυτήν και στο Ζάν Λωραίν, σαν το άγριο θηρίο που θέλει να φυλάξή τα μικρά του απ' τον κυνηγό.

Κι' ενώ τη μάλωνε γλυκά και την έβιαζε να φύγει, δεν μπόρεσε ν' αντιληφθί τη ματιά που είχε ανταλλάξει εκείνη με το Λωραίν, πάνω απ' το κεφάλι του...

Η Μαθίλδη τον φίλησε, του ζήτησε χαμογελώντας συγγνώμη κι' έφυγε. Οι τρεις άντρες έμειναν μόνοι και πάλι. Κι' ο Ροσκώφ ψιθύρισε, με το συνηθισμένο κυνισμό του:

— Ωραίο κοριτσάκι, μπάρμπα - Μοντενά! Δεν μπορεί να πη κανείς πως είναι άπαράλλαχτο ο πατέρας του!...

Το μακρύ κι' αδύνατο χέρι του νάνου απλώθηκε ξαφνικά πάνω απ' το γραφείο κι' άρπαξε απ' το λαιμό το Ροσκώφ, κόδοντας του την πνοή. Κι' ο Μοντενά, κατακόκκινος κι' άγριεμένος, είπε:

— Φτάνει!

Ο Ροσκώφ να σφίξη λίγο τα άσπάλνια δαχτυλά του, για να στραγγαλίση τον άθλιο.

Έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας, είχαν κανονίσει κάθε λεπτομέρεια για το γάμο του Ζάν Λωραίν με τη Ζερμαίν ντε Μπρρ Φερράν. Κι' οι δυο σύνεργοι αποχαιρέτησαν το μονόφθαλμο.

Βγαίνοντας απ' το γραφείο του, βρέθηκαν στην άρχη της κατασκότεινης σκάλας. Ο Ροσκώφ κατέβηκε, βλαστημώντας και πιασμένος απ' το κάγκελλο. Ο Λωραίν έμεινε ακίνητος για λίγο, με τ' αυτήν τενωμένο προς το βάθος του διαδρόμου.

Πέρασαν έτσι ένα-δύο δευτερόλεπτα. Ύστερα άκουσε ένα έλαφρό θρόισμα γυναικείου φορέματος. Μία κομψή κι' εύλογιστη σιλουέττα πήγε κοντά του.

Τα χέρια τους σφίχτηκαν, μέσ' στο σκοτάδι. Ύστερα ο Λωραίν αγκάλιασε μια λεπτή μέση και τα χείλη του αναζητήσαν δυο άλλα χείλη, δαδρόσσα.

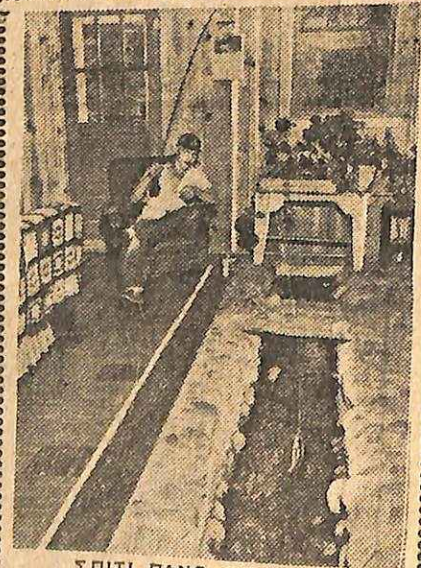
— Έ, Λωραίν, τί κανείς εκεί; του φώναξε από κάτω ο Ροσκώφ. Κοιμήθηκες;

Η σκιά έφυγε γρήγορα απ' την αγκαλιά του Λωραίν και χάθηκε αθρόυδα. Απ' το βάθος του διαδρόμου, άκουσθηκε ο έλαφρός κρότος μίας πόρτας που άνοιγό- κλεινε.

Ο Λωραίν κατέβηκε κι' αυτός τη σκάλα. Βγήκε στο δρόμο, με το Ροσκώφ. Απομακρύνθηκαν μαζί. Σε λίγο όμως χώρισαν. Ο Λωραίν πήρε ένα ταξί κι' έδωσε τη διεύθυνσή του στο σωφέρ.

Έβγαλε ύστερα ένα χαρτί και διάβασε, στο φως του αυτοκινήτου:

«Ω, αγαπημένε μου, πέρασε δολόκληρη βδομάδα χωρίς να σε δω! Γιατί δεν πέρα- σες καθόλου απ' το σπίτι μου, ώστε να...

ΣΠΙΤΙ ΠΑΝΩ ΣΕ ΠΟΤΑΜΙ

Το όνειρο του φρόνι Φίλκις, μηχανικού μιάς μεταλλοβιομηχανίας του Γκράν Ρά- πινς της Αμερικής, ήταν να γείση ένα σπίτι πάνω σ' ένα ποταμάκι της πατρι- δος του και να μπορεί να ψαρεύη πέ- στρες, έσπαλμένους σε μια αναπαυτι- κή πολυδρόνα. Πρό ολίγου καιρού, τα οικονομικά του του επέτρεψαν να πρ- αγματοποιήσθ το όνειρό του αυτό και έχει τώρα όποτε θέλησθ φρεσκότατες πέ- στρες για το γεύμα του.

σου στείλω απ' το παράθυρό μου την α- γάπη μου, με ματιές και νοήματα;... Σήμε- ρα, μούλεγε ένα προαίσθημα πως θαρχό- σουν να δης τον πατέρα μου. Για μένα του μίλησες άραγε; Θέλησα ν' ακούσω τί λέ- γατε, μα δεν το κατώρθωσα.

Του είπες πόσο αγαπιόμαστε και πως δεν μπορώ να ζήσω χωρίς σένα; Του ζή- τησες το χέρι μου;... Πιθανόν να μου τα πη όλα ο πατέρας μου. Έγώ δεν το λω- νά το φανερώσω την αγάπη μου. Κι' όμως είναι τόσο καλός μαζί μου! Δεν μπορεί ν' άρνηθί να με κάνει ευτυχισμένη, αφού του πω πως θα πεθάνω αν έμενα μακριά σου!

»Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!

Μαθίλδη»

Ο Λωραίν χαμογέλασε και ψιθύρισε:

— Δεν έχω πιά τίποτε να φοβηθώ απ' το μπάρμπα - Μοντενά.

Η Ζερμαίν ντε Μπρρ Φερράν ήταν όρφανή από 10 χρονία. Κατοικούσε στον πύργο της γιαγιάς της, που τη λάτρευε κυριολε- κτικά. Είχε ανατραφή και μορφωθί όπως ταίριαζε στην κοινωνική της θέσι και στην οικογένειά της.

Όταν έγινε 18 χρονών, η γρηά κόμηση- σα άρχισε να σκέπτεται μ' αληθινό τρόπο πως πλησίαζε η μέρα που θα την έχανε. Μα δεν μπορούσε να γίνη αλλοίως... Θα μίλουσε η καρδιά της και θάκανε την εκ- λογή της ανάμεσα στους ύποψους που θα προσείλκυε η άστραφτερή ωμορφιά της — συνδυασμένη με τη μεγάλη περιουσία της.

Δεν είχε συνήθειε ακόμη η κόμησησα στην ιδέα αυτής της αναπόφευκτης θυσίας. Προσπαθούσε μάλιστα να την απομακρύ- νη όσο το δυνατόν απ' το νου της. Μάλι- στα, δίχως να το καταλαβαίνει, ενεργούσε εγωιστικά, φροντίζοντας ώστε να μην της άρπάξουν τόσο γρήγορα τη Ζερμαίν της.

Απόφευγε επίτηδες τις κοινωνικές σχέ- σεις. Τυφλωμένη απ' την τόσο φιλοσοφική της, δεν έδλεπε πως η μοναξιά εκείνη, που τη θεωρούσε ασφάλεια κι' έγγυψι, θα στε- νοχωρούσε γρήγορα την κοπέλλα.

Η Ζερμαίν κατάλαβε στο τέλος της τρυ- φερή εκείνη ζήλεια της γιαγιάς της.

Μολονότι φαίνονταν ήρεμη και ψυχρή, η κοπέλλα αυτή έκρυβε ζωηρότατη φαντασία και νευρική υπερευαίσθησι. Απ' τα 14 χρονία της, είχε αρχίσει να παθαίνει ύπνο- βασία. Κανείς απ' τους διασημούς ψυχιά- τρους, στους οποίους κατέφυγε η γιαγιά της, δεν είχε μπόρει να τη γιάτρευη.

Με τα χρόνια όμως, η ύπνοβασία της Ζερμαίν έλειψε μόνη της. Και της άπομεινε μια υπερβολική ευαίσθησι και μια τάσι ν' απομονώνεται με τους ρεμβασμούς της σ' ένα κόσμο φανταστικό, γεμάτον όνειρα και θέλητρα.

Είχε φτάσει στην κρίσιμη εκείνη ηλικία που οι κοπέλλες θέλουν ν' αγαπήσουν κάτι έξω απ' τον κύκλο της οικογενείας τους. Είναι η ηλικία της αδεοδιότητος, που η καρδιά έχει ανάγκη διαχύσεως, τα μάτια γεμίζουν δάκρυα κι' ο λαιμός σφίγγεται απ' τους στεναγμούς.

Ποιόν αγαπούσε η Ζερμαίν; Κανένα α- κόμη. Μόνο τα πουλιά και τα λουλούδια της... Μα είχε χάσει την παλιά της φαι- δρότητα και παρουσίαζε απότομες μετα- πτώσεις ψυχικής διαθέσεως, που έκαναν τη γιαγιά της ν' άπορη και ν' άνησυχί, νο- μίζοντας πως έκρυβε κάποιο μυστικό...

Ένα βράδυ, της έπιασε το χέρι και της είπε γλυκά:

— Δεν έχεις να μου εμπιστευθής τίπο- τε, μικρή μου;

— Όχι, γιαγιά μου, απολύτως τίποτε.

Έχω ένα μυστικό για σάς;

Η καλή κυρία δεν επέμεινε περισσότε- ρο. Μά, απ' την ημέρα εκείνη, ανανέωσε τις σχέσεις που είχε παραμελήσει ή δια- κόμει εντελώς από δυο χρονία. Κι' είδο- κίμει εντελώς τον αδελφό της, που κα- ποίησε μάλιστα τον αδελφό της, που κα- τοικούσε στη Νορμανδία, να πάη στον πύργο της.

Πρόδλεπε πως θα της ζητούσαν το χέρι της Ζερμαίν, κι' ένοιωσε ότι θα ήταν ισχυ- ρότερη και βεβαιότερη για την ευτυχία της, αν είχε τη συνδρομή του διορατικού εκείνου και έξυπνου Νορμανδού ευπατρίδου Ζάκ ντε Νουαρχόν, του αδελφού της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΗΝ εποχή του βασιλιά της Ισπανίας Φίλιππου Ζου, οι διώξεις εναντίον των θεωρου- μένων ως αιρετικών ήταν φοβε- ρες. Άρκοις τότε μια απλή καταγγελία για να καταδικασθί σε θάνατο ένας άνθρωπος και να πεθάνη πάνω στην πυρά.

Αλλ' οι καταγγελλείς αυτού του είδους χρησιμοποιούν επίσης ως πρόσχημα στους ισχυρούς της η- μέρας για ν' απαλλάγουν από έ- ναν επικίνδυνο αντίπαλό τους ή να πραγματοποιήσουν μια εκδι- κησί τους. Το πολιτικό συμφέ- ρον ή πλεονεξία κι' αυτές ακό- ρον ο έρωτας βρισκόντουσαν πολλές φορές πίσω από το ύπο- κριτικό ενδιαφέρον για την όρθη πίστι εκείνων που έκαναν αυτές τις καταγγελίες.

Αλλ' οι διώξεις δεν περιορίζονταν μόνον μεταξύ των ζων- τάνων. Επεκτείνονταν επίσης και στους νεκρούς.

Μια τέτοια καταπληκτική περίπτωση αναφέρουν τα παλιά Ισπανικά χρονικά.

Το θύμα ήταν μια ευγενής δέσποινα, η δόνα Έλεονώρα ντε Βιμπέρο, σύζυγος του γενικού διαχειριστού του βασιλείου — του ύπουρου των Οικονομικών, όπως θα λέγαμε σήμερα — Πιέτρο Καζάλα.

Η δόνα Έλεονώρα είχε πεθάνει σαν καλή καθολική η για την αρετή είχε δολοφονηθί από τον ίδιο το βασιλιά Φί- λιππο.

Μετά τον πρόωρο θάνατο του συζύγου της, ο βασιλιάς ένοιωσε ένα φλογερό πάθος για τη νεαρή κι' όμορφη χήρα. Αλλ' ούτε οι προσκλήσεις, ούτε οι ά- πιελές του έφεραν αποτέλεσμα. Η δόνα Έλεονώρα αγαπούσε τον άντρα της κι' έννοουσε να μείνη πιστή στη μνήμη του.

Ο έρωτευμένος βασιλιάς κα- τέφυγε τότε σ' ένα τέχνασμα. Προφασίστηκε τάχα πως είχε ά- νακαλύψει μερικές αταξίες στους λογαριασμούς του συζύγου της και την προσκάλεσε να τους έ- λέγουν μαζί.

Η δόνα Έλεονώρα πήγε ανύ- ποπτη στα ανάκτορα. Αλλ' ό- ταν έφτασε εκεί, της είπαν ότι ο βασιλιάς την περίμενε σ' ένα μικρό περίπτερο που βρισκόταν στον κήπο.

Ο Φίλιππος ήταν μόνος εκεί. Κι' ο αυλικός που την ώδηγησε στο περίπτερο άποσπάρθηκε δια- κριτικά, αφού έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Η δόνα Έλεονώρα δεν έλασε. ωστόσο, το θάρρος της.

— Μεγαλειότατε, είπε, ό- πως βλέπετε, έτρεξα στην προσκλησί σας. Ένετε όρεσι εδώ τα λογιστικά βιβλία του μακαρίτη συζύγου μου;

— Μα δεν σας κάλεσα έ- δω για να ελέγξετε τα βι- βλία του συζύγου σας της άπάντης με κυνισμό ο Φί- λιππος.

Και προσπάθησε να τη σφί- ξη στην αγκαλιά του.

Αλλ' η Έλεονώρα τον άπο- μάκρυνε με μια βίαιη κίνησι κι' έτρεξε στην πόρτα.

Ήταν, αλλοίμονο, κλειστή! Γύρισε τότε προς το Φίλιπ- πο και του είπε με αξιοσημεία

— Δεν άπευθύνομαι στον άνθρωπο, αλλά στο βασιλιά. Με- γαλειότατε. Άνοιξτε μου ευχί την πόρτα για να φύγω. Το χρέος σας είναι να προστατεύετε τη ζωή και την τιμή των υπη- κών σας. Λυπηθήτε με!...

Τα λόγια αυτά μολάκωσαν κάπως το Φίλιππο που αλ- λαξε τότε τακτική. Γονατίζοντας άμέσως μπροστά της άρ- γισε να της μιλά για το φλογερό αίσθημα που του είχε εμ- πνεύσει.

— Μεγαλειότατε, άπάντησε, με φέρετε σε δύσκολη θέσι.

Δεν είναι σωστό να στέκεστε στα πόδια μου...

— Με λυπόσαστε τουλάχιστον;

— Σηκωθείτε. Μεγαλειότατε!...

Ο Φίλιππος τινάχτηκε όρθιος. Η έλπίδα έλαμπε στα μά- τια του κι' ένα χαμόγελο θριάμβου μισάνοιξε τα χείλη του.

— Ποιά είναι η άπάντησί σου, αγαπημένη μου Έλεονώρα;

τη ρώτησε.

— Την έρετε, Μεγαλειότατε, άπάντησε με σταθερή φωνή

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΑΝ ΣΤΟ ΙΚΡΙΩΜΑ

Η «έκτελεσι» μιάς νεκρής

— Θά γίνης δική μου ή θά πεθάνης! της είπε. — Προτιμώ το θάνατο από την άτίμωσι! ήταν ή άπάντη- σι της Έλεονώρας.

— Σκέψου καλλίτερα, μούγκρισε ο Φίλιππος.

— Δεν έχω να σκεφθώ τίποτε, Μεγαλειότατε.

— Καλά, λοιπόν! Έσύ το θέλεις...

Τυφλός από το πάθος και την όργη του, ο Φίλιππος έσπρω- ξε το έγχειρίδιο. Μια υπόκωφη φωνή βγήκε από το στόμα της Έλεονώρας και το αίμα τινάχτηκε με όρμη στο πρόσωπο του Φίλιππου...

Το έγκλημα όμως σκεπάστηκε έντεχνα και κανείς δεν μί- λησε γι' αυτό. Ούτε ή ίδια η Έλεονώρα. Γιατί δεν πέρασε άμέ- σως, αλλ' έπειτα από κάμποσες ώρες στο σπίτι της, όπου την μετέφεραν βιαστικά. Προτού ξεψυχήσει, συνήλθε για λίγο, έξο- μολογήθηκε και κοινώνησε. Είχε τη μεγαλοψυχία, ωστόσο, να μην κάνει λόγο για το βασιλιά και άφησε να ύπονοηθί ότι την είχαν χτυπήσει άγνωστοι στο δρόμο, καθώς γύριζε από τα ά- νακτορα...

Αλλ' ούτε αυτή ή μεγαλο- ψυχία της συγκίνησε το Φίλιπ- πο, που έδρασε από το κα- κό του, κάνοντας τη σκέψι πως ή Έλεονώρα είχε προτιμήσει το θάνατο από την αγάπη του. Κι' όπως ήταν μνηστικόςος κι' εκδι- κητικός, έπινόησε μια τρομερή μεταθανάτιο εκδίκησι, σαν να μην ήταν αρκετό το ότι την είχε σκοτώσει: Την κατηγόρησε ως αίρετική!

Οι «άποδείξεις» δεν έλειψαν στην περίπτωση αυτή και το ιε- ρό δικαστήριο, που λειτουργού- σε σύμφωνα με τις έμπνεύσεις του βασιλιά, καταδίκασε τη νεα- ρή Έλεονώρα ντε Βιμπέρο σε μαρτυρικό θάνατο.

Η μακαρίτα τελετή έγινε δυο μήνες περίπου μετά τον ένταφια- σμό της, με την επιδητική με- γαλοπρέπεια που συνήθιζαν να δίνουν οι Ισπανοί σε παρό- μοιες έκτελέσεις.

Η Έλεονώρα ντε Βιμπέρο ξε- θάφτηκε και το πτώμα της μετα- φέρθηκε σε μια κεντρική πλατεία, όπου είχε στηθί ένα ψηλό ικρίω- μα. Ο δήμιος της έκοψε τότε τα δυο χέρια από τον αγκώνα κι' έ- πειτα της πέρασε μια θηλειά στο λαιμό και την κρέμασε από μια υψηλή άγγονη...

Το θέαμα ήταν ανατριχιαστικό και πολλές γυναίκες που βρί- σκονταν στον τόπο αυτής της περίεργης έκτελέσεως λιπαθύμη- σαν. Μόνο ο Φίλιππος, που το παρακολουθούσε από ένα παρα- θυρό των ανακτόρων, ήταν ένθουσιασμένος και φάνερωνε με ύστερικές κραυγές τη χαρά που του προκολούσε.

Το πτώμα έμεινε σ' αυτή τη θέσι δυο δολόκληρες ώρες. Το κατέδασαν κατόπιν και το έθαψαν σε μια μεγάλη πυρά, που είχε άναφθί πλάι στο ικρίωμα...

Ένα περίεργο ύπνωτικό.

Στο Λός Άντζελες λανσάρεται τελευταία ένα ύπνωτικό, που έχει την ιδιότητα να άποκοιμίζει άμέσως και να ξυπνάη τον κοιμώμενο έπειτα από οκτώ ώρες. Το ύπνωτικό αυτό άπο- τελείται από τρεις ούσιες: το «νεμπουτάλ», που άποκοιμίζει άμέσως, το «μπονταμπωρπιτάλ σόντιουμ», που διατηρεί τον ύπνο και τη δεξεδρύνη, που ενεργεί οκτώ ώρες μετά την έί- σοδό της στον οργανισμό και παίζει το ρόλο ξυπνητηρίου. Το ύπνωτικό αυτό, με την πολλαπλή ενεργεια, μπορεί να θεωρηθί ιδεώδες.

ΤΑ «ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ» ΦΑΡΜΑΚΑ

Σε τί ωφελεί το καθένα

Ποιά είναι η πραγματική αξία των λεγομένων «θαυματουργών φαρμάκων» της εποχής μας; Άλλοι την αμφισβητούν κι' άλλοι απεργνίσαν τη μεγαλοποιούν. Ο παρακάτω πί-

ναξ διαφωτίζει το ζήτημα και βάσει τα πράγματα στη θέση τους, υποδεικνύοντας σε ποιες μόνο περιπτώσεις ωφελεί το κάθε φάρμακο. Μελετήστε τον καλά για να τον έχετε υπ' όψιν.

Όνομα	Ενέργεια στο σώμα	Εφαρμογαι
Αντιδιαβητικά: Πενικιλίνη, στρεπτομυκίνη, τυροτρίνη, βακτριασίνη, χρυσουμυκίνη, χλωρομυκίνη (κι' άλλα υπό δοκιμήν).	Εμποδίζουν τον μεταβολισμό των μικροβίων (τα οποία όμως μπορεί ν' αποκτήσουν άνοχη απέναντί τους).	Πενικιλίνη: σταφυλόκοκκοι, στρεπτόκοκκοι, πνευμονόκοκκοι, γονόκοκκοι, μηνιγγιτόκοκκοι, σύφιλις, διφθερίτις, ακτινομυκώσεις, ουλίτις. Στρεπτομυκίνη: φυματίωση, καλοδουκηνίτις, νριπίτη, τυφοειδής, τυφοειδής. Τυροτρίνη, βακτριασίνη: επιφανειακές μολύνσεις του δέρματος. Χρυσουμυκίνη: ιδε πνευμονίας, έρπης, αμοιβάδωση, κοκκύτης, άστρακιά, ούροποιητικοί μολύνσεις. Χλωρομυκίνη: τυφός, χολέρα, εξανθηματικός, δυσεντερία.
Σουλφαμίδες	Εμποδίζουν τον μεταβολισμό των μικροβίων.	Σουλφαδιαζίνη, σουλφαμεραζίνη ή σουλφαπυραζίνη, κατά του αιμολυτικού στρεπτοκόκκου. Σουλφαδιαζίνη ή σουλφαμεραζίνη κατά των πνευμονοκόκκων. Σουλφαθειαζόλη ή σουλφαδιαζίνη κατά των γονοκόκκων. Σουλφαδιαζίνη, σουλφαμεραζίνη ή σουλφαθειαζόλη κατά των σταφυλόκοκκων. Επίσης κατά του τραχώματος.
Ηπαρίνη, δικουμαρίνη, τρομεξάν	Επιβραδύνουν ή εμποδίζουν το πήξιμο του αίματος.	Κατά των διαφόρων θρομβώσεων και έμβολων. Στις χειρουργείες. Στην ένδοκαρδίτιδα.
Παρα - αμινοσαλικυλικόν οξύ (ΠΑΣ)	Εμποδίζει τον μεταβολισμό των μικροβίων της φυματιώσεως.	Μαζί με στρεπτομυκίνη, κατά των φυματιωδών μολύνσεων.
Φολικόν οξύ (βιταμίνη)	Συντελεί στο σχηματισμό ερυθρών αιμοσφαιρίων.	Κατά της αναιμίας, ιδίως της χαρακτηριζομένης από έλλειψη μεγάλων αιμοσφαιρίων.
Κομπιόνη (βιταμίνη)	Όπως και το φολικόν οξύ, αλλά πιο έντονη.	Κακοήθης αναιμία με νευρικές επιπλοκές.
Ορμόνες (των επινεφριδίων του παγκρέατος, των γεννητικών αδένων)	Αναπληρώνουν τις αντιστοιχικές ουσίες, όταν δεν υπάρχουν αρκετές μέσα στον οργανισμό.	Η ινσουλίνη (του παγκρέατος) κατά του διαβήτη. Η κορτιζόνη (των επινεφριδίων) κατά των ρευματισμών, της αρθρίτιδος, της υπέρτασης, των ψυχοπαθειών. Οι ορμόνες των αδένων για τη ρύθμιση της λειτουργίας της μήτρας, την τακτοποίηση της έμμηνου ροής, την αύξηση της έκκρισης γάλακτος. Άρσενικές ή θηλυκές γεννητικές ορμόνες, κατά του κορκίνου.
Ορμόνη του παραθυρεοειδούς	Επιδρά στη χρησιμοποίηση του ασβεστίου απ' τον οργανισμό.	Κατά των τετανικών σπασμών των βρεφών και της ανεπάρκειας των εκκρίσεων του παραθυρεοειδούς αδένος.
Ορμόνη του πιτυουειδούς	Διεγείρει τους μύς των αιμοφόρων αγγείων και της μήτρας.	Σε αιμορραγίες ή άτονία της μήτρας.
Ορμόνη ACTH	Διεγείρει τους επινεφριδούς για την παραγωγή κορτιζόνης. Έπισης το θυρεοειδή, τους γεννητικούς και τους γαλακτοφόρους αδένες.	Κατά των ρευματισμών, της αρθρίτιδος, του ερυθηματώδους λύκου (φυματίωσης του δέρματος) και της γενικής καταπτώσεως.
Διαζόνη, προμίνη, τιμπιόνη, έλαιον ασουλμούγκρα	Εμποδίζουν την ανάπτυξη του βακίλλου της φυματιώσεως και άλλων μικροβίων.	Κατά της λέπρας και μερικών μορφών φυματιώσεως.
Ντεχολίνη	Αυξάνει την ποσότητα της χολής.	Σε ώριμες παθήσεις του ήπατος και της χοληδόχου κύστεως.
Θειουρασίλη	Εξουδετερώνει τις εκκρίσεις του θυρεοειδούς.	Σε περιπτώσεις υπερθυρεοειδισμού, με αύξηση του μεταβολισμού, ταχυσφυγμία και νευρική υπερδιέγερση.
Ντραμινίνη	Επιδρά πιθανότατα στο έσωτερικόν ούς.	Κατά της αυτίας από οποιαδήποτε αιτία, της ήμικρανίας και των έμετων των εγκύων.
Μαντελαμίνη	Κάνει τα ούρα όξινα και αντισηπτικά.	Εναντίον μολύνσεων των ούροποιητικών οργάνων.
Μεχολύλη, νεοστιμίνη, μπαντίνη	Διαστέλλουν τα αιμόδορα αγγεία, υποδορίζουν την κυκλοφορία, επιδρούν στο συμπαθητικό και παρασυμπαθητικό σύστημα.	Κρυσπαγήματα, νόσος του Μπέρνγκερ, μυασθένεια, νόσος του Πάρκινσον, γαστρικά έλκη.
Ανταμπούξ	Προκαλεί έμετό, όταν αντίδραση με αλκοόλ.	Για τη θεραπεία των αλκοολικών.
Λεβιζίτης	Εμποδίζει το σχηματισμό πολλών λευκών αιμοσφαιρίων.	Δοκιμάζεται κατά της λευχαιμίας και της νόσου του Χόντκιν.
Μπάλ	Αντίδοτον του άρσενικού, του υδραργύρου και άλλων δηλητηρίων.	Κατά των δηλητηριάσεων με άρσενικό, υδράργυρο, αντιμόνιο, βισμούθιο και στρόντιον.
Αντισταμινικά (επινευτρίλη, αντεργάν, πυριδινεμίνη, αντιπίνη, θεφορίνη, Ισταντίν, κλπ.)	Ελαττώνουν την έκλυση Ισταμίνης μέσα στο σώμα.	Κατά της αλλεργίας και αναφυλαξίας, των εξανθημάτων από φαγητά ή φάρμακα, του αλλεργικού άσθματος. Δοκιμάζονται κατά του συνηθισμένου...

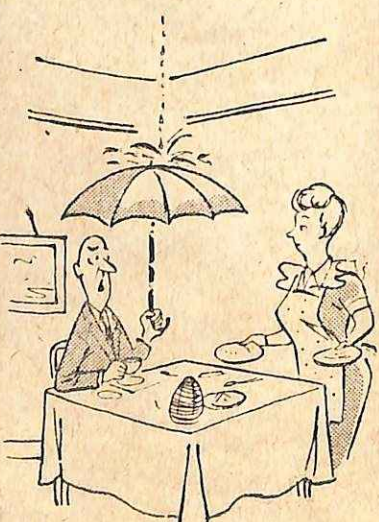
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ζηλιάρα!...

Μα τι ιδιοτροπία είν' αυτή, κύριε διευθυντα, να μου υπαγορεύετε πάντα εδώ στην πόρτα ;...

Ακουσε, γυναίκα : "Η μίλησε στους άπάνω ή άλλαξε θέσι το τραπέζι!...

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΦΗΛΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΤΩΤΕΡΑ

Πώς μπορούν ν' αντιδράσουν στους νόμους της κληρονομικότητας.

Έχει αποδειχθεί ότι η Έλληνική Φυλή καλυτερεύει συνεχώς, χρόνο με χρόνο.

Όταν λέμε καλυτερεύει έννοούμε, ότι η σωματική διάπλασι και πνευματική ανάπτυξη της νεολαίας μας βρίσκεται σε σημαντικά υψηλότερο επίπεδο, απ' εκείνο στο οποίο βρισκόταν πριν από μερικά χρόνια.

Οι λόγοι αυτής της πρόδου έξηγούνται κατά διαφόρους τρόπους. Έτσι, όταν συναντήσετε ένα γιαντρά, θα τον ακούσετε να προβάλλει ένα σωρό επιχειρήματα, προκειμένου να πείσει τους συνυμνητάς του, ότι όλη η βελτίωσι των νέων οφείλεται στη πρόοδο της Ιατρικής επιστήμης που με τις νέες ανακαλύψεις και τους καινούργιους τρόπους Ιατρικής περιθαλψέως συνετέλεσε στο να υπάρχει σήμερα αυτό το Ικανοποιητικό ποσοστό καλυτερεύσεως.

Ένας καθηγητής βέβαια θα συμφωνήσει με το γιαντρά, αλλά θα συμπληρώσει, ότι οι σπουδές, οι οποίες γίνονται σήμερα με βάσι τα νέα συστήματα, αναμφισβήτητα συνετέλεσαν όχι λίγο σ' αυτή την ανάπτυξη και την καλυτέρευσι.

Εκείνος όμως, που θα έχη τα περισσότερα επιχειρήματα θα είναι, ασφαλώς, αυτός που θα υποστηρίξει, ότι αιτία της σημερινής πρόδου της νεολαίας μας είναι ο αθλητισμός.

Κάποτε έθεωρούμε ανήθικο να γυμνάζωνται τα κορίτσια. Η εξέλιξη, όμως, του ασθενοφύλου ήταν τέτοια, που σήμερα σε πολλά σπόρ συναγωνίζονται με Ικανοποιητική επιτυχία τους άρρενας συνοδέλφους τους.

Έτσι, σύμφωνα με τις μελέτες των ειδικών που αφιέρωσαν αρκετά χρόνια της ζωής τους για την επιστημονική ανάπτυξη του αθλητισμού, φτάσαμε σιγά, σιγά στο σημείο να γνωρίζουμε ακριβώς και λεπτομερώς τι πρέπει να προσφέρη ο καλός έννοούμενος αθλητισμός στην ανθρωπότητα.

Επειδή θεωρούμε ως εξαντλημένο το θέμα της ηθικής διαπαιδαγωγέσεως του θάρρους, της ανταπαρνήσεως, του θαλαδικού πνεύματος και τίσων άλλων αρετών, που προικίζουν τους νέους τα διάφορα αθλήματα θ' αναφέρουμε κάτι πιο πρακτικό, που προέρχεται απ' τον αθλητισμό, και που ασφαλώς θα ενδιαφέρει ζωηρότατα όλους τους γονείς.

Η κληρονομικότητα, ως γνωστόν, είναι εκείνη που ρυθμίζει την ανάπτυξη κάθε παιδιού. Είναι δε επίσημονικά αποδεδειγμένο, ότι εκτός μονικά αποδεδομένων συναισθημάτων, από τα έσωτερικά χαρακτηριστικά των γονέων μας, κληρονομούμε και τα έξωτερικά γνωρίσματα και ιδίως το ύψος.

Αν, λοιπόν, καμιά φορά ένας νέος γίνη υψηλότερος από τον πατέρα του ή τη μητέρα του, θα δικαιολογήσουμε την κατάσταση του, αναφέροντας, ότι έμοιαζε του θείου του, του παππού του ή οποιούδήποτε.

Αν, λοιπόν, καμιά φορά ένας νέος γίνη υψηλότερος από τον πατέρα του ή τη μητέρα του, θα δικαιολογήσουμε την κατάσταση του, αναφέροντας, ότι έμοιαζε του θείου του, του παππού του ή οποιούδήποτε.

άλλου συγγενούς του, άρσενικού ή θηλυκού.

Το ίδιο, ακριβώς, συμβαίνει και με τα κορίτσια. Αυτή δε η ανάπτυξη του παιδιού «περιποιεί τιμή» στον υπεύθυνο της ζωής του, που πολύ υπερήφανα αναφέρει, όπουδήποτε βρεθή, ότι έχει ένα «παιδάρο μέχρι εκεί πάνω». Κανείς, όμως, δεν καμαρώνει, επειδή ο γιουός του είναι κοντός «μέχρι εκεί κάτω». Όταν μάλιστα το μπόι συμβαδίζει με τη δύναμι, τότε ασφαλώς, η υπερήφανεσι των γονέων είναι ακόμη πιο μεγάλη.

Αν, λοιπόν, θέλη κάθε άνθρωπος, που έχει γιουό ή κόρη να αισθάνεται ανάλογη Ικανοποίηση: δεν έχει παρά να προτείνω το παιδί του σε ώριμη ηλικία ν' άσχοληθώ με ειδικά σπόρ. Ασφαλώς ο νέος ή η νέα, που θ' άρχισαν να γυμνάζονται στα ειδικά αυτά αθλήματα, θα γίνη υψηλότερος τουλάχιστον κατά 5 πόντους απ' ό,τι θα ήταν κανονικά, και σύμφωνα με τους κληρονομικούς κανόνες.

Μετά από ειδικές μελέτες, εξ άλλου, οι επιστήμονες προπονητές κατέληξαν, ότι η καταλληλότερη ηλικία για να επιτύχουμε το σκοπό μας αυτό, είναι ανάμεσα στο δωδέκατο και στο δέκατο όγδοο χρόνο. Συνεχίζοντας δε αναφέρουν, ότι σε ηλικία 12 χρόνων το παιδί πρέπει να άσχοληται με το κολύμπι, κάνοντας εξάσκηση και στα τρία είδη του: εμπρόσθιο, ύπτιο και κρούλ.

Όταν κατόπιν θα έχη φτάσει σε ηλικία 15 χρόνων, θ' άρχισαν να παίξη βόλεϊ και μπάσκετ - μπόλλ, χωρίς να κουράζεται υπερβολικά και να αφιερώνη ώρες δολοκλήρες στο τεοράν.

Μετά από το 17ον έτος μπορεί συστηματικότερα να αγωνίζεται, αν βέβαια θα θέληση να γίνη μέλος μιας αθλητικής ομάδος. Η εξέλιξη του κατόπιν εξαρτάται από το ίδιο το παιδί. Το γεγονός, όμως είναι, ότι θα έχη φτάσει μ' αυτή τη μέθοδο στο ανώτατο όριο του ύψους, που θα ήταν δυνατό να έχη αποκτήσει.

Πρέπει να σημειωθώ Ιδιαίτερα, ότι μαζί με την εξέλιξη και τη διάπλασι του σώματος θα έχη συμπληρωθώ και η απαραίτητη μυϊκή δύναμις.

Αν, λοιπόν, ενδιαφέρεστε για τη ανάπτυξη των παιδιών σας, δεν έχετε παρά να τα παρακινήσετε να άσκούνται με σύστημα σ' αυτά τα τρία σπόρ: το κολύμπι, το μπάσκετ και το βόλεϊ.

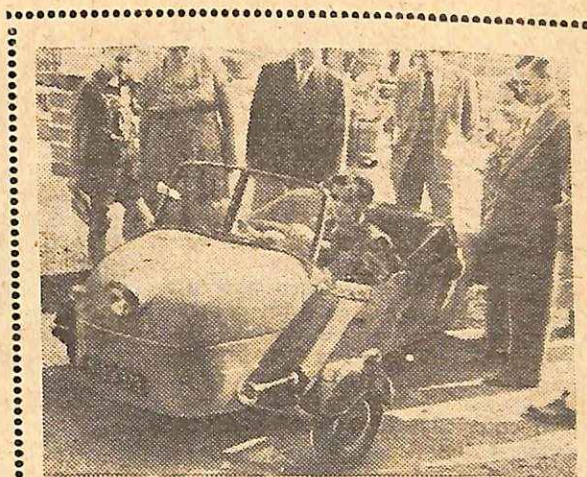
Αλλά προσοχή! Χρειάζεται μεθοδικότης, προ πάντος δε κάθε τι, που πραγματοποιούν, να το κάνουν με ευναρίστησι και χωρίς να κουράζονται υπερβολικά.

Αν ακολουθήσουν τις συμβουλές αυτές, ασφαλώς, θα γίνουν πολύ υψηλότερα και δυνατότερα απ' ό,τι θα γινόντουσαν. Έτσι θα υποδέσσουν ν' αντιδράσουν στους νόμους της κληρονομικότητας.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ηλεκτρονικός εγκέφαλος

Το αμερικανικό ναυτικό διαθέτει σήμερα ένα νέο ηλεκτρονικό εγκέφαλο, που μπορεί να κάνει 1.900 προσθέσεις, 1.900 αφαιρέσεις, 1.100 διαιρέσεις και 1.400 πολλαπλασιασμούς στο δευτερόλεπτο! Ο εγκέφαλος αυτός διορθώνει ατοματά τα λάθη, που κάνει τυχόν κατά την εκτέλεσι των πράξεων αυτών, χωρίς σ' ένα σύστημα αυτοελέγχου, με το όποιον είναι εφοδιασμένος.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ-ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ

Μία αυστριακή βιομηχανία άρχισε την κατασκευή του νέου αυτού αυτοκινήτου - σκούτερ που θα είναι το πιο μικρό, αλλά και το πιο φτηνό αυτοκίνητο του κόσμου. Το νέο αυτοκίνητο θα ζυγίζει 280 κιλά, θα έχη τρεις ρόδες, θα έδεση μόνο 3½ λίτρες βενζίνης στα εκατό χιλιόμετρα και θα αναπτύσση ταχύτητα 80 χιλ. την ώρα.

ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΣ... ΠΤΙΖΕΤ

Η Κόνιτς, μία σκυλίτσα τεσσάρων χρόνων, είναι σήμερα το καύχημα της Ομάδας των Ήν. Πληκτιών. Η σκυλίτσα αυτή έχει μάθει... αξιοθαύμαστη φωνή και συνοδεύει με τό... τραγούδι της ύπτιο κομμάτι, παίζει στο ακορντεόν ή κυρία της, η με Marykaret Βάρμαν, που την έχει γυμνάσει και λατρεύει.

ΠΡΕΣΣΑ ΛΕΜΟΝΙΩΝ

Με την καινούργια αυτή πρέσσα, η κάθε νοικοκυρά θα μπορεί να βγάλει από ένα λεμόνι ή ένα πορτοκάλι τον χυμό του χωρίς ν' αφήσει μέσα σ' αυτό ούτε μία σταγόνα χυμού. Νά κάτι που είναι εξαιρετικά χρήσιμο για μας τους Έλληνες.

Ο πλούσιος έμπορος της Βαγδάτης Λουουμάν είχε καταλάβει πως κάποιο μαράζι έκαιγε τα σωθικά του ψυχογυιού του Άμπνεν Χαμάρ. Δεν ήθελε όμως να δείξει τις υποψίες του. Ήξερε πως θα παρότρυναν μερικοί να του ανοίγουν μόνος την καρδιά του, ζητώντας την συμβουλή του.

Ένα πρωί, που ο Λουουμάν καθόταν και τραβούσε το τσιμπούκι του, ο Άμπνεν Χαμάρ άρχισε να του λέει:

— Αφέντη, είναι παράξενο πράγμα ο έρωτας. Η καρδιά οδηγεί τον άνθρωπο κι' ο άνθρωπος την ακολουθεί τυφλά. Άγαπώ μια γυναίκα που δεν ξέρω ποιά είναι. Το γιασμάκι της δεν μ' αφήνει να δω τα ποδάρια της. Μου πήρε το νου και καίγομαι στο καμίνι της αγάπης μου...

— Δεν καταλαβαίνω πως φώλιασε η αγάπη στην καρδιά σου, Χαμάρ, του είπε εκείνος. Κι' αν κάτω απ' το γιασμάκι κρύβεται η πιο άσχημη γυναίκα του κόσμου;...

— Σου όρκίζομαι πως είναι όμορφη σαν την Άνοιξη, αφέντη μου!...

— Θα σ' μιλήσω για την τελευταία μας συνάντησι... του είπε ο Χαμάρ, χαμογελώντας.

— Η ειρήνη μαζί σου! του είπε τέλος ο Λουουμάν, αφήνοντας το Χαμάρ να συνεχίσει τη δουλειά του.

Σε λίγο μια γυναίκα με τη μαύρη σκλάβά της παρουσιάστηκε στην πόρτα του μαγαζιού.

— Έμπορε, έχεις κινά; ρώτησε με γλυκεριά φωνή.

— Τον καλύτερο της Άνατολής για όμορφα νυχια σαν τα δικά σου, αποκρίθηκε ο Χαμάρ.

— Ζυγισέ μου μια ούγγιά!

— Χανούμ, συνέχισε εκείνος, απ' τον καιρό που σ' είδα έχασα το λογικό μου. Μ' αφήνεις να σ' αγαπώ;

— Δέχεται κανείς εύκολα εκείνο που δεν μπορεί να έμποδισή! αποκρίθηκε η άγνωστη.

Και παίρνοντας τον κινά τράβηξε προς την πόρτα.

Τα φτερά της χαράς είχαν ανεβάσει τον Χαμάρ στα ουράνια. Άρπαξε ένα αυγό περόικας, που τότε γεμίζει με ροδόσταγμα, και το πέταξε στο κεφάλι της αγαπημένης του. Το άρωμα χύθηκε απάνω της. Ο δρόμος μοσχολήψε. Και κάτω από το γιασμάκι της άνοιξε το χαμόγελο. Ο έρωτας για τον Χαμάρ είχε φωλιάσει μέσα της.

Τα φτερά αγάπης

ερύλοι και παραδόσεις

Έκείνος τότε την ακολούθησε ως το κατώφλι του σπιτιού της. Εκεί όμως τον σταμάτησε η σκλάβά της.

— Εφέντημ! Η κυρά μου παραγγέλνει να γυρίσεις στο μαγαζί σου, του είπε.

— Πές της πως η καρδιά μου καίγεται από έρωτα! απάντησε ο Χαμάρ.

— Ο άντρας της γυρίζει το βράδυ άργα. Θα πάω το απόγευμα. Ύστερ' από την προσευχή.

Το πρωί της τρίτης ημέρας, μπαίνοντας στο μαγαζί του, ο Λουουμάν ρώτησε:

— Ε, Χαμάρ, είδες την Άνταλιφά;

— Την είδα! απάντησε εκείνος. Μά είμαι άτυχος. Τη στιγμή που την έσφιγγα στην αγκαλιά μου, ένας χτύπος στην πόρτα μου άρπαξε την ευτυχία. Εκείνη μ' έκρυψε σ' ένα σεντούκι. Ο άντρας της μπήκε μέσα, κάτι ύποπτο έγινε, έψαξε παντού κι' έφυγε βιαστικώς. Αύριο όμως θα χαρώ την ευτυχία που κυνηγά!

Την άλλη μέρα γύρω από το στρωμένο τραπέζι ο Λουουμάν είχε συγκεντρώσει όλους τους συγγενείς του.

— Ποιό είναι το παράπονό σου; του είπε ο πεθερός του. Τι μάς θες εδώ;

— Η κόρη σου και γυναίκα μου είναι ένοχη! Έχω καλέσει στο γεύμα και το Χαμάρ, το φίλο της. Θα σ'άς όμολογήσει ο ίδιος το έγκλημα της Άνταλιφά!...

Έκείνη πίσω απ' τους μπερντέδες περίμενε ν' ακούσει την καταδίκη της. Μια νεκρική χλωμάδα ήταν χυμένη στο πρόσωπό της.

Ένας χτύπος ακούστηκε σ' λίγο. Λυγροκόρμος, λαμπροφωρεμένος φάνηκε στην πόρτα ο Χαμάρ.

Άφου έφαγαν, ο πεθερός του Λουουμάν παρακάλεσε το Χαμάρ να τους πη την ιστορία της ερωτικής του περιπέτειας.

Κι' εκείνος με χαμόγελο στα χείλη άρχισε:

— Θα σ' μιλήσω για την τελευταία μας συνάντησι. Όταν μπήκα στο δωμάτιό της Άνταλιφά, εκείνη μου άνοιξε την αγκαλιά της κι' εγώ έπεσα σ' αυτήν, τρελλός από ευτυχία! Μά στα πρώτα φιλά παγώσαμε κι' οι δύο.

Ένας χτύπος στην πόρτα μ'άς τρόμαξε. Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Έπρεπε να σωθώ εγώ και να σώσω και τη λιποθυμισμένη Άνταλιφά μου, απ' την όργη του άντρα της. Χωρίς να λογαριάσω τον κίνδυνο, άρπαχτήκα από ένα σκονί, έχοντας στην αγκαλιά μου την αγαπημένη μου. Κατεβίναμε έτσι στο βάθος ενός πηγαδιού... Απ' εκεί άκουγα τον άντρα της που έπαγε με υγνά τα έπιπλα για ν' ανακαλύψει το φίλο της γυναίκας του. Το σκονί κόντευε να κοπεί από το βάρος μας... Όταν τέλος ακούμπησαν τα πόδια μας στο κρύο νερό, πετάχτηκα απάνω πλημμυρισμένος από τον ιδρώτα της αγωνίας μου...

— Που απάνω; ρώτησαν όλοι.

— Στο κρεβάτι μου! εξήγησε ο Χαμάρ.

— Όλα λοιπόν αυτά ήταν όνειρο; ρώτησε ο πατέρας της Άνταλιφά.

— Ναί! Όνειρο!... όνειρο! είπε ο πονηρός Χαμάρ, στενάζοντας. Το καλύτερο όνειρο που είδα στη ζωή μου. Είθε γρήγορα να το ξαναδώ αυτό το ποθητό όνειρο...

Τα μάτια όλων καρφώθηκαν στο Λουουμάν, που δάγκωνε με μανία τα χείλη του.

Την ίδια στιγμή ακούστηκε ένα κρυστόλλινο γέλιο πίσω απ' τους μπερντέδες. Ήταν η ώραία Άνταλιφά που γελούσε με το πάθημα του γέρου κι' άσκημου άντρα της, του Λουουμάν.

— Και πότε θα π'ας να την ξανα-ιδής;

ΜΠΕΝ ΑΜΑΡ

ΣΥΧΝΑ, οι μητέρες ανησυχούν για τις ανωμαλίες των δοντιών των παιδιών τους. Και η ανησυχία τους μεταδίδεται και στα ίδια τα παιδιά, δημιουργώντας τους ένα συμπλέγμα κατωτερότητας, βλαβερό για ολόκληρη τη ζωή τους.

Εξ άλλου, τα πολύ πυκνοφυτευμένα δόντια χαλάνε εύκολα από τ' αλάτι, και τα σπυλικά που τα περιβάλλουν υπόκεινται περισσότερο σε διάφορες ασθένειες.

Για όλους αυτούς τους λόγους, η μέλητη και θεραπεία των ανωμαλιών των δοντιών αποτελεί ένα από τους σπουδαιότερους κλάδους της οδοντιατρικής.

Γιατί όμως τα δόντια φυτρώνουν ανώμαλα; Είναι πολλοί κι' όχι τελείως ξεακριδωμένοι οι παράγοντες που συντελούν σ' αυτό. Επί κεφαλής τους βρίσκεται η κληρονομικότητα. Όταν π. χ. ένα παιδί κληρονομεί απ' τον ένα από τους γονείς του το μέγεθος των δοντιών και απ' τον άλλον το μέγεθος των σιαγόνων, ο συνδυασμός αυτών των δύο στοιχείων δεν είναι πάντοτε αρμονικός. Μπορεί δηλαδή τα δόντια να είναι πολύ μεγάλα γι' αυτές τις σιαγόνες. Έπειδή δεν έχουν τότε αρκετό χώρο για να φυτρώσουν κανονικά, βγαίνουν στραβά και πολύ σφιγμένα το ένα με το άλλο.

Κι' ένας άλλος όμως παράγων ρυθμίζει την τελική θέση των δοντιών: η δράση των μυών των παρειών, των χείλων και της γλώσσας. Οι μ'ς αυτοί πιέζουν συνεχώς τα δόντια, όταν μασάμε, καταπινύμε, μιλούμε ή μορμάζουμε. Βρίσκονται δι' αρκώς σε λειτουργία, κι' επομένως επηρεάζουν τη διάταξη των δοντιών.

Πρέπει να σημειωθεί ότι και στην ανάπτυξη και τον τρόπο λειτουργίας αυτών των μυών παίζει επίσης ρόλο η κληρονομικότητα. (Το ίδιο ισχύει, όχι μόνο για το πρόσωπο, αλλά και για ολόκληρο το σώμα. Νά γιατί τα παιδιά έχουν τόσο συχνά το περπατήμα, τις στάσεις ή τις κινήσεις του πατέρα τους).

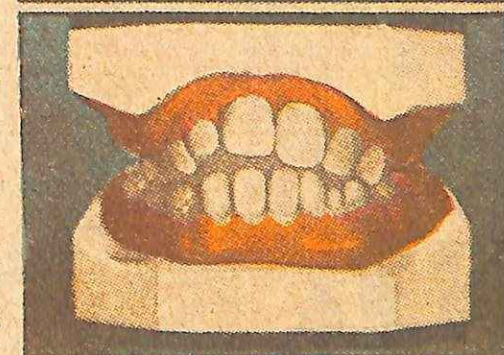
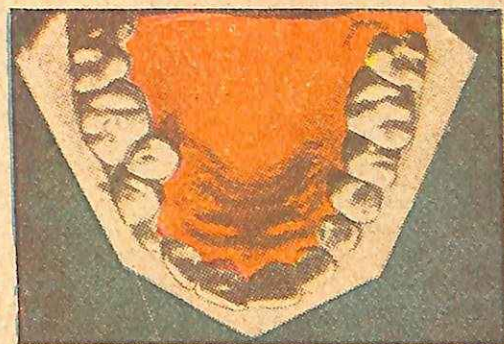
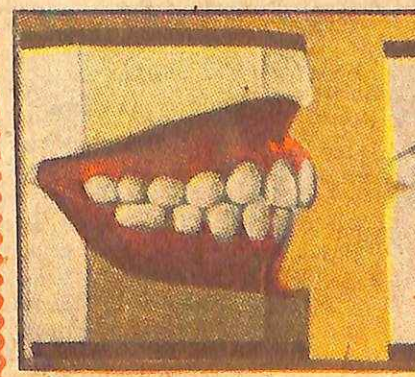
Η μετατόπιση των δοντιών είναι σχετικά εύκολη, με ειδικές συσκευές. Το πρόβλημα όμως είναι να μείνουν τα δόντια στη νέα θέση τους, μετά την άφαιρέσι αυτών των συσκευών. Κι' αυτό επιτυγχάνεται μόνον αν, στη νέα θέση, ισόρροποι όλες οι δυνάμεις που επενεργούν στα δόντια.

Εκτός της κληρονομικότητας, άλλοι παράγοντες που μπορούν να προκαλέσουν ανωμαλίες των δοντιών είναι το πιπίλισμα του δαχτύλου, το δάγκωμα των χείλων και η πρόωγη απόλεια άρισμένων από τους γαλαξίες.

Τα περισσότερα βρέφη ευχαίνουν το δαχτύλο τους από την ημέρα που θα γεννηθούν. Στα 4 έτος χρόνια τους, κόβουν αυτή τη συνήθεια. Αν ας έσο το βρεγμά του δαχτύλου παραταθεί επί πολλών μηνών, κείνο να προεξέχουν τα μπροστινά επάνω δόντια.

Σε περίπτωση που το παιδί εξακολουθεί να βυζαίνει το δαχτύλο του μετά τα 4 χρόνια του, είτε ξαναρχίζει πάλι αυτή τη συνήθεια ενώ την είχε κοίσει, υπάρχει κάποιος ψυχολογικός λόγος π. χ. ζήλεια του παιδιού για γεννήθηκε ένα μικρότερο αδελφάκι του. Σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν ωφελούν οι απειλές ή ο εξαναγκασμός. Οι γονείς πρέπει να ψάξουν με τρόπο και να βρουν την κρυμμένη αιτία, αν θέλουν να σταματήσει αυτή η κακή συνήθεια.

Ερχόμαστε τώρα στην πρόωγη απόλεια των γαλαξιών. Πολλοί γονείς θεωρούν τα πρώτα αυτά δόντια ως ασήμαντα και άχρηστα και δεν ενδιαφέρονται για τη θεραπεία τους, όταν χαλάνε. Κι' όμως οι γαλαξίες είναι σπουδαιότατοι, όχι μόνο για την καλή μάσησι της τροφής, αλλά και γιατί διατηρούν ανοιχτό το χώρο για τα βρούνη των μόνιμων δοντιών. Αν λοιπόν ξεριζωθώ ένας απ'

Ε' πά νω: Η ανωμαλία αυτή των δοντιών είναι αποτέλεσμα συνεχίσσεως της συνήθειας του βυζαγματος του δαχτύλου. Κάτω: Νά η συνέπεια της πρόωρης πτώσεως ενός γαλαξίου: Το στρεβλό δόντι, προς τα δεξιά της εικόνας, δεν μπορεί να φυτρώσει στη σωστή θέση του, γιατί έλειψε ο χώρος που έπρεπε να κρατήσει ανοιχτόν ο γαλαξίας.

Τα παιδιά με τα ΣΤΡΑΒΑ ΔΟΝΤΙΑ

Οι συνθεστερες ανωμαλίες τους κι' η διόρθωσί τους

της ηλικίας, κι' άλλοτε πρέπει να περιμενεί ως ότου φυτρώσουν όλα τα μόνιμα δόντια.

Ε' πά νω: Μια συννηθισμένη περίπτωση, που απαιτεί ορθοδοντική επέμβασι. Τα χείλη μένουν μισανοιχτά και τα επάνω δόντια προεξέχουν. Κάτω, δεξιά: Τα στρεβλά δόντια της παραπάνω περιπτώσεως προς ένα έσπτο δωμάτιο. Πολύ καλύτερο, αντίθετα, είναι το έσπτο γάλα, που θερμαίνει τα κεντρικά όργανα, χωρίς να σπρώχνει το αίμα προς τα άκρα.

αυτούς, έπειδή η μητέρα άμειλησε και τον άφισε να χαλάσει τελείως, ο διπλάνος θα προχωρήσει λίγο προς τα εμπρός, κι' έτσι όταν θα φυτρώσει αργότερα στη θέση εκείνη το μόνιμο δόντι, δεν θα βρή αρκετό χώρο και θα βγή στραβά.

Οι φροντίδες του οδοντοίατρου δεν είναι οι ίδιες σ' όλες τις περιπτώσεις ανωμαλιών των δοντιών. Πάντως, αν τα δόντια είναι πολύ μεγάλα σχετικά με τις σιαγόνες, πρέπει συχνά να ξεριζωθούν ένα-δύο απ' αυτά, για να μείνει ο χώρος που χρειάζεται για τα υπόλοιπα.

Το διόρθωμα των στρεβλών δοντιών γίνεται με ειδικές συσκευές, που είναι είτε μόνιμες είτε κινητές (ώστε να μπορούν δηλαδή ν' αφαιρεθούν). Πάντως, και οι μ'ν και οι δ' πιέζουν ελαφρά και συνεχώς τα δόντια, για να τα φέρουν στην κανονική θέση τους. Υπάρχει κι' ένας νορβηγικός τύπος τέτοιας συσκευής, που τον φορούν μόνο τη νύχτα και που εκμεταλλεύεται καλλήλως τις κινήσεις των μυών του προσώπου και των σιαγόνων. Ο οδοντοίατρος θα διαλέξη την καταλληλότερη συσκευή για κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

Η διάρκεια της θεραπείας είναι κατά μέσον όρον 1½ έτος. Μπορεί όμως και να διαρκέσει πολύ περισσότερο, όπως μπορεί επίσης να διορθωθούν τα ελαττωματικά δόντια μέσα σε λίγους μήνες μόνο.

Μια πολύ συννηθισμένη και κληρονομική ανωμαλία είναι η έλξη: Τα μπροστινά πάνω δόντια προεξέχουν έξω απ' το κάτω χείλος. Τα χείλη μένουν τότε μισανοιχτά κι' όλο το πρόσωπο μοιάζει με του κωμωλιού. Άλλοτε, ανόμαζαν αυτό τον τύπο προσώπου «άδενωτο». Γιατί πίστευαν ότι ωφέλειτο στις άδενωτες εκδελασήσεις, στα κρεατάκια δηλαδή της μύτης, που την έφραζαν κι' άναγκαζαν το παιδί ν' αναπνέη από το στόμα. Έτσι ώστε το στόμα του έμενε συνεχώς ανοιχτό κι' οι σιαγόνες παραμορφωνόνταν.

Αργότερα όμως εξακριβώθηκε ότι η ανωμαλία αυτή υπάρχει και σε πολλά παιδιά, που δεν έχουν κρεατάκια στη μύτη.

Για τη διόρθωσι της, αφαιρούνται δυο πιανά δόντια της επάνω σιαγόνος κι' εφαρμόζεται μια συσκευή με λεπτά σύρματα που τραβεί τα υπόλοιπα προς τα πίσω. Συχνά όμως, όλα τα κάτω δόντια σπρώχνονται λίγο προς τα εμπρός.

Σε 1½ χρόνο περίπου, διορθώνεται η ανωμαλία. Μόνο που πρέπει να κοπιάσει το παιδί, για να συννηθισί να κλείνει τα χείλη του, στη νέα τους θέση.

Ο καταλληλότερος χρόνος για τη διόρθωσι μιας ανωμαλίας των δοντιών εξαρτάται από το είδος της. Άλλοτε ο οδοντοίατρος πρέπει να επέμβη από το 6ο ή 7ο έτος της ηλικίας, κι' άλλοτε πρέπει να περιμενεί ως ότου φυτρώσουν όλα τα μόνιμα δόντια.

Πάντως, οι μητέρες οφείλουν να ηγούνται τακτικά τα παιδιά τους στον οδοντοίατρο, απ' ενός για να παρακολουθή τους γαλαξίες τους κι' απ' έτερου για να επέμβη εγκαίρως αν παρατηρήσει ότι τα μόνιμα δόντια φυτρώνουν στραβά.

Γιατί πρέπει να ξέρουν ότι τα δόντια, εκτός που είναι απ' τα πιο απαραίτητα όργανα της ζωής μας αποτελούν επιπλέον έναν συντελεστή της ομορφιάς και της καλής εμφάνισως του προσώπου.

Το εϊνόνεισμα σχετώνει τους ετοιμοθανάτους

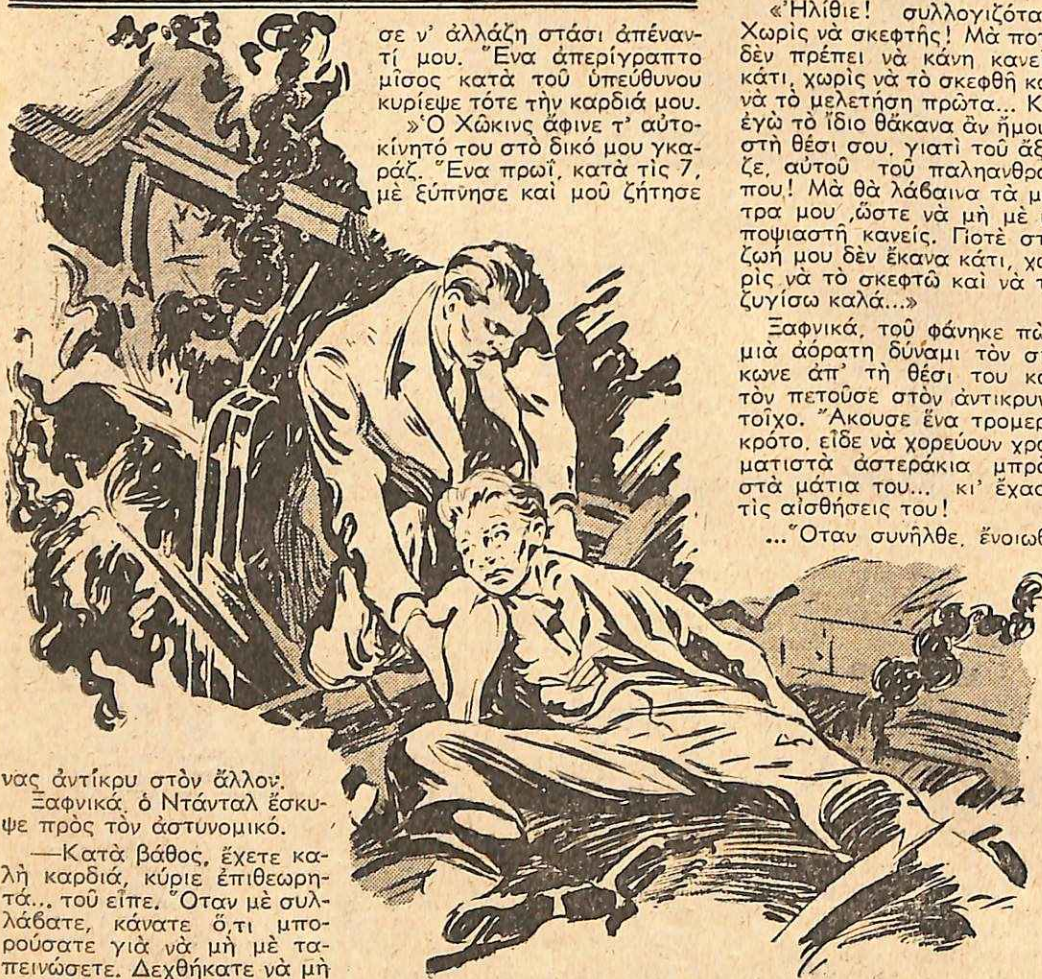
Όταν ένας άνθρωπος έχη χάσει τις αισθήσεις του από το κρού ή έπατα από ένα τραύμα κτλ. του δίνουμε συνήθως να πιη μερικές γουλιές κονιάκ ή από οποιοδήποτε άλλο οινόπνευμαδες ποτό για να τον κάμουμε να συνηθισί. Άλλα, μ' αυτό τον τρόπο, επιταχύνουμε το θάνατο του, παρατηρούν τρεις Αυστραλοί επιστήμονες, που έμελεσαν ειδικά αυτό το ζήτημα. Πολλοί τραυματίες στον πόλεμο, προσθέτουν, πεθάναν, γιατί οι τραυματιοφορείς που τους περιμενέταν έσπευσαν να ρίξουν μερικές γουλιές κονιάκ στο στόμα τους. Το οινόπνευμα, λένε οι επιστήμονες αυτοί, δεν έσπασται. Το μόνο που κάνει είναι ότι παρασύρει προς τα άκρα το αίμα που έχει συγκεντρωθεί στα κεντρικά όργανα (καρδιά, πνεύμονες κτλ.). Αυτό όμως, έχουν μεγαλύτερη ανάγκη από αίμα παρα τα χέρια ή τα πόδια. Έτσι ο ασθενής ή ο τραυματίας πεθαίνει γρηγορώτερα.

Κατά τους Αυστραλούς επιστήμονες, το οινόπνευμα πρέπει να δίδεται στον τραυματία ή τον ετοιμοθάνατο μόνο αφού μεταφερθή σ' ένα έσπτο δωμάτιο. Πολύ καλύτερο, αντίθετα, είναι το έσπτο γάλα, που θερμαίνει τα κεντρικά όργανα, χωρίς να σπρώχνει το αίμα προς τα άκρα.

Αστυνομικό διήγημα

Ο Τζωρτζ Ρούντ κι' ο Ντάνταλ κάθονταν μόνοι μέσ' στο βαγόνι του τραίνου, ο έ-

Η φωνή της καρδιάς

νας αντίκρυ στον άλλον.

Ξαφνικά, ο Ντάνταλ έσκυψε προς τον αστυνομικό.

— Κατά βάθος, έχετε καλή καρδιά, κύριε έπιθεωρητά... του είπε. Όταν με συλάδατε, κάνατε ό,τι μπορούσατε για να μη με ταπεινώσετε. Δεχθήκατε να μη μου φορέστε χειροπέδες και με μεταχειρίζεσθε με τον καλύτερο τρόπο. Σας ευγνωμονώ!

Ο Ρούντ δεν απάντησε. Το τρένο περνούσε τώρα κάτω από μια γέφυρα.

— Καί, για να σας αποδείξω την εύγνωμοσύνη μου, θα σας τα όμολογήσω όλα.

— Σε προειδοποιώ πως ό-φείλω να καταθέσω στο δικαστήριο ό,τι θα μου φανερώσης τώρα, δήλωσε ο Ρούντ.

— Το ξέρω! Μά πρέπει να πω σε κάποιον το τρομερό μυστικό που με πνίγει, για να ανακουφισθώ. Καλύτερα λοιπόν να το πω σε σας, παρά σε άλλον!

«Εγώ σκότωσα το Χώκινς. Μά δεν έπρόκειτο για ένα έγκλημα, αλλά για τη δικαιοσύνη ενός έγκλημα-τία!

Ο Ρούντ δεν είπε τίποτε. Κι' ο άλλος συνέχισε:

— Ο Χώκινς ήταν παληάνθρωπος! Κυνηγούσε όλες τις γυναίκες και σκόρπιζε τη δυστυχία και το μίσος σ' ό-

ποιο στίπτι έμπαινε... Πριν από ένα μήνα, ρίχτηκε στη γυναίκα μου. Ήταν ώριος άντρας, ο άθλιος... κι' έτσι, σε μια βδομάδα, η Λέττυ άρχι-

σε να αλλάζει στάσι απέναντί μου. Ένα απερίγραπτο μίσος κατά του υπεύθυνου κυριέψε τότε την καρδιά μου.

«Ο Χώκινς άφινε τ' αυτοκίνητό του στο δικό μου γκαράζ. Ένα πρωί, κατά τις 7, με ξύπνησε και μου ζήτησε

την πόρτα του γκαράζ και την άμπαρσα! Σε πέντε λεπτά, όλα είχαν γίνει στάχτη...

«Δυστυχώς, μ' είχε δη μιά γρηλά να κλείνω την πόρτα και τότε στην αστυνομία... Αυτό είναι το έγκλημά μου!

Ο αστυνομικός έμενε αμίλητος.

«Ήλθιτε! συλλογιζόταν. Χωρίς να σκεφτής! Μά ποτέ δεν πρέπει να κάνη κανείς κάτι, χωρίς να το σκεφθί και να το μελετήση πρώτα... Κι' εγώ το ίδιο θάκανα αν ήμουν στη θέση σου, γιατί του άξιζε, αυτού του παληανθρώπου! Μά θα λάβαινα τα μέτρα μου, ώστε να μη με υποψιαστή κανείς. Ποτέ στη ζωή μου δεν έκανα κάτι, χωρίς να το σκεφτώ και να το ζυγίσω καλά...»

Ξαφνικά, του φάνηκε πως μια άορατη δύναμι τον σήκωνε απ' τη θέση του και τον πετούσε στον αντίκρυνο τοίχο. Άκουσε ένα τρομερό κρότο, είδε να χορεύουν χρωματιστά άστραλάκια μπρός στα μάτια του... κι' έχασε τις αισθήσεις του!

... Όταν συνήλθε, ένοιωθε

«Άνοιξε τα μάτια του κι' είδε δυο πόδια και μιá δοκό που ανασήκωνε τα συντρίμματα του βαγονιού. Σύρθηκε έξω με κόπο στάθηκε όρθιος, έκανε μερικά βήματα. Ύστερα κύτταξε το σωτήρα του: Ήταν ο Ντάνταλ.

«Αντί όμως να τον ευχαριστήση, τον κύτταξε μέσ' στα μάτια και τον ρώτησε άταραχα:

— Πόσην ώρα βρισκόμουν εκεί από κάτω;

— Ός μισή ώρα, απάντησε ο Ντάνταλ. Εφτуса αίμα για να βρώ αυτή τη δοκό και να σ' έλευθερώσω...

— Μά γιατί δεν έφυγες; Τώρα θα βρισκόσουν μα-κρυσά, κι' εγώ θαχα γίνει κάρβουνο.

— Ξέρω κι' εγώ; Δεν το σκέφθηκα...

— Μά καλά... δεν ξέρεις γιατί μ' έσωσες;

— Ίσως γιατί μου φέρθηκαν με καλωσύνη... Έ, σου είπα, δεν ξέρω! Μη με ρωτάς περισσότερα.

Ο Ρούντ κύτταξε γύρω. Νοσοκόμοι, σιδηροδρομικοί, στρατιώτες έτρεχαν εδώ κι' εκεί. Κανείς τους δεν φαινόταν να ενδιαφέρεται για τους δυο έκείνους άντρες. Κανείς δεν τους πρόσεχε.

Ο αστυνομικός έπιασε το Ντάνταλ απ' το μπράτσο και του είπε με προσποιητά απότομο τόνο:

— Αν ήμουν στη θέση σου και κατάφερα να το σκάσω, ξέρεις τί θάκανα; Ο' άλλος, ζα όνομα και θα πήγαινα ύστερα να δουλέψω σε μιá μεγάλη πόλη.

Κυττάχτηκαν για λίγο στα μάτια, αμίλητοι. Ύστερα ο αστυνομικός πρόσθεσε, ανασηκώνοντας τους ώμους του:

— Είδα για τελευταία φορά το Φρέντ Ντάνταλ μέσ' στο βαγόνι, πριν απ' τη σύγκρουσι. Θα κάηκε κατά πιθανότητα μαζί με το βαγόνι. Αυτά μόνο θα γράψω στην αναφορά μου... Καλή τύχη!

Όταν έμεινε μόνος, κάθισε πάνω στη δοκό και κύτταξε με μάτια άπληνη τα άπανθρακωμένα λείψανα του βαγονιού. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή που είχε πάρει μιάν απόφασι δίχως να σκεφτή προηγουμένως υπακούοντας μόνο στη φωνή της καρδιάς του.

Ο. ΧΕΜΦΡΙΣ

Θράσος μιá φορά!

Ένας θρασύτατος λωποδύτης μπήκε στο χώλ του αστυνομικού τμήματος του Ρίτμοντ (Βιρτζίνια) κι' έκλεψε τα πορτοφόλια από τους 4 μεταξύ 9 πολιτών που βρίσκονταν εκεί. Οί αστυνομικοί, παρ' όλες τις προσπάθειές τους, δεν κατώρθωσαν να τον ανακαλύψουν.

ΣΤΟ σχολείο, με θεωρούσαν ως μιá από τις πιο άτακτες και άμελεις μαθήτριες. Δίπλα στο σχολικό κτίριο, βρίσκονταν τα σφαγεία. Καί τσκαζα συχνά απ' το μάθημα, για να πάω να δώ να τεμαχίζουν τα ζώα. Γιατί με γοήτευε να βλέπω τα μάτια τους που γίνονταν μπλε μετά το θάνατό τους —όπως μ' άρεσε επίσης να βουτάω τα γουρουνόπουλα σε βραστό νερό και να πνίγω τις κόττες...

Αυτό άποτελεί άπόδειξι άναμφισβήτητο πως είχα σκληρή κι' αίμοδορα ψυχή. Όστόσο, όταν μάς διηγόνταν παθητικές ιστορίες, ήμουν η πρώτη που συγκιניόμουν.

Στην τάξι, δεν μπορούσα να υποφέρω την καθηγήτρια των γερμανικών, γιατί παραμόρφωνε τ' όνομά μου, λέγοντάς με «Λολομπριγκίτι». Οί συμμαθήτριές μου διασκεδάζαν, όταν την κορόιδευα με γκριμάτσες και της πετούσα κάστανά πάνω στην έδρα. Μά, μιá μέρα, μ' άνακάλυψε και μ' έκδικήθηκε άφινόντάς με μετεξεταστέα.

Αντίθετα, ήμουν η συμπάθεια της καθηγήτριας της γυμναστικής, που με υποδείκνυε ως πρότυπο στις συμμαθήτριές μου. Κι' εγώ έκμεταλλευόμουν συχνά αυτή την προνομιακή μεταχείρισι, για να κάνω επίτηδες λάθος σε μερικές άσκήσεις και να πασάρω μαζί μου όλη την τάξι...

Με συμπαθούσε επίσης κι' η καθηγήτρια της μουσικής, ίσως γιατί έκτιμούσε τη φωνή μου. Μιά φορά τη βδομάδα το λιγώτερο, μ' έβαζε να τραγουδήσω μιá ρομάντσα απ' τη «Δύναμι του πεπρωμένου».

Ός τα 16 χρόνια μου, πήγαινα κάθε μέρα στην έκκλησία,

Τί μάς άποκαλύπτει η Τζίνα Λολομπριγκίτα

στις 5 το πρωί, μαζί με τη μεγαλύτερη αδελφή μου Τζουλιάνα και τη μικρότερη, τη Μαρία, που είναι τώρα 27 και 22 έ-τών. Ή τετάρτη, η Φερνάντα, συμπλήρωσε τελευταίως τα 18 χρόνια της.

Στις προσευχές μου, λοιπόν, παρακαλούσα πάντα το Θεό να μου φέρη ένα καλό σύζυγο, όταν θάφτανε η ώρα...

Όστόσο, όταν το 1943 ο έφημέριος μου φώναξε μέσ' στην έκκλησία πως δεν ήταν άξιοπρεπές για μιá κοπελίτσα σαν έμένα να τραγουδά μπροστά σ' ένα κοινό από στρατιώτες μόνο, δεν ξαναφάνηκα στην έκκλησία επί δυο μήνες. Ήταν ο πόλεμος τότε. Η μικρή πόλι μας είχε γεμίσει από στρατιώτες, κι' οργανώνονταν συχνά γι' αυτούς παραστάσεις σ' ένα στίβο, κοντά στο σταθμό: Ένας πιανίστας, διάσημος τώρα, συνόδευε στο πιάνο την τραγουδίστρια Τζίνα Λολομπριγκίτα, κάποτε δε και τον περίφημο Τίνο Γκόμπι.

Την εποχή αυτή, είχα το πρώτο μου φλέρτ μ' έναν έμπορο της Μπολόνιας. Άλλα το ειδύλλιο ναάγνησε γρήγορα, ίδιως εξ αίτιας της μητέρας μου, που ήθελε, σώνει και καλά, να παντρευτώ γιατρό.

— Πάντα είναι χρήσιμος στο σπίτι ένας γιατρός! μου κοπανούσε συνεχώς.

Λίγο αργότερα, ζήτησε το χέρι μου ένας υπολοχαγός. Αυτάν όμως δεν τον ήθελε ο πατέρας μου.

Όταν πληρώσε ο πόλεμος στην πόλι μας κι' οί αεροπορικοί βομβαρδισμοί έγιναν συχνά και όλοένα πιο τρομακτικοί, καταφύγαμε σ' ένα όρεινό χωριό. Παίρνοντας μαζί μας τ' ασπρόρουχά μας και μερικά άτομικά πράγματα. Ή προέλασι των συμμαχικών στρατευμάτων μάς άνάγκασε να φύγουμε προς το Τέονι, ακολουθώντας τη γερμανική υποχώρησι. Στα μισά του ταξειδιού, εγώ κι' οί δυο αδελφές μου μένουμε κρυμένες σε δυο βαζέλια. Καί, στο «Ίλτσι», μόνο οί άγωνιάδες ίκεσίες του πατέρας μου έκαναν ένα Γερμανάκι να επέμβη και να έμποδίσω ν' αρπάξουν μερικοί στρατιώτες έμένα και τη Τζουλιάνα, που μάς είχαν «διαλέξει» με το πιστόλι στο χέρι...

Η τραγική δόδυσειά μας τελείωσε στο Τόντι. Εύτυχώς, ο πόλεμος δεν είχε θίξει καν το ήσυχο αυτό μέρος. Βρήκαμε εκεί στοργή και κατανόησι

Το 1946 η Τζίνα Λολομπριγκίτα ήταν μιá από τις καλύτερες μαθήτριες του «Καλλιτεχνικού Λυκείου» της Ρώμης.

και μέιναμε επί 7 μήνες σε μιá άριστοκρατική βίλλα, ζώντας κυρίως με βοηθήματα.

Μέσα σε λίγες βδομάδες, είχαν καταρρεύσει τα άνηρά οικονομικά του πατέρα μου. Απ' τα δώδεκα άκινήτά του, τα έντεκα είχαν καταστραφή απ' τους βομβαρδισμούς. Την ίδια τύχη είχαν βρή το έπιπλοποιείο (όπου δούλευαν 15 εργάτες) κι' ένα παπουτσιδικο. Μ' άλλα λόγια, οί ζημιές μας έφταναν τα 30 έκατομμύρια λιρέτες, χωρίς να λογαριάσουμε και την επίπλωσι του σπιτιού μας.

Μιά κι' είχαμε μένει μ' ό,τι μπορέσαμε να πάρουμε μέσ' στα σκακίδια μας, για να συντηρηθούμε στους επόμενους μήνες, άναγκάσθηκε ο πατέρας μου να πουλήση τα λίγα που του άπόμειναν. Είχαμε κατανήσει τόσο φτωχοί, ώστε άναγκαζόμουν να φοράω παπούτσια πλεγμένα από άχυρα πούκλεβα απ' τους σταλούς, και σουτιέν φτιαγμένα από στρατιωτικές φανέλλες!...

Έφτασα στη Ρώμη το 1945. Άναγκασθήκαμε να στριμχτούμε κι' οί έξη σε μιá κάμαρα της όδου Ταραντο. Έλπιζαμε ωστόσο να καλλιτερέψουμε την κατάστασί μας και να ξαναφτιάσουμε τη ζωή μας.

Πήγαινα κι' έπαιρνα τη σούπα που μοίραζαν στους έκτοπισμένους, στο γειτονικό στρατόνα. Κι' ο πατέρας μου έκανε τον έυλοκόπο, για να φέρη λίγα λεφτά στο σπίτι.

Τα πράγματα καλλίτερεψαν έπειτα από μερικούς μήνες, όταν οί δυο αδελφές μου κατάφεραν να γίνουν ταξιθέτριες σε δυο κολύμπι κινηματογράφους. Μετακομίσαμε τότε σε τρία έπιπλωμένα δωμάτια. Για να μπορώ να πάρω μαθήματα τραγουδιού, προσπάθησα να κερδίσω κι' εγώ κάτι, ζωγραφίζοντας πορträita και γελοιογραφίες των Συμμάχων στρατιωτικών. Συγχρόνως προπαρασκευαζόμουν με μιá καθηγήτρια για τις εισαγωγικές εξετάσεις του δευτέρου έτους στο Καλλιτεχνικό Λύκειο.

Τελος πάντων, πέτυχα στις εξετάσεις κι' άρχισα τις σπουδές μου μ' άπίστευτη έπίδοσι, άποφασισμένη να μη χάσω ούτ' ένα μάθημα. Πολύ γρήγορα όμως, άναγκάσθηκα ν' άποκρυσώ τις έπιμονες έρωτοτροπίες του καθηγητού της γλυπτικής.

Υπέθετα πως θα τον κρατούσα σ' άπόσταση, αν δεχόμουν κάπου — κάπου να τον συνοδεύω στις συμφωνικές συναντήσεις (στο ύπερώο πάντα, γιατί ήταν κι' αυτός απέναντός). Όταν όμως μου ζήτησε να ποζάρω στο άτελιέ του, καταλάβα πως δεν μούμεναν παρα δυο λύσεις: ή να υποχωρήσω στην έπιμονή του, ή να καταγγείλω τη διαγωγή του στους άνωτέρους του.

Εύτυχώς, ο πρύτανης της Σχολής είχε λάβει δυο άνώνυμα γράμματα, που στιγμάτιζαν το «σκάνδαλο». Έγινε λοιπόν μιá έρευνα, ο καθηγητής μετατέθηκε, και μόρρεσα να συνεχίσω άνευόκλητη τις σπουδές μου. Συγχρόνως έπαιρνα μαθήματα τραγουδιού.

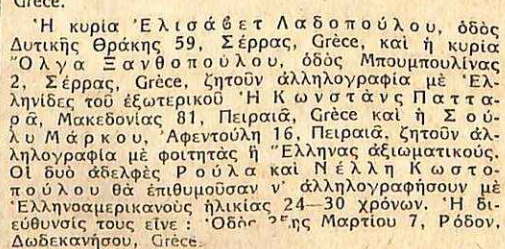
ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙΓΚΙΤΑ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η Τζίνα Λολομπριγκίτα όπως εμφανίζεται στο γαλλικό φίλμ «Ωραιές της νύχτας».

Δὲν ἐγνώσθη τὸ περιεχόμενον
ΕΨΙΛΟΝ

line Carlo, etc. : Produzione Rizzoli Scarl. Fini - via
Sistina, Roma, Italia.

απο την κοζίνη. Είπατε ότι ο Χαν είχε χτυπήσει μ' ένα μικρό σφυρί την Ντόρθου Χαν στον άσπερο κρόταφο. Αύτως — ο Γκάμπριελ — έβγαλε τότε το περιστρεφόμενο του για να προστατέψει την ευεργετιά του. 'Ο Τζιμπσον οίχτηκε άμέσως πάνω του και έπακολούθησε μια σύντομη πάλη μεταξύ των. 'Η Ντόρθου Χαν προσπαθούσε να τους χω-

καί με μια γρήγορη κίνηση, η οποία κινούσε όλη την κεφαλή και του πέρασε τη θηλεία στο λαιμό. Έπειτα από μερικές στιγμές η μοιραία καταπακτή ανοιγόταν κάτω από τα πόδια του. Και το σώμα του κρεμάστηκε στο κενό!

της Ντόροθυ Χάν

...ν ημέρα, ἀλλ' ἡ Ντόροθυ
...αζε πέρα μόνη της. Κε-
...ος τῆς σπιτοοικυράς, ὁ
...χρόνων. Τὸν κάλεσαν κι
...ρχισε κατὰ τὶς ἐπτά. Στὸ τρα-
... Βιργίνια, ἡλικίας 10 χρόνων,

— Σταματήστε! φώ-
...αζε ὁ Σπανιολί. Ὁ ἀν-
...θρωπος αὐτὸς εἶπε ἀθά-
...ος!...

Ἄν ὁ Γκάρμποντ ἤ-
...θελε νὰ κλέψῃ τὰ κο-
...σμήματα τῆς Ντόροθυ
...Χάν, θὰ τὸ ἐπιχειροῦ-
...σε μιά μέρα πού βοι-
...σκόταν ἕνας ἐπικίνδυ-
...νος μάρτυς στὸ σπιτί
...τῆς ὁ Τζίμπσον; Καὶ
...θὰ ἔκανε τὸ ἐγκλημα,
...ὅταν αὐτὸς πῆγε στὴν
...αἴθουσα τοῦ λουτροῦ,
...ὅπου εἶχε ἔτι τὰ πα-

καί με μια γρήγορη κίνηση, η οποία κινούσε όλη την κεφαλή και του πέρασε τη θηλεία στο λαιμό. Έπειτα από μερικές στιγμές η μοιραία καταπακτή ανοιγόταν κάτω από τα πόδια του. Και το σώμα του κρεμάστηκε στο κενό!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΞΥΝΕΡΝΙΑΣ

Κουβεντούλες

Ηλέκτρα Ν.: Σας συγχαίρω για τη συμπεριφορά σας. Ήταν γενναίο ψυχρή και ωραία. Μη μετανοήτε για τη χειρονομία σας, που κάθε άλλο παρά σας ταπεινώνει στα μάτια του άντρός σας. Έτσι φέρεται κάθε γυναίκα, που αγαπάει τον άντρα της: Συγχωρεί. Άλλωστε και ο άντρας σας, σύμφωνα με τα γραφόμενά σας εξετίμησε τη χειρονομία σας και με τον τρόπο του σας δείχνει τη μεταμέλειά του. Για σκεφθείτε, δεν θα ήταν κρίμα να τον χάσετε για μία επιπόλαια απιστία; Σίγα-σίγα όλα θα ξεχασθούν σαν ένα κακό όνειρο και θα ξαναβρείτε την ευτυχία. Εκείνο όμως που σας συνιστά είναι να μη θυμίζετε στον άντρα σας την απιστία του, ούτε να του κάνετε υπαινυγμούς γι' αυτήν.

Όσο γι' αυτό που λέτε ότι κάτι έσπασε μέσα σας, είναι πολύ φυσικό, αλλά μη το αφήσετε ποτέ να φανεί, γιατί τότε η συγγνώμη σας δεν θα είχε καμία αξία. Ο καιρός όλα τα έπουλανε. Μη το ξεχνάτε αυτό!...

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

Το κόκκινο χρώμα είναι στις δόξες του. Κρατάει σήμερα τα σκιπτερα. Το βλέπουμε στα λαινά, στα βελούδα, στα μεταξωτά. Το

νεται πιο λευκή, πιο ωραία. Μη νομίζετε όμως ότι αυτή η μανία του κόκκινου χρώματος παρουσιάζει μονοτονία. Γιατί αν βλέπουμε κόκκινα ύφασματά, βλέπουμε επίσης και ένα σωρό υφάσματα φανταζι, στα οποία κυριαρχεί φυσικά πάλι το κόκκινο. Ανανακατεύονται όμως και άλλα χρώματα, σε αρμονικούς συνδυασμούς και πρωτότυπα σχέδια.

Από τους πιο ασυνήθιστους συνδυασμούς είναι το κόκκινο με το καφέ, το κόκκινο με το μπλε, το κόκκινο με το μαύρο και το κόκκινο με το γκρι σε διάφορους τόνους.

Είναι όμως αλήθεια πως το κόκκινο δεν πηγαίνει σε όλες τις επιδερμίδες. Κολακεύει τις πολύ μελαχρινές και τις καστανές. Οι ξανθές όμως ως προτιμούν καλύτερα, να φορούν το κόκκινο χρώμα σε συνδυασμό με κάποιο άλλο, που να ταιριάζει με τα ξανθά τους μαλλιά και την πολύ λευκή επιδερμίδα τους.

Πάντως το κόκκινο είναι ένα ωραίο ζεστό χρώμα. Ας μη ξεχνάμε ωστόσο πως πρέπει να συνοδεύεται και από νεύατα. Θέλει φρεσκάδα. Δεν επιδέχεται ρυτίδες!...

Μερικές ωστόσο απορρομάνες ή με γκριζα μαλλιά, που έχουν διατηρήσει ανδρική επιδερμίδα, μπορούν να φορέσουν κόκκινα, με κάποια διάκριση. Μια εσάρπα, π. χ. μία μπλούζα συνοδευμένη με γκρι-ελαφρά φούστα, μία ζα-

Η κλασική αυτή μπλούζα σεμιά γίνεται από ολόκληρη μεταξωτή άσπρο ύφασμα: σατέν, κρέπ, ντέ σιν, σουρ, ραγιόν, φουλάρι. Θα σας προσφέρει πολύτιμες πληροφορίες. Για να είναι πιο πρακτική, της κάνουν τα μανικέτια και τον γιακά προσθετά, γιατί αυτά κυρίως, λερωούνται και έχετε έτσι τη δυνατότητα να τα πλύνετε μόνα τους. Έτσι όλη η μπλούζα θα φαίνεται καθαρή. Μικρά κουμπάκια και κουμπότρυπες βοηθούν την εύκολη τοποθέτηση των μανικετιών και του γιακά. Μπροστά, το κλείσιμο, έχει μία φάσα φάρδους δύο δακτύλων και πάνω σ' αυτήν γίνονται οι κουμπότρυπες.

Στο στήθος τοποθετούνται δύο τσέπες με κουμπιά και η εφαρμογή στην ταλία επιτυγχάνεται με τη βοήθεια από 1-2 πένες. Από τις τσέπες κι' πάνω σχηματίζεται ένας νομής που συνεχίζεται σε ολόκληρη την πλάτη πίσω.

Φούστες φαρδιές και στενές

Αφού μιλούμε για μπλούζες, πρέπει να κάνουμε λόγο και για φούστες, γιατί, φυσικά, χωρίς αυτές δεν φοριούνται οι μπλούζες.

Εδώ το λόγο έχουν τα λαινά και τα τουρνέ. Είναι τα κατάλληλα για ύφασματά. Όσο για τα χρώματα, υπάρχει αρκετή ποικιλία, επομένως δεν πρέπει να περιορισθείτε στο γκρι χρώμα που φορέθηκε τόσο πολύ τα τέλη του χειμώνα. Η τελευταία λέξη της μόδας είναι μία χαριτωμένη λεπτομέρεια. Σας άφινει όλη την πρωτοθυλία όσον αφορά την έκλογη του χρώματος και σας παρακινεί μόνο να κρατήστε λίγο από το ύφασμα της φούστας σας, για να κάμειτε μια γραβάτα ανδρική ή μια εσάρπα. Η λεπτομέρεια αυτή είναι νόστιμη.

Το σχέδιο της φούστας είναι

κορσελέ ζώνη με φούστα σε δύο φυλλα ή ζώνη με δύο κουμπιά και φούστα κλόκ, με δύο τσέπες κοφτές, με «πάτ».

Φυσικά, το ύφασμα της φούστας είναι «πιπ» ή φανταζι: ριγέ, σκατσέζικο, καρδεάτο.

Φορέματα μονοκόμματα

Είναι σάρα η εποχή τους. Φορούνται πολύ, γιατί μετά το Πάσχα τα μάλλια θα παραδώσουν τη θέση τους στα πιο λεπτά υφάσματα. Ας σπεύσουμε λοιπόν να αποκτήσουμε ένα φορεμάκι μονοκόμματο, από λεπτό μαλακό λαινά, ή μάλλον ζερσεύ ή και απλή φανέλλα.

Τα μονόχρωμα είναι προτιμότερα γιατί μπορούν να φορεθούν όλες τις ώρες της ημέρας, ενώ αν κάμειτε το φορέμα από ύφασμα σκατσέζικο, θα έχη πιο «σπορτίβ» εμφάνιση. Επομένως θα μπορούσε να το φορέτε μόνο τα πρωί.

Τα σχέδια αυτών των φορεμάτων

ποικίλλουν. Για να σας δώσω μερικές ιδέες θα περιγράψω μερικά μοντέλα:

Το κορσέ έχει δύο ντεκούρ στα πλάγια, που σχηματίζουν τσέπες. Τα κουμπιά συνεχίζονται ως τη μέση της φούστας. Τα μανικέτια αποτελούν τη συνέχεια των δύο ντεκούρ και προχωρούν στενεύοντας προς τα κάτω με τρία κουμπιά. Η φούστα είναι καμωμένη με πάνω έδαζε. Ο γιακάς-γραβάτα είναι γαρνιρισμένος με ύφασμα διαφορετικού χρώματος.

Σ' άλλο σχέδιο, το κουμπώμα του μπουστου είναι «άν φόρμ», φαρδαινώντας άπανά και στενεύοντας στη μέση, έτσι που να σχηματίζει σαν πλαστρον. Τα μανικέτια είναι ζαρονά και η φούστα «άν μπιά».

Άλλο έχωμε στρουγγυλό γιακά, γύρω από τον οποίον υπάρχουν μικρές πένες. Το κουμπώμα του μπουστου συνεχίζεται και με δύο κουμπιά στη φούστα, που έχει ραφή, μπρος και πίσω.

Ο μπουστός έχει πολλές σουρές στην ταλία. Δεν έχει κουμπώμα εμπρός, αλλά πίσω ένα έ-κλαιρ. Το άνοιγμα του λαιμού είναι καρρέ και γαρνιρεται με μαύρο βελούδακι.

Ο κορσές απαραίτητος

Έστω κι' αν είστε λεπτές, μη παραλείπετε να φοράτε κορσέ, γιατί είναι απαραίτητος για πολλούς λόγους. Πρώτα διατηρεί τη γραμμή, έπειτα βοηθάει να πετύχουν όμορφα τα φορέματα και τέλος συγκρατεί στη θέση τους το στομάχι, τα έντερα, τα νεφρά.

Όταν όμως λέμε κορσέ, δεν εννοούμε σφιγμένα και μπανέλλες. Οι σημερινοί κορσέδες είναι λαστιχένιες ζώνες, που πότε γίνονται μόνο από λαστίχο και πότε με ανήμιξη ύφασματος. Αυτές οι τελευταίες συνιστώνται σε όλες είναι εύσμηες. Σ' αυτές επίσης συνιστώνται οι συνδυασμοί ζώνης και σουτιέν, γιατί καλύπτουν τις σάρκες που ξεχειλάνε και κάνουν τα άκαλασθήτα «ψωμάκια».

Η κομψή γυναίκα ξέρει καλά πως μόλις σηκωθεί από το κρεβάτι της και κινήσει το μπάνιο της, πρέπει να φορέσει αμέσως τη λαστιχένια ζώνη της, για τη διατήρησή της γραμμής της. Ξέρει επίσης ότι καλόν είναι να έχει μία ζώνη πιο ελαφριά για το σπίτι, που της επιτρέπει να κινείται ελεύθερα, και μία άλλη ζώνη πιο ύψηλη, που θα συγκρατεί πιο καλά το σώμα της.

Έπειτα μη ξεχνάμε πως, αν φορούμε την ίδια ζώνη από το πρωί ως το βράδυ, θα έχουμε σε λίγο μια ζώνη ξεχειλωμένη, που δεν θα προσφέρει καμία υπηρεσία. Οι ζώνες λαστέ είναι καλές, αλλά μόνο για λεπτά σώματα. Όσες έχουν διαστάσεις και καμπυλότητες, πρέπει να παραγγέλλουν ζώνες με συνδυασμό λαστέ και ύφασματος. Το ύφασμα μπαίνει ιδίως στα μέρη που παρουσιάζουν καμπυλότητες.

Αν έχωμε κοιλιά π. χ. και φοράμε ζώνη ολόκληρη λαστιχένια, το λαστίχο θα πάρη αμέσως το σχήμα της κοιλιάς, ενώ δεν θα συμβεί το ίδιο, αν στο μέρος της κοιλιάς, τοποθετήσουμε γερό ύφασμα.

Η άλληλογραφία μου

Ξανθ ή Γόησσα: Τους γονατεύετε όλους, αλλά γρήγορα απομακρύνονται από σας. Θέλει και ρώτημα ότι φαίται η κοκεταρία σας; Οι άντρες δισκεδάζουν με τις κοκέτες, μα δεν τις παίρνουν ποτέ στα σοβαρά. Αν λοιπόν θέλετε να σας πάρουν στα σοβαρά, δείξτε ότι έχετε καρδιά.

Κλειώ Πορ. Βόλο: Αφού είστε τόσο μαλαχρονή, δεν θα φοράτε ποδάρ «σαρ» αλλά «ρασέ» ή «όκρ» και κραγιόν σκούρο. Οι φευτικές βλεφαρίδες είναι μόνο για τις ήθοισσες.

Μαθητή Γ. Γ. Μ. ν. α. ι. ο. θ. α. σ. α. λ. ο. ν. ι. κ. η. Χρειάζονται πολλά πράγματα για να παίξετε στον κινηματογράφο. Όταν τελειώσετε τις σπουδές σας, έρχεστε εδώ και βλέπετε...

Α. Κ. ο. λ. Αργοναυτοί: Ιο περιδοικό μας δεν δημοσιεύει συνεργασία άναγνωστών. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Δραματικό διήγημα

Από χρόνια τώρα κανένα αντρικό βλέμμα δεν σταματούσε πια πάνω στη Μαριόν. Όχι πως είχε πόψη να είναι όμορφη. Γιατί δεν ήταν ποτέ. Μα τα νεύατα την έκαναν άλλοτε να φαίνεται λιγότερο άποκρουστική από ό,τι ήταν σήμερα... Άλλα κι' αυτά είχαν φύγει αφήνοντας πίσω τους μερικές τούρες άσπρων μαλλιών και άναριθμητες ρυτίδες...

Κάποτε, στα παλιά χρόνια, η Μαριόν είχε προσπαθήσει να προσελκύσει το νεαρό κόμητα Ζαν ντε Μοέτ. Άλλ' αυτός την είχε άποκρούσει με τρόπο σκαίο και σκληρό.

Και να που εκείνο το βράδυ, ο Ζαν ντε Μοέτ βρισκόταν μπροστά της, μέσα στο μικρό σπιτάκι, όπου έμενε, στο Πασσύ.

Μα ούτε κι' ο κόμης ντε Μοέτ ήταν πια νέος. Είχε όμως πάντα πολύ συμπαθητικό πρόσωπο και έφαιναν αληθινά άριστοκρατικά.

Μαριόν, της είπε, αφού την εξέτασε με προσοχή, γέλασε που με βλέπεις μπροστά σου;... Άληθεια, κλαίς;... Άλλ' είσαι υπέροχη, άγαπητή μου!...

Η Μαριόν ούτε έκλαιγε, ούτε γελούσε... Άλλα το πρόσωπό της ήταν τόσο κακοφτιαγμένο, που έπαιρνε τις πιο άλλοκοτες εκφράσεις... Κι' αυτή τη στιγμή, η έκπληξη που δοκίμαζε, την είχε παραμορφώσει...

Εμπρός, ντύσου, της είπε σε λίγο ο κόμης, θα πάμε στο σπίτι μου...

Στο σπίτι σας;...

Σου φαίνεται παραξενο, λοιπόν;... Άλλα δεν άστεινέομαι Μαριόν... Εμπρός, μην άργείς... Πόσο θέλεις να ντυθείς;... Μισή, μία ώρα;... Θα σε περιμένω, χωρίς να διαμαρτυρηθώ... Μην διστάσεις, άγαπητή μου... Πέρασε στο δωμάτιό σου...

Από εκείνη τη στιγμή, μία παραμυθένια ζωή άρχισε για τη Μαριόν.

Ο κόμης την ώδηγησε σ' ένα πολυτελές μέγαρο, στο Νειγύ και την έβαλε σ' ένα διαμέρισμα.

Ήταν σαν βασίλισσα εκεί μέσα. Είχε στη διάθεσή της πολυτελή ρούχα, άρώματα, τουαλέτες, ό,τι ήθελε... Μία ηλικιωμένη υπηρέτρια φρόντιζε να έκτελη κάθε επιθυμία της. Ο κόμης την έπισκεπτόταν δυο-τρεις φορές την ημέρα... Άλλα δεν έμενε μαζί της ποτέ περισσότερο από μερικά λεπτά.

Εκείνο το άπόγεμα, λοιπόν, ο Ζαν ντε Μοέτ μπήκε στο δωμάτιό της κρατώντας ένα μεγάλο μπουκέτο από ά-ζαλέες. Τις τακτοποίησε μόνος του μέσα σ' ένα βάζο, που το έβαλε κατόπιν στο πρεβόζι του άνοιχτού παράθυρου.

Έπειτα πήγε κοντά στη Μαριόν και της είπε:

Απόψε, κατά τα μεσάνυχτα, ένας άνθρωπος θα μπη στο δωμάτιό σου από την πόρτα της βεράντας... Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να του άνοιξης την άγκαλιά σου... Μπορείς επίσης να του φιθυρίσεις κάθε τόσο: «Με πόση λαχτάρα περίμενα άπόψε, άγαπημένη μου!...» Άλλα τίποτ' άλλο!... Είναι περιττό να σου πω πως δεν θα άναψης το φάος, παρά έπειτα από πολλή ώρα... Ας πούμε έπειτα από τρεις ή τέσσερες ώρες, όταν θα καταλάβεις ότι το έρωτικό ραντεβού σας βρίσκεται στο τέλος του. Κατά τα άλλα, μπορείς να φερθείς όπως νομίζεις καλύτερα. Δεν έχω τίποτε άλλο να σου πω... Είσαι σύμφωνη;

Ναι... Δε μπορώ να σου άρνθώ τίποτα...

Η Μαριόν είχε συνηθίσει να ζή μηχανικά, χωρίς θέληση από τη στιγμή που ο Ζαν ντε Μοέτ την είχε έγκραταστήσει σ' αυτό το μέγαρο.

Ο κόμης έφυγε κατόπιν. Τη νύχτα, τα πράγματα έγιναν όπως τα είχε προβλέψει. Κατά τα μεσάνυχτα, ένας άντρας με άθλητικό παράστημα μπήκε από την πόρτα της βεράντας.

Είδα το μπουκέτο με τις άζαλέες που σου έστειλα σήμερα το πρωί στο παράθυρό σου, άγαπημένη μου Μώντ και κατάλαβα πως μπορούσα νάρθω... είπες στη γυναίκα που βρισκόταν πάνω στο κρεβάτι και που τού είχε άνοιξει την άγκαλιά της.

Με πόση λαχτάρα περίμενα αυτή τη νύχτα, φιθύρισε η Μαριόν, ενώ η καρδιά της χτυπούσε.

Ο άντρας της έκλεισε το στόμα μ' ένα φίλι. Κι' έπειτα της έβωσε κι' άλλα φίλια κι' ένα σωρό χάδια...

Ο έρωτικός πυρετός τους έκανε τις ώρες της νύχτας να κυλούν γρήγορα.

Η Μαριόν ήταν εύτυχισμένη. Τόσο εύτυχισμένη, που δεν σκεφτόταν πια να γυρίσει το διακόπτη, όπως της είχε πη ο κόμης ντε Μοέτ. Άλλα έημερνε πια. Το φως της αύγης έμπαινε από το άνοιχτό παράθυρο. Ο άντρας, που είχε άποκοιμηθή για λίγο, ξύπνησε σε μία στιγμή.

Άγαπημένη μου Μώντ, φιθύρισε.

Μα έφανικά σταμάτησε, κατάπληκτος.

Η γυναίκα που νομίζε για τη Μώντ είχε ένα άποκρουστικό πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες... Άγαπημένη μου, τού είπε η Μαριόν σιγά απλώνοντας τα χέρια της προς το μέρος του, Δεν είμαι η Μώντ, άλλα σ' αγαπά!... Μία άπερίγραπτη λύσσα έπιασε τότε τον άντρα.

Και, χωρίς να καταλάβει τί έκανε, άρχισε να γυτίζει σαν τρελός αυτή τη δυστυχισμένη γυναίκα. Έπειτα ντύθηκε βιαστικά κι' έφυγε πάλι από την βεράντα. Την ίδια στιγμή, ο κόμης ντε Μοέτ μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Παρακολούθησα τα πάντα, είπες στη Μαριόν που έκλαιγε. Το μόνο που δεν είχα προβλέψει ήταν ότι θα σ' έδερνε!... Όμολογώ ότι λυπάμαι γι' αυτό. Άγαπητή μου, πρόσθεσε, ο ρόλος σου τελείωσε. Δε σε χρειάζομαι πια...

Έβγαλε κατόπιν από τη τσέπη του μία δέσμη χαρτονομίσματα. Σου χρωστώ μία άποζημίωση, της είπε.

Κι' έβαλε τα λεπτά πάνω στο κρεβάτι.

Άλλ' η Μαριόν τα πέταξε με μία άπότομη κίνηση.

Δεν μου χρειάζονται τα λεπτά σου! τού είπες. Η χρεσινή νύχτα ήταν η πιο εύτυχισμένη της ζωής μου... Όχι, δεν είμαι δυσάρεστη-μένη γι'ά το ρόλο που έπαιξα, όσο κι' αν ήταν φριχτός, άπαισιος!...

Κι' έφυγε σε λίγο από το μέγαρο.

Την ώρα εκείνη ο κόμης ντε Μοέτ βρισκόταν στην αντίθετη πτέρυγα του μεγάρου, μπροστά σε μία νεαρή γυναίκα, που τον κυτάταζε μ' άγανακτισή και περιφρόνηση.

Άγαπητή μου Μώντ, της έ-λεγε, η φυλακισί σου τελείωσε. Μπορείς να ξαναγυρίσεις στο διαμέρισμά σου... Σκηνοθετήσα τόσο όμορφα τη δόνη αναχώρησής μου, ώστε ο άγαπημένος σου Μαρτίς ντε Ραβέλ έπεσε άνυπόπτος στην παγίδα... Βέβαιος, λοιπόν, ότι ήσουν μόνη, άρχισε να σου στέλνει μπου-

Είδα το μπουκέτο στο παράθυρό σου, άγαπημένη μου Μώντ, και κατάλαβα πως μπορούσα νάρθω... της είπες.

Κετα από άζαλέες, που συνοδεύονταν από φλογερά έρωτικά γράμματα... Φλεγόταν από την άνυπονησία να βρεθ στην άγκαλιά σου. Δεν τού ήταν δύσκολο, έγραφε, να μπη στο δωμάτιό σου από την βεράντα. Άλλα περίμενε να τον είδοποίησες, βάζοντας ένα μπουκέτο από άζαλέες στο παράθυρό σου. Αυτό λοιπόν έγινε χτες το άπόγεμα...

Της μίλησε κατόπιν για τη Μαριόν και της περιέγραψε με άμρες λεπτομέρειες τις ώρες που είχε περάσει μαζί με τον Μαρτί ντε Ραβέλ.

Αυτός ο γοητευτικός Μαρτίς, πρόσθεσε, έγινε έξω φρενών, όταν είδες πως αντί για την όμορφη Μώντ, έφαιγε τούρες ώρες στην άγκαλιά του ένα άποκρουστικό τέρας... Κι' έδειρε άλύπητα αυτή τη δυστυχισμένη γυναίκα!... Κατά τα άλλα, μπορώ να σε βεβαιώσω πως η έρωτική νύχτα τους ήταν υπέροχη!...

Η Μώντ έκλαιγε τώρα με λυγμούς.

Είχα σκεφτή, στην άρχη, κατέληξε ο κόμης ντε Μοέτ, να σκοτώσω το Μαρτί ντε Ραβέλ. Άλλα κατάλαβα γρήγορα πως αυτή η έκδικησες δεν άξιζε τίποτα!... Εκείνο που ήθελα ήταν να κάνω τον άγαπημένο σου ν' άποδίσση τον εαυτό του... Και νομίζω πως το κατάφερα!... Μία άνάμνηση, σαν της περασμένης νύχτας, δεν φεύγει εύκολα από το μυαλό ενός ανθρώπου... Δεν συμφωνείς, άγαπητή μου;...

Ο κόμης ντε Μοέτ ύποκλήθηκε μπροστά στη γυναίκα του και βγήκε κατόπιν από το δωμάτιο. Το πρόσωπό του άκτινοβολούσε από μία άγρια χερά...

ΚΛΑΝΤ ΝΤΕ ΣΑΙΝΤ - ΥΒ

Η «μαύρη μαγεία» ΤΩΝ ΝΕΓΡΩΝ

Φάρμακα για την αρθρίτιδα και ξόρκια για το χαλάζι.

Οι λευκοί, άνδρες και γυναίκες, της Νοτίου Αφρικής έχουν αποκτήσει τη συνήθεια να καταφεύγουν στη «μαύρη μαγεία», για να λύσουν όλα τα ερωτικά τους προβλήματα και να θεραπεύσουν τις αρρώστιες τους. Φαίνεται μάλιστα ότι έχει παραγίνει το κακό, σε τέτοιο σημείο που η Κυβέρνηση της Νοτιοαφρικανικής Ενωσης απαγόρευσε τη διαφήμιση φαρμάκων των ιθαγενών «που περιέχουν ή υποστηρίζεται ότι περιέχουν λίπος ή οποιοδήποτε μέρος του σώματος ή των σπλάγχχνων ενός ανθρώπου, ζώου, εντόμου ή έρπετος, είτε κάποιου υπερφυσικού και μυθικού πλάσματος».

Ο σχετικός νόμος προβλέπει ποσόστimo μέχρι 50 λιρών, ή φυλάκιση έξη μηνών, ή και τα δύο συγχρόως. Ωστόσο, οι μάγοι γιατροί ισχυρίζονται πως εξακολουθούν να έχουν χιλιάδες λευκούς πελάτες.

Δεν κερδίζουν δε λίγα απ' το «επάγγελμα» τους... Πληρώνονται π. χ. 5 λίρες για το «ικουόντο», ένα παράξενο γήπεδο, που υποτίθεται ότι εξαφοσιώνει την πίστι των συζύγων και των δύο φύλων. «Όσο για την αξία του, οι ιθαγενείς βεβαιώνουν ότι αρρωσταίνει και πεθαίνει όποιος επιχείρησε να βλάψει μια γυναίκα που έχει υποβληθεί σε αυτό τον εξορκισμό της αγνότητας».

Οι έρωτευμένοι, που θέλουν να συγκινήσουν τον ή την σκληρόκαρδη, δεν έχουν παρά να αγοράσουν από το νέγρο μάγο ένα ερωτικό φίλτρο, με τη μορφή αλοιφής φτιαγμένης από μια ώριμη ρίζα. Αλείφονται μ' αυτό και αποκτούν έτσι ακαταμάχητη γοητεία.

Δεν είναι λιγότερο παράξενα τα άλλα μάγια και φίλτρα των μαύρων της Νοτίου Αφρικής. Πιστεύουν π. χ. ότι, αν ρίξουν πάνω σε αναμένα κάρβουνα κομμάτια δέρματος ελέφαντος και πιθήκου, ο καπνός που βγαίνει μπορεί να γιαιοποιήσει ένα παιδί από ηλικία. Αλλιώς μέθοδος είναι να σκορπίσουν στη φωτιά κόκκοι νυχτερίδας και να κρατήσουν το κεφάλι του παιδιού πάνω απ' τον καπνό.

Για τον νέγρο μάγο, κάθε ρίζα, φυτό ή δέντρο ζώον είναι χρήσιμο για ξόρκια ή για τη θεραπεία διαφόρων παθήσεων. Σ' αυτόν θα καταφύγουν όσοι φιλοδοξούν να πλουτίσουν, για να καπνίσουν τα σπίτια τους ή τα εργαστήριά τους μ' ένα μίγμα από ινδικό λιβάνι και γομαλάκα. Κι' είναι βέβαιο πως έτσι θα πάνε πολύ καλύτερα οι δουλειές τους.

Έξ' άλλου, οι λευκές γυναίκες των πόλεων της Νοτίου Αφρικής προσκαλούν στα σπίτια τους τους μάγους, στολισμένους με δερμάτα λεοπαρδαλέων, κρηνία ζώων και φτερά στρουθοκαμήλου, για να τους πουν την τύχη, ή για να ανακαλύψουν ποιος από τους ιθαγενείς υπήρξε ο κλέφτης τους.

PERMANANT

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδού το μυστικό μας

M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Αν Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53-100

Ακόμη κι' οι εκπολιτισμένοι ιθαγενείς εξακολουθούν να φοβούνται την παράξενη και τρομερή δύναμη των μάγων. Πιστεύουν ότι μ' ένα χόρτο, το «μέϊμ», μπορούν να εξασθενήσουν τη θέληση ενός ανθρώπου, ακριβώς σαν τον υπνωτισμόν. Ξέρουν ότι η ρίζα «ρύν-τάκβα», που μεταχειρίζονται, έχει ιδιότητες αναισθητικές.

Από 40 χρόνια τώρα, οι εξερευνητές της ζούγκλας κι' οι κυνηγοί αγρίων θηρίων μιλούσαν για θαυματουργές θεραπείες της αρθρίτιδας από ιθαγενείς μάγους. Ξέρετε λοιπόν τι έδιναν αυτοί οι μάγοι στους αρθριτικούς; Έκχυλισματα χολής βωδίου, απ' την οποία παράγεται σήμερα η κορτιζόνη, το ισχυρό αυτό φάρμακο κατά της αρθρίτιδας! Αλλάστε, ή χοληδόχος κύστις αποτελεί το έμβλημα της τέχνης των μάγων-γιατρών.

Ο γνωστός κυνηγός θηρίων ταγματάρχης Μπραϊάν Μπέινς υποδεικνύει να οργανωθεί από τον ΟΗΕ μια ειδική επιστημονική αποστολή, για τη μελέτη των μεθόδων και φαρμάκων αυτών των μάγων, για το καλό της ανθρωπότητας.

«Ανάμεσα στα άνοητα ξόρκια τους — λέει — υπάρχουν ασφαλώς και πολύτιμες ιατρικές γνώσεις. Ξέρουν μυστικά φάρμακα, που τώρα μόνο αρχίζει να τ' ανακαλύπτει η επιστήμη των λευκών. Οι μάγοι-γιατροί μου έσωσαν τη ζωή αρκετές φορές. Σε δύο περιπτώσεις, με θεράπευσαν από το φοβερό και θανατηφόρο «πυρετό του μαύρου νερού».

«Είδα εξ' άλλου ιθαγενείς, πληγμένους στη μάχη ή κατασπαράγμένους από λιοντάρια, που φαίνονταν σ' απελπιστική κατάσταση, καταδικασμένοι. Κι' όμως, όταν ένα χρόνο αργότερα ξαναπέρασα απ' τα χωριά τους, τους βρήκα θαυμάσια στην υγεία τους».

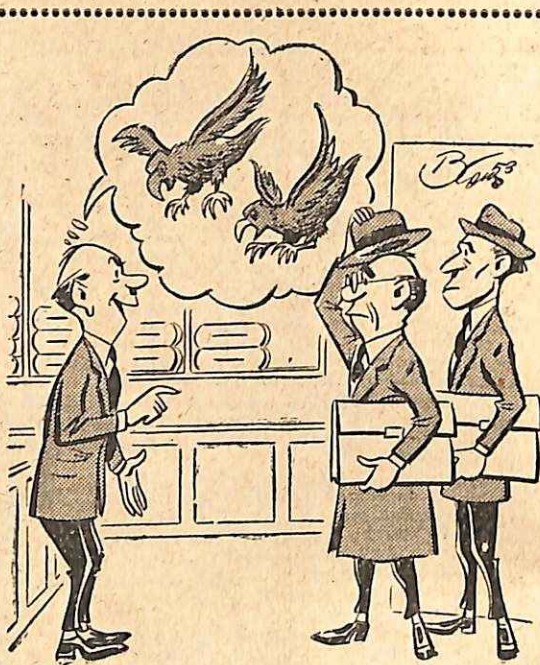
Ο Νοτιοαφρικανός βουλευτής Μ. Χένγουντ τονίζει τη μεγάλη επιρροή της μαγείας στους κατοίκους αυτής της χώρας.

«Οι επισκέψεις Ευρωπαίων σε μάγους-γιατρούς — λέει — που «ρίχνουν τα κόκκαλα» για να πουν την τύχη και να διαγνώσουν διάφορες ασθένειες, είναι πολύ συχνότερες απ' ό,τι νομίζα. Ίδιως οι άγροτες των απομονωμένων περιφερειών τους προτιμούν ακόμη απ' τους επιστήμονες-γιατρούς».

Ένας κτηματίας του βορείου Νατάλ διηγήθηκε στο βουλευτή ότι, επί χρόνια, έδινε ταχτικά ένα βράδι κάθε χρόνο ως αμοιβή στο μάγο-γιατρό, που πήγαινε στο κτήμα του και το προφύλαγε με τους εξορκισμούς του απ' το χαλάζι. Ωστόσο, οι γείτονες του τον κορόιδευαν γιατί πίστευε σε τέτοιες «ανοησίες» και του έλεγαν πως δεν θα πέφτε ποτέ χαλάζι στο κτήμα του, γιατί προστατευόταν ολόγυρα από λόφους.

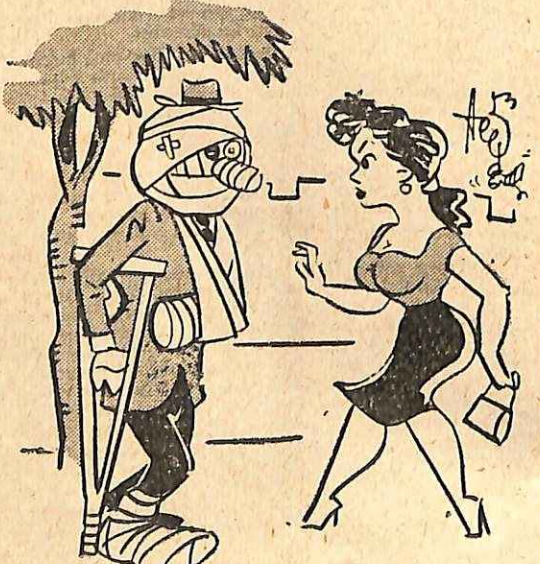
Την επομένη λοιπόν φορά που τον επισκέφθηκε ο μάγος-γιατρός, ο κτηματίας του δήλωσε ευγενικά πως δεν χρειαζόταν πια τις υπηρεσίες του. Έπειτα από μια βδομάδα, έπεσε χαλάζι στο κτήμα, για πρώτη φορά απ' ότον θυμόνταν οι γεροντότεροι! Ο κτηματίας ξανακάλεσε τότε το μάγο, που του ζήτησε όμως τρία βράδια το χρόνο για τα ξόρκια του. «Ο κτηματίας δέχθηκε, κι' από τότε δεν ξαναπέσε πια χαλάζι στην περιοχή του».

Όπως αναφέρθηκε και παραπάνω, μέσα στις ανοησίες και τις απάτες των διαφόρων αυτών μάγων, υπάρχουν και φάρμακα που δεν τα γνωρίζει ως τώρα η πολιτισμένη ανθρωπότητα. Είναι προϊόντα της ανθρωπίνης πείρας που πρέπει να γίνουν γνωστά.

— Βρέ, καλώς' τους κυρίους έφοριακούς! Κι' ότι σ' αρεσκόμενα!...

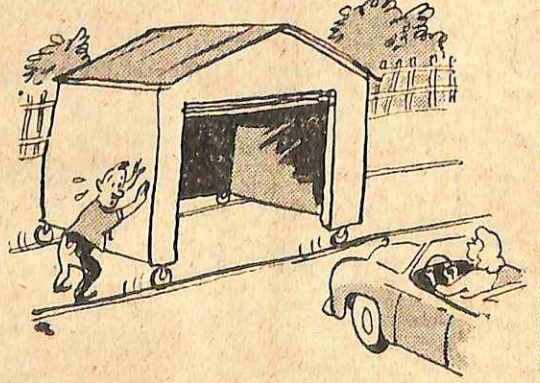
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

— Για λίγο καιρό, δεν θα ξανασυναντηθούμε. Χρυσέ μου!... Κι' ήρθα να σου πω να φυλάγεσαι, γιατί το έμαθε ο αδελφός μου!...

(Του 'Αρχελαου)

— Έτσι τουλάχιστον, γυναίκα, δεν θα το γκρεμίζεις κάθε τόσο το γκαράζ!...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΚ ΛΑΙΟΝΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Αφού οι 'Ινδοί περνούν στο μικρό πλοίο του 'Υγειονομείου, ο Δαμάρα αντιλαμβάνεται πως τους παρακολουθεί ένα γιό. Πάνω σ' αυτό βρίσκεται ο Νάτ Πινκέρτον. Όταν λοιπόν οι 'Ινδοί, ο Δαμάρα κι' ο Λαζίνω αποβιβάζονται σ' ένα έρημο νησί, ο Πινκέρτον παρουσιάζεται στον τελευταίο, φορώντας μασκά, και χωρίς να του φανερώσει την ταυτότητά του του προτείνει συμμαχία κατά του κοινού εχθρού των: του «Ματωμένου Χεριού». Εκείνος δέχεται. Έξη αρχηγοί του «Ματωμένου Χεριού» συσκέπτονται κι' αποφασίζουν να απαγάγουν τη Μίρκα Βίλιγκτον και να βάλουν στη θέσι της τη Τζέννυ Μέρρις, ώστε να μαθαίνουν έτσι όλα τα σχέδια των αντιπάλων τους. Πρέπει όμως να εισχωρήσει κάποιος ανθρωπός τους στο μέγαρο του πρίγκηπα, για να εξεταστεί η γρήγορη, για να εξεταστεί πως θα μπορούσε να γίνει η απαγωγή. Διαλέγουν λοιπόν γι' αυτό το ρόλο τη Τζέσσυ, μία τρομερή γυναίκα, που σκοτώνει τους φίλους της για να πάρει ληστέψιμο, χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό ένα φάρμακο φειδί.

Σε λίγο, είχε φτάσει έξω απ' το μέγαρο του 'Ινδου Τζέσσυ. Το κτίριο ήταν κατασκότεινο κι' η μεγάλη πόρτα του κλειστή. Θάλεγε κανείς ότι το σπίτι αυτό ήταν έρημο, ακατοίκητο.

Βλέποντάς το, η Τζέσσυ δοκίμασε την παράξενη έντυπότητά της, που δεν ήταν τελείως άγνωστη. Το είχε ξαναδεί κάποτε... Πώς όμως και τότε;

Σκέφθηκε, βασάνισε το μυαλό της κι' επί τέλους ψιθύρισε: —Μα βέβαια, το ξέρω πολύ καλά! Άντικε άλλοτε στο φίλο μου Χούγκινς, απ' το Πίτσμπουργκ... Ύστερα, το πούλησε σε καλή τιμή σ' ένα περίεργο τύπο, κάποιο Βαθύπλουτο Μεξικανό...

Η νέα γυναίκα έμεινε σκεπτική για πολύ. Ύστερα συνέχισε: —Αν θυμάμαι καλά, μου είχε πη ο Χούγκινς πως το μέγαρο αυτό έχει κάποια μυστική πόρτα. Την είχε φτιάσει ο προηγούμενος ιδιοκτήτης του, γιατί είχε λόγους να μπορεί να δρατετευθεί σε κάθε ώρα... Σίγουρα, θα υπάσκη ακούχη αυτή η πόρτα και θα την έβρη ο Χούγκινς. Ίσως μάλιστα ναχη και το κλειδί της.

Κούνησε το κεφάλι της και πρόσθεσε όποφιστικά: —Ο Χούγκινς πρέπει να ήλθη, να μου πει τη όλη! Θα φύγω για το Πίτσμπουργκ, άποψε κι' όλας!

Πρόλαβε το τελευταίο νυκτερινό τραίνο, και μετά 4 ώρες είχε φτάσει στο Πίτσμπουργκ. Έγκαταστάθηκε σ' ένα ξενοδοχείο και φρόντισε να είδοποιησθ το Χάρου Χούγκινς πως ήθελε να τον δει.

Πραγματικά, το άλλο πρωί, ένωρίς, ο παλιός της φίλος την έσφιγγε πάλι στην άγκαλιά του και της έλεγε: —Άχ, Τζέσσυ μου, είσαι πάντα ή θελκτική ή γλυκιά και χαϊδεμένη γυναίκα που γνώρισα άλλοτε! Μα τί είχε γίνει τόσον καιρό;

—Ταξιδεύω, αγαπητέ μου. Μά, όπως βλέπεις, δεν έχω χάσει τους καλούς μου φίλους. —Κι' εγώ σ' έχω λαχταρήσει, Τζέσσυ μου! Ιάδ δεν μπορώ δυστυχώς, να γλεντήσω μαζί σου όσο θέλω, έδω στο Πίτσμπουργκ. Έχω, βλέπεις, μία γυναίκα ζηλιάρη...

—Έχω μία ιδέα: Δεν έδω μαζί στη Νέα Υόρκη; —Περίφημα! Μπορούμε να φύγουμε σε τρεις ώρες, αν θέ-

λης. Θα συναντηθούμε στο σταθμό. Πηγαίνω σπίτι μου να ετοιμασθώ.

—Σύμφωνοι! Καλή αντάμωσι, Χάρου.

Όταν έφυγε ο Χούγκινς, η Τζέσσυ χαμογέλασε άγρια και ψιθύρισε:

—Ηλίθιε! Άφου σου κλέψω το μυστικό της κυνφής πόρτας, ξέρω πως θ' απαλλαγώ από σένα, για να μην υπάρχει ένας επικίνδυνος μάρτυρας...

Δ'

Το ίδιο βράδυ, ο Χούγκινς κι' η Τζέσσυ έφτασαν στη Νέα Υόρκη κι' έγκαταστάθηκαν στο τερασάτιο και πολυτελέστατο ξενοδοχείο «Γουίντορφ-Άστορια». Ζήτησαν να τους φέρουν σαμπάνια στο δωμάτιό τους.

Μόλις έμειναν μόνοι, ο Χούγκινς πλησίασε τη φίλη του και την άγκαλιάσε.

—Όχι, όχι ακόμη! τον μάλασε εκείνη. Περίμενε πρώτα να μάς σερβίρουν, ώστε να μη μάς ένοχλήσει πια κανείς.

Πραγματικά, αφού έφυγε το γκαρσόνι που έφερε τη σαμπάνια, η Τζέσσυ έπεσε στην άγκαλιά του Χούγκινς και τον μεθύσε με φίλια φλογερά.

—Είσαι αξιολάτρευτη, γλυκειά, θεία! μουρμούριζε εκείνος με έκσταση. Είσαι το ωραιότερο πλάσμα που γνώρισα ποτέ... Μα γιατί με κυττάξεις έτσι επίμονα στα μάτια, σαν φείδι που μαγνητίζει το θύμα του;

—Ίσως ναμαι και φείδι... είπτε σιγανά η Τζέσσυ, χαμογελώντας παράξενα. Μα έλα, βάλε μου να πιω σαμπάνια!

*

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, χτύπησαν το κουδούνι απ' το διαμέρισμα του Χούγκινς. Ο καμαριέρης, που πήγε να δει τί ήθελε, συνάντησε στο διάδρομο την «κυρία Χούγκινς», με το παλτό και το καπέλλο της.

—Μην ένοχλεις τον άντρα μου, του είπτε σιγανά η Τζέσσυ. Κοιμάται. Αυτός θα μείνει

έδω ως αύριο. Έγώ όμως φεύγω άποψε για το Πίτσμπουργκ.

Ο καμαριέρης άπόρησε, αλλά δεν έκανε κανένα σχόλιο. Η Τζέσσυ κατέβηκε στο γραφείο, πλήρωσε το λογαριασμό, μπόρσε γενναία πουροπούρα, ύστερα πήρε ένα ταξί και διέταξε το σωφέρ να την πάει στο σιδηροδρομικό σταθμό.

—Νάναι άραγε αληθινή γυναίκα του; είπτε ένας καμαριέρης.

—Ποιος ξέρει... άπάντησε ένας άλλος. Παρ' όλο το βέλο που φορούσε, μπόρσε να διακρίνω πως ήταν πολύ όμορφη. Έγώ, αν ήπουν άντρας της ή φίλος της, δεν θα την άφίνα ποτέ να ταξιδέψη μοναχή της.

Δεν ύποφιαζόταν ωστόσο κανείς τους τί θ' ανακάλυπταν την άλλη μέρα στο δωμάτιο του Χούγκινς...

Τ' άλλο, πρωί, κατά τις 10, ο καμαριέρης του έκτου πατώματος πήγε και βρήκε το διευθυντή.

—Ο κύριος του δωματίου 234, του είπτε, δεν έδωσε ακόμη σημεία ζωής. Τί λέτε, να τον ζήτησουμε;

—Θες να πης για τον κ. Χάρου Χούγκινς, που έφυγε η γυναίκα του τα μεσάνυχτα;

—Μάλιστα. Ένας άόριστος φόβος κυρίεψε το διευθυντή του ξενοδοχείου.

Ανέβηκαν κι' οι δύο στο έκτο πάτωμα. Βρήκαν άνοιχτή την πόρτα του διαμερίσματος. Η κρεβατοκάμαρα ήταν μισοσκοτεινή, με καταβεσμένες τις κουρτίνες των παραθύρων. Ωστόσο, οι δύο άντρες διέκριναν το Χούγκινς έσπλημένο στο κρεβάτι, με τα ρούχα του. Ο καμαριέρης, που είχε προχωρήσει πρώτος, φώναξε με φρίκη:

—Γιά το Θεό! Είναι πεθαιμένος, κύριε διευθυντή!

—Πεθαμένος;... Μήπως έχει κανένα έγκλημα;

Πραγματικά, ο Χούγκινς ήταν νεκρός. Τα μάτια του ά-

Ο αύριανός καιρός

Ο ζωγράφος Παλέτας πήγε κι' έμεινε για δεκαπέντε μέρες σ' ένα όρεινό χωριό για να υπερέση ήσυχας να ζωγραφίση μερικά τοπία. Πραγματικά το μέρος ήταν απομονωμένο από τον άλλο κόσμο, κι' ο Παλέτας κάθε βράδυ, μετά τη δουλειά του στο ύπαιθρο, πήγαινε για τις μικρές προμήθειές του στον μοναδικό μπακάλη του χωριού. Εκεί ψώνιζε και ρωτούσε και για τον αύριανό καιρό.

Μία ημέρα όμως στη συνήθισμένη ερώτησή του ζωγράφου «τί καιρό θαχουμε αύριο;» ο μπακάλης σήκωσε τους ώμους του. Ευτυχώς όμως βρισκόταν εκεί κι' ένας γέρο-χωριάτης, που άκουσε την ερώτησή του ξένου και πρόσφέρθηκε να δώση τη σχετική πληροφορία.

—Βροχερό, πατριώτη, του είπτε.

Πραγματικά την άλλη μέρα έβρεχε με το ιουλούμι.

—Μπράβο του γέρο! συλλογίστηκε ο ζωγράφος.

Την επομένη έβδομάδα συνάντησε ξανά το γέρο στο μπακάλιο και τον ρώτησε πάλι για τον αύριανό καιρό.

—Αστροφεγγιά το βράδυ, και την ημέρα λιακάδα και μαιστράλι! του άπάντησε ο γέρος.

Και πραγματικά την άλλη ημέρα ο καιρός ήταν ό-πως του τον είχε περιγράψει ο χωρικός.

Την τρίτη φορά όμως που τον ξαναρώτησε ο νέρος κούνησε το κεφάλι του.

—Να με συμπαθάς, πατριώτη, του άπάντησε αλλά δεν ξέρω τί καιρό θα έχουμε αύριο. Δεν άκουσα ακόμη το... ραδιόφωνο!

νοιχτά και σαν γυαλίνα, κούτακαν το κενό με φρικιαστική έκφραση. Πάνω στην αγωνία του θανάτου, είχε σφίξει τόσο δυνατά τα κάγκελα του κρεβατιού, ώστε τάχα λυγίσει λίγο.

Μην πής τίποτε γι' αυτό που είδαμε! σύστησε ο διευθυντής στον καμαριέρο. Πρέπει ν' αποφυγούμε το σκάνδαλο, που θα έβλαπτε την υπόληψη του ξενοδοχείου μας. Πήγαινε μόνο να ειδοποιήσεις την αστυνομία.

Σε λίγο, είχε φτάσει επί τόπου ο αστυνομικός επιθεωρητής Κόνελ.

Κι' επειδή η ύπαρξη φαινόταν μυστηριώδης, θεώρησε καλό να ζητήσει τη συνεργασία του Νττ Πίνκερτον.

Ε'

—Αυτός ο δυστυχισμένος έχει καταληστευθεί, είπε ο Κόνελ. Ο δολοφόνος του πήρε τα δαχτυλίδια του, τα λεφτά του.

—Όστε λοιπόν, κύριοι, διεπράχθη δολοφονία; ρώτησε ο Πίνκερτον, μπαίνοντας στο διαμέρισμα 234.

—Όλοι τον χαιρέτησαν με σεβασμό και του διηγήθηκαν λεπτομερώς ό,τι είχε συμβεί. Ο ντέκετιβ άκουγε, αμίλητος, κυττάζοντας συγχρόνως τον ιατροδικαστή που είχε σχεδόν γυμνώσει το νεκρό κι' έφαχνε να βρή την αιτία του θανάτου του.

Κανείς ωστόσο δεν μπόρεσε να περιγράψει μ' ακρίβεια τα χαρακτηριστικά της γυναίκας που είχε παρουσιάσει ως η «κυρία Χούγκινς».

—Δεν είχε βγάλει καθόλου το καπέλλο με το βέλο της, όσο ήμουν εγώ μπροστά, δήλωσε ο καμαριέρης. Μά πώς να φανταστείς ότι έκρυβε το πρόσωπό της γιατί προμελετούσε μια δολοφονία;

—Είσαθε απολύτως βέβαιοι ότι ληστεύθηκε αυτός ο άνθρωπος;

—Ασφαλώς! απάντησε ο διευθυντής. Όταν υπέγραφε στο βιβλίο του ξενοδοχείου, είχα προσέξει πως φορούσε πολλά και ακριβά δαχτυλίδια.

Ο Πίνκερτον γύρισε στον ιατροδικαστή και τόν ρώτησε: —Δεν βρήκατε ακόμη την αιτία του θανάτου;

—Όλες οι ενδείξεις με πείθουν ότι το θύμα δηλητηριάστηκε. Άγνωστος όμως ακόμη με τί είδους δηλητήριο.

—Έχετε δίκιο, απάντησε ο ντέκετιβ.

Κι' έδειξε δυο κόκκινα σημάδια, πάνω στο μπράτσο του νεκρού.

—Κυττάχτε... είπε. Από δώ μπήκε το δηλητήριο.

—Μά πώς; απάντησε ο ιατροδικαστής. Οάπρεπε να του ανασηκώσει το μανίκι ή δολοφόνος, και τότε αυτές θα υποψιαζόταν τις προθέσεις της.

—Απλοστάς, μεταχειρίστηκε ένα φεϊδί! Το έρπετο χάθηκε μέσ' στα μανίκια του Χούγκινς και τον δάγκωσε... Θυμάμαι ένα παράμοιο γεγονός, που συνέβη πρό 7 μηνών στο Κολόμπο. Εκεί όμως, η γυναίκα είχε εξαφανισθεί χωρίς να την αντίληφθουν. Είχε και τότε σκεπασμένο το πρόσωπό της...

—Πιστεύετε νάναι ή ίδια και στις δυο περιπτώσεις;

—Ασφαλώς! Πρόκειται για μια φοβερή κακούργα. Μά θα κάμω ό,τι μπορώ για να την συλλάβω, πριν προλάβει να δημιουργήσει κι' άλλα θύματα.

—Δεν είχατε αναλάβει σεις την ύπαρξη του Κολόμπο;

—Όχι, γιατί έτυχε να βρισκόμουν τότε σ' ένα μακρινό ταξίδι.

Ο Πίνκερτον έφαξε συστηματικά το δωμάτιο. Κάτω απ' το τραπέζι, βρήκε μια μικρή καρφίτσα με ρουμπίνια. Την φυλάξε στην τσέπη του κι' εξακολούθησε τις έρευνες, αλλά δεν βρήκε τίποτε άλλο. Έξέτασε ύστερα προσεκτικά τα χέρια του νεκρού.

—Καλά το υπέθεσα... ψιθύρισε. Η γυναίκα αυτή βασίζεται. Άλλοτε γίνεται ξανθεία κι' άλλοτε μελαχροινή. Δίχως άλλο, πρόκειται και πάλι για τη Τέσσα, τη γόρσα!

ΣΤ'

—Επειτα από λίγη ώρα, ο Πίνκερτον έπαιρνε το τραίνο για το Πίτσμπουργκ. Εκεί, έπισκέφθηκε πρώτα τη χήρα του θύματος. Τη βρήκε αναστατωμένη, ξετρελλανμένη, απ' την φοβερή είδηση που είχε διαβάσει προχθές ολίγων λεπτών στις εφημερίδες.

Δεν μπόρεσε ο Πίνκερτον να μάθει τίποτε το ενδιαφέρον απ' αυτήν. Ο άντρας της της είχε πη ότι θα πήγαινε στη Νέα Υόρκη για εμπορικές υποθέσεις του.

—Υστερα, ο ντέκετιβ πήγε να βρή τον καλύτερο φίλο του Χούγκινς: κάποιον Κλημέντ Χάμαν. Κι' απ' αυτόν έμαθε για πρώτη φορά ότι ο Χούγκινς είχε προηγουμένως ένα μέγαρο στη Νέα Υόρκη κι' ότι το πούλησε σε πολύ καλή τιμή.

—Βγήκε απότομα κερδισμένος, ο Χάρρυ, γιατί τότε αγοράζει σχεδόν χάρισμα, πρόσθεσε ο Χάμαν. Και ξέρετε για ποιο λόγο;

—Φαίνεται πως ο προηγούμενος ιδιοκτήτης του σπιτιού ή-

ταν άνακατεμένος σε ύπαπτες δουλειές. Βρέθηκε λοιπόν στην ανάγκη να το πουλήσει βιαστικά και δαπανηρώς.

—Α, δραπετεύσε;... —Μάλιστα. Τόχε υπ' όψη του άλλων πως θ' αναγκάζονταν να το σκάσει μια μέρα, και γι' αυτό είχε λάβει τα μέτρα του. Φαντασθήτε πως είχε φτιάσει μια κρυφή πόρτα, που άνοιγόκλεινε με μυστικό ελατήριο, για να μπαίνει και να βγαίνει απ' το μέγαρο άπαρηγόρητος!

—Πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η λεπτομέρεια! ψιθύρισε ο Πίνκερτον.

Κι' αφού σκέφθηκε λίγο, ρώτησε: —Ποιος αγόρασε το μέγαρο απ' το Χούγκινς, σε τόσο ακριβή τιμή, όπως μουπείτε;

—Κάποιος πλουσιώτατος Μεξικανός.

—Μεξικανός! φώναξε ο Πίνκερτον.

—Έτσι έλεγε τουλάχιστον. Όστόσο, τρεις μήνες αργότερα, ο Χάρρυ μου είπε στην επιστροφή του από ένα ταξίδι του στη Νέα Υόρκη, πως είχε ανακαλύψει κάτι περίεργο: Ο αγοραστής του μεγάρου του δεν ήταν Μεξικανός, αλλά 'Ινδος πρίγκιπας.

—Τ' όνομά του! Μήπως σάς είπε ο Χούγκινς τ' όνομά του;

—Μου τότε, αλλά το έμαθα. Ήταν παράξενο... ξενικό όνομα...

—Προσπαθήστε! Βασανίστε το μυαλό σας. Είν' ανάγκη να το θυμηθείτε!

Ο Χάμαν προσπάθησε, αλλά δεν μπόρεσε.

—Νά σας βοηθήσω εγώ, είπε ο Πίνκερτον. Ένας και μόνον 'Ινδος πρίγκιπας βρίσκεται τώρα στη Νέα Υόρκη: ο 'Ιντρα 'Ιμάρ.

—Αυτός είναι! φώναξε ζωηρά ο Χάμαν.

—Το μέγαρο που του πούλησε ο Χούγκινς, βρίσκεται λοιπόν στην Πέμπτη Λεωφόρο;

—Μάλιστα.

—Τώρα καταλαβαίνω! ψιθύρισε ο Πίνκερτον. Στην ιστορία αυτή είναι άνακατεμένος το «Ματωμένο Χέρι»... Σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες σας, κύριε Χάμαν. Υπηρεσαν διαφωτιστικώτατες για μένα! Ξέρω τώρα ποιος δολοφόνος το Χάρρυ Χούγκινς και γιατί. Αφορμή αυτής της δολοφονίας ήταν το μυστικό της κρυφής πόρτας...

Κύτταξε το ρολόι του και ρώτησε: —Ποιά ώρα έχει τραίνο για τη Νέα Υόρκη;

—Στις έννεα και μισή.

—Μά τότε πρέπει να φύγω άμέσως. Μόλις έχω δέκα λεπτά καιρό.

—Επιστρέψετε λοιπόν στη Νέα Υόρκη;

—Ναι. Δεν έχω να κάμω πια τίποτε εδώ. Ο δολοφόνος ήταν όργανο κάποιων άλλων, που σχεδιάζουν άσφαλώς κάτι το τρομερό. Κι' αυτό όφείλω να το προλάβω κ. Χάμαν. Σας ευχαριστώ και πάλι θερμά!

Μόλις έφτασε στη Νέα Υόρκη, ο Πίνκερτον πήγε στο γραφείο του κι' έγραψε το έ-

ξοφισμένο σε ύπαπτες δουλειές. Βρέθηκε λοιπόν στην ανάγκη να το πουλήσει βιαστικά και δαπανηρώς, για να δραπετεύσει.

—Α, δραπετεύσε;... —Μάλιστα. Τόχε υπ' όψη του άλλων πως θ' αναγκάζονταν να το σκάσει μια μέρα, και γι' αυτό είχε λάβει τα μέτρα του. Φαντασθήτε πως είχε φτιάσει μια κρυφή πόρτα, που άνοιγόκλεινε με μυστικό ελατήριο, για να μπαίνει και να βγαίνει απ' το μέγαρο άπαρηγόρητος!

—Πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η λεπτομέρεια! ψιθύρισε ο Πίνκερτον.

Κι' αφού σκέφθηκε λίγο, ρώτησε: —Ποιος αγόρασε το μέγαρο απ' το Χούγκινς, σε τόσο ακριβή τιμή, όπως μουπείτε;

—Κάποιος πλουσιώτατος Μεξικανός.

—Μεξικανός! φώναξε ο Πίνκερτον.

—Έτσι έλεγε τουλάχιστον. Όστόσο, τρεις μήνες αργότερα, ο Χάρρυ μου είπε στην επιστροφή του από ένα ταξίδι του στη Νέα Υόρκη, πως είχε ανακαλύψει κάτι περίεργο: Ο αγοραστής του μεγάρου του δεν ήταν Μεξικανός, αλλά 'Ινδος πρίγκιπας.

—Τ' όνομά του! Μήπως σάς είπε ο Χούγκινς τ' όνομά του;

—Μου τότε, αλλά το έμαθα. Ήταν παράξενο... ξενικό όνομα...

—Προσπαθήστε! Βασανίστε το μυαλό σας. Είν' ανάγκη να το θυμηθείτε!

Ο Χάμαν προσπάθησε, αλλά δεν μπόρεσε.

—Νά σας βοηθήσω εγώ, είπε ο Πίνκερτον. Ένας και μόνον 'Ινδος πρίγκιπας βρίσκεται τώρα στη Νέα Υόρκη: ο 'Ιντρα 'Ιμάρ.

—Αυτός είναι! φώναξε ζωηρά ο Χάμαν.

—Το μέγαρο που του πούλησε ο Χούγκινς, βρίσκεται λοιπόν στην Πέμπτη Λεωφόρο;

—Μάλιστα.

—Τώρα καταλαβαίνω! ψιθύρισε ο Πίνκερτον. Στην ιστορία αυτή είναι άνακατεμένος το «Ματωμένο Χέρι»... Σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες σας, κύριε Χάμαν. Υπηρεσαν διαφωτιστικώτατες για μένα! Ξέρω τώρα ποιος δολοφόνος το Χάρρυ Χούγκινς και γιατί. Αφορμή αυτής της δολοφονίας ήταν το μυστικό της κρυφής πόρτας...

Κύτταξε το ρολόι του και ρώτησε: —Ποιά ώρα έχει τραίνο για τη Νέα Υόρκη;

—Στις έννεα και μισή.

—Μά τότε πρέπει να φύγω άμέσως. Μόλις έχω δέκα λεπτά καιρό.

—Επιστρέψετε λοιπόν στη Νέα Υόρκη;

—Ναι. Δεν έχω να κάμω πια τίποτε εδώ. Ο δολοφόνος ήταν όργανο κάποιων άλλων, που σχεδιάζουν άσφαλώς κάτι το τρομερό. Κι' αυτό όφείλω να το προλάβω κ. Χάμαν. Σας ευχαριστώ και πάλι θερμά!

Μόλις έφτασε στη Νέα Υόρκη, ο Πίνκερτον πήγε στο γραφείο του κι' έγραψε το έ-

ξοφισμένο σε ύπαπτες δουλειές. Βρέθηκε λοιπόν στην ανάγκη να το πουλήσει βιαστικά και δαπανηρώς, για να δραπετεύσει.

—Α, δραπετεύσε;... —Μάλιστα. Τόχε υπ' όψη του άλλων πως θ' αναγκάζονταν να το σκάσει μια μέρα, και γι' αυτό είχε λάβει τα μέτρα του. Φαντασθήτε πως είχε φτιάσει μια κρυφή πόρτα, που άνοιγόκλεινε με μυστικό ελατήριο, για να μπαίνει και να βγαίνει απ' το μέγαρο άπαρηγόρητος!

—Πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η λεπτομέρεια! ψιθύρισε ο Πίνκερτον.

Κι' αφού σκέφθηκε λίγο, ρώτησε: —Ποιος αγόρασε το μέγαρο απ' το Χούγκινς, σε τόσο ακριβή τιμή, όπως μουπείτε;

—Κάποιος πλουσιώτατος Μεξικανός.

—Μεξικανός! φώναξε ο Πίνκερτον.

—Έτσι έλεγε τουλάχιστον. Όστόσο, τρεις μήνες αργότερα, ο Χάρρυ μου είπε στην επιστροφή του από ένα ταξίδι του στη Νέα Υόρκη, πως είχε ανακαλύψει κάτι περίεργο: Ο αγοραστής του μεγάρου του δεν ήταν Μεξικανός, αλλά 'Ινδος πρίγκιπας.

—Τ' όνομά του! Μήπως σάς είπε ο Χούγκινς τ' όνομά του;

—Μου τότε, αλλά το έμαθα. Ήταν παράξενο... ξενικό όνομα...

—Προσπαθήστε! Βασανίστε το μυαλό σας. Είν' ανάγκη να το θυμηθείτε!

Ο Χάμαν προσπάθησε, αλλά δεν μπόρεσε.

—Νά σας βοηθήσω εγώ, είπε ο Πίνκερτον. Ένας και μόνον 'Ινδος πρίγκιπας βρίσκεται τώρα στη Νέα Υόρκη: ο 'Ιντρα 'Ιμάρ.

—Αυτός είναι! φώναξε ζωηρά ο Χάμαν.

—Το μέγαρο που του πούλησε ο Χούγκινς, βρίσκεται λοιπόν στην Πέμπτη Λεωφόρο;

—Μάλιστα.

—Α, δραπετεύσε;... —Μάλιστα. Τόχε υπ' όψη του άλλων πως θ' αναγκάζονταν να το σκάσει μια μέρα, και γι' αυτό είχε λάβει τα μέτρα του. Φαντασθήτε πως είχε φτιάσει μια κρυφή πόρτα, που άνοιγόκλεινε με μυστικό ελατήριο, για να μπαίνει και να βγαίνει απ' το μέγαρο άπαρηγόρητος!

—Πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η λεπτομέρεια! ψιθύρισε ο Πίνκερτον.

Κι' αφού σκέφθηκε λίγο, ρώτησε: —Ποιος αγόρασε το μέγαρο απ' το Χούγκινς, σε τόσο ακριβή τιμή, όπως μουπείτε;

—Κάποιος πλουσιώτατος Μεξικανός.

—Μεξικανός! φώναξε ο Πίνκερτον.

—Έτσι έλεγε τουλάχιστον. Όστόσο, τρεις μήνες αργότερα, ο Χάρρυ μου είπε στην επιστροφή του από ένα ταξίδι του στη Νέα Υόρκη, πως είχε ανακαλύψει κάτι περίεργο: Ο αγοραστής του μεγάρου του δεν ήταν Μεξικανός, αλλά 'Ινδος πρίγκιπας.

—Τ' όνομά του! Μήπως σάς είπε ο Χούγκινς τ' όνομά του;

—Μου τότε, αλλά το έμαθα. Ήταν παράξενο... ξενικό όνομα...

—Προσπαθήστε! Βασανίστε το μυαλό σας. Είν' ανάγκη να το θυμηθείτε!

Ο Χάμαν προσπάθησε, αλλά δεν μπόρεσε.

—Νά σας βοηθήσω εγώ, είπε ο Πίνκερτον. Ένας και μόνον 'Ινδος πρίγκιπας βρίσκεται τώρα στη Νέα Υόρκη: ο 'Ιντρα 'Ιμάρ.

—Αυτός είναι! φώναξε ζωηρά ο Χάμαν.

—Το μέγαρο που του πούλησε ο Χούγκινς, βρίσκεται λοιπόν στην Πέμπτη Λεωφόρο;

—Μάλιστα.

—Τώρα καταλαβαίνω! ψιθύρισε ο Πίνκερτον. Στην ιστορία αυτή είναι άνακατεμένος το «Ματωμένο Χέρι»... Σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες σας, κύριε Χάμαν. Υπηρεσαν διαφωτιστικώτατες για μένα! Ξέρω τώρα ποιος δολοφόνος το Χάρρυ Χούγκινς και γιατί. Αφορμή αυτής της δολοφονίας ήταν το μυστικό της κρυφής πόρτας...

Κύτταξε το ρολόι του και ρώτησε: —Ποιά ώρα έχει τραίνο για τη Νέα Υόρκη;

—Στις έννεα και μισή.

—Μά τότε πρέπει να φύγω άμέσως. Μόλις έχω δέκα λεπτά καιρό.

—Επιστρέψετε λοιπόν στη Νέα Υόρκη;

—Ναι. Δεν έχω να κάμω πια τίποτε εδώ. Ο δολοφόνος ήταν όργανο κάποιων άλλων, που σχεδιάζουν άσφαλώς κάτι το τρομερό. Κι' αυτό όφείλω να το προλάβω κ. Χάμαν. Σας ευχαριστώ και πάλι θερμά!

Μόλις έφτασε στη Νέα Υόρκη, ο Πίνκερτον πήγε στο γραφείο του κι' έγραψε το έ-

ξοφισμένο σε ύπαπτες δουλειές. Βρέθηκε λοιπόν στην ανάγκη να το πουλήσει βιαστικά και δαπανηρώς, για να δραπετεύσει.

—Α, δραπετεύσε;... —Μάλιστα. Τόχε υπ' όψη του άλλων πως θ' αναγκάζονταν να το σκάσει μια μέρα, και γι' αυτό είχε λάβει τα μέτρα του. Φαντασθήτε πως είχε φτιάσει μια κρυφή πόρτα, που άνοιγόκλεινε με μυστικό ελατήριο, για να μπαίνει και να βγαίνει απ' το μέγαρο άπαρηγόρητος!

—Πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η λεπτομέρεια! ψιθύρισε ο Πίνκερτον.

Κι' αφού σκέφθηκε λίγο, ρώτησε: —Ποιος αγόρασε το μέγαρο απ' το Χούγκινς, σε τόσο ακριβή τιμή, όπως μουπείτε;

—Κάποιος πλουσιώτατος Μεξικανός.

—Μεξικανός! φώναξε ο Πίνκερτον.

—Έτσι έλεγε τουλάχιστον. Όστόσο, τρεις μήνες αργότερα, ο Χάρρυ μου είπε στην επιστροφή του από ένα ταξίδι του στη Νέα Υόρκη, πως είχε ανακαλύψει κάτι περίεργο: Ο αγοραστής του μεγάρου του δεν ήταν Μεξικανός, αλλά 'Ινδος πρίγκιπας.

—Τ' όνομά του! Μήπως σάς είπε ο Χούγκινς τ' όνομά του;

—Μου τότε, αλλά το έμαθα. Ήταν παράξενο... ξενικό όνομα...

—Προσπαθήστε! Βασανίστε το μυαλό σας. Είν' ανάγκη να το θυμηθείτε!

Ο Χάμαν προσπάθησε, αλλά δεν μπόρεσε.

—Νά σας βοηθήσω εγώ, είπε ο Πίνκερτον. Ένας και μόνον 'Ινδος πρίγκιπας βρίσκεται τώρα στη Νέα Υόρκη: ο 'Ιντρα 'Ιμάρ.

—Αυτός είναι! φώναξε ζωηρά ο Χάμαν.

—Το μέγαρο που του πούλησε ο Χούγκινς, βρίσκεται λοιπόν στην Πέμπτη Λεωφόρο;

—Μάλιστα.

—Τώρα καταλαβαίνω! ψιθύρισε ο Πίνκερτον. Στην ιστορία αυτή είναι άνακατεμένος το «Ματωμένο Χέρι»... Σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες σας, κύριε Χάμαν. Υπηρεσαν διαφωτιστικώτατες για μένα! Ξέρω τώρα ποιος δολοφόνος το Χάρρυ Χούγκινς και γιατί. Αφορμή αυτής της δολοφονίας ήταν το μυστικό της κρυφής πόρτας...

—Α, δραπετεύσε;... —Μάλιστα. Τόχε υπ' όψη του άλλων πως θ' αναγκάζονταν να το σκάσει μια μέρα, και γι' αυτό είχε λάβει τα μέτρα του. Φαντασθήτε πως είχε φτιάσει μια κρυφή πόρτα, που άνοιγόκλεινε με μυστικό ελατήριο, για να μπαίνει και να βγαίνει απ' το μέγαρο άπαρηγόρητος!

—Πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η λεπτομέρεια! ψιθύρισε ο Πίνκερτον.

Κι' αφού σκέφθηκε λίγο, ρώτησε: —Ποιος αγόρασε το μέγαρο απ' το Χούγκινς, σε τόσο ακριβή τιμή, όπως μουπείτε;

—Κάποιος πλουσιώτατος Μεξικανός.

—Μεξικανός! φώναξε ο Πίνκερτον.

—Έτσι έλεγε τουλάχιστον. Όστόσο, τρεις μήνες αργότερα, ο Χάρρυ μου είπε στην επιστροφή του από ένα ταξίδι του στη Νέα Υόρκη, πως είχε ανακαλύψει κάτι περίεργο: Ο αγοραστής του μεγάρου του δεν ήταν Μεξικανός, αλλά 'Ινδος πρίγκιπας.

—Τ' όνομά του! Μήπως σάς είπε ο Χούγκινς τ' όνομά του;

—Μου τότε, αλλά το έμαθα. Ήταν παράξενο... ξενικό όνομα...

—Προσπαθήστε! Βασανίστε το μυαλό σας. Είν' ανάγκη να το θυμηθείτε!

Ο Χάμαν προσπάθησε, αλλά δεν μπόρεσε.

—Νά σας βοηθήσω εγώ, είπε ο Πίνκερτον. Ένας και μόνον 'Ινδος πρίγκιπας βρίσκεται τώρα στη Νέα Υόρκη: ο 'Ιντρα 'Ιμάρ.

—Αυτός είναι! φώναξε ζωηρά ο Χάμαν.

—Το μέγαρο που του πούλησε ο Χούγκινς, βρίσκεται λοιπόν στην Πέμπτη Λεωφόρο;

—Μάλιστα.

—Τώρα καταλαβαίνω! ψιθύρισε ο Πίνκερτον. Στην ιστορία αυτή είναι άνακατεμένος το «Ματωμένο Χέρι»... Σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες σας, κύριε Χάμαν. Υπηρεσαν διαφωτιστικώτατες για μένα! Ξέρω τώρα ποιος δολοφόνος το Χάρρυ Χούγκινς και γιατί. Αφορμή αυτής της δολοφονίας ήταν το μυστικό της κρυφής πόρτας...

Κύτταξε το ρολόι του και ρώτησε: —Ποιά ώρα έχει τραίνο για τη Νέα Υόρκη;

—Στις έννεα και μισή.

—Μά τότε πρέπει να φύγω άμέσως. Μόλις έχω δέκα λεπτά καιρό.

—Επιστρέψετε λοιπόν στη Νέα Υόρκη;

—Ναι. Δεν έχω να κάμω πια τίποτε εδώ. Ο δολοφόνος ήταν όργανο κάποιων άλλων, που σχεδιάζουν άσφαλώς κάτι το τρομερό. Κι' αυτό όφείλω να το προλάβω κ. Χάμαν. Σας ευχαριστώ και πάλι θερμά!

Μόλις έφτασε στη Νέα Υόρκη, ο Πίνκερτον πήγε στο γραφείο του κι' έγραψε το έ-

ξοφισμένο σε ύπαπτες δουλειές. Βρέθηκε λοιπόν στην ανάγκη να το πουλήσει βιαστικά και δαπανηρώς, για να δραπετεύσει.

—Α, δραπετεύσε;... —Μάλιστα. Τόχε υπ' όψη του άλλων πως θ' αναγκάζονταν να το σκάσει μια μέρα, και γι' αυτό είχε λάβει τα μέτρα του. Φαντασθήτε πως είχε φτιάσει μια κρυφή πόρτα, που άνοιγόκλεινε με μυστικό ελατήριο, για να μπαίνει και να βγαίνει απ' το μέγαρο άπαρηγόρητος!

—Πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η λεπτομέρεια! ψιθύρισε ο Πίνκερτον.

Κι' αφού σκέφθηκε λίγο, ρώτησε: —Ποιος αγόρασε το μέγαρο απ' το Χούγκινς, σε τόσο ακριβή τιμή, όπως μουπείτε;

—Κάποιος πλουσιώτατος Μεξικανός.

—Μεξικανός! φώναξε ο Πίνκερτον.

—Έτσι έλεγε τουλάχιστον. Όστόσο, τρεις μήνες αργότερα, ο Χάρρυ μου είπε στην επιστροφή του από ένα ταξίδι του στη Νέα Υόρκη, πως είχε ανακαλύψει κάτι περίεργο: Ο αγοραστής του μεγάρου του δεν ήταν Μεξικανός, αλλά 'Ινδος πρίγκιπας.

—Τ' όνομά του! Μήπως σάς είπε ο Χούγκινς τ' όνομά του;

—Μου τότε, αλλά το έμαθα. Ήταν παράξενο... ξενικό όνομα...

—Προσπαθήστε! Βασανίστε το μυαλό σας. Είν' ανάγκη να το θυμηθείτε!

Ο Χάμαν προσπάθησε, αλλά δεν μπόρεσε.

—Νά σας βοηθήσω εγώ, είπε ο Πίνκερτον. Ένας και μόνον 'Ινδος πρίγκιπας βρίσκεται τώρα στη Νέα Υόρκη: ο 'Ιντρα 'Ιμάρ.

—Αυτός είναι! φώναξε ζωηρά ο Χάμαν.

—Το μέγαρο που του πούλησε ο Χούγκινς, βρίσκεται λοιπόν στην Πέμπτη Λεωφόρο;

—Μάλιστα.

—Τώρα καταλαβαίνω! ψιθύρισε ο Πίνκερτον. Στην ιστορία αυτή είναι άνακατεμένος το «Ματωμένο Χέρι»... Σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες σας, κύριε Χάμαν. Υπηρεσαν διαφωτιστικώτατες για μένα! Ξέρω τώρα ποιος δολοφόνος το Χάρρυ Χούγκινς και γιατί. Αφορμή αυτής της δολοφονίας ήταν το μυστικό της κρυφής πόρτας...

—Α, δραπετεύσε;... —Μάλιστα. Τόχε υπ' όψη του άλλων πως θ' αναγκάζονταν να το σκάσει μια μέρα, και γι' αυτό είχε λάβει τα μέτρα του. Φαντασθήτε πως είχε φτιάσει μια κρυφή πόρτα, που άνοιγόκλεινε με μυστικό ελατήριο, για να μπαίνει και να βγαίνει απ' το μέγαρο άπαρηγόρητος!

—Π

Οι θωλάδες της Έφταλίας

Παρεξήγησις

Η Έφταλία, σάν ήλιος πολὺς μὰ καὶ σάν ἀστροφεγγιά καὶ θάλασσα φουρτουνασμένη, ἔχει τὸν μαχαλά ἀνάστατο!

Σήμερα πάλι, ἡ πανούργα, ἀπ' τὸ πρῶτ', χαμογελάει, κοροϊδεύει, ἀφοπλίζει, μ' ἐκείνες τὶς πονηρὲς ματιές, πού θὰ ἔλθουν κι' ἡ Ρίτα Χαίγιουωρθ κι' ἡ καρσινὴ τση πού τὴν παραφύλαξε πίσω ἀπ' τὸ παντζούρι τση, τὴν πρόφταξε νὰ γνέφει κυρὰ ἐπὶ τὸν φουρνάρη τοῦ μαχαλά καὶ μουρμούρισε:

— Σίγουρα, τοῦ δίνει ραντεβού, ἡ κουντουριτσιμένη!

Σὲ λίγο, λοιπόν, ὅταν ἡ Έφταλία τοῦκανε νοήματα καὶ τοῦδειχνε τὰ δέκα τση δάχτυλα, ἡ ὑποψία γίνθηκε ἀκλόνητη βεβαίωτητα καὶ ἡ καρσινὴ ξεφώνισε:

— Ἡδού! Τοῦ δίνει ραντεβού αὐριο στὸ 10, ἡ σουρουκλειέ!...

Καὶ τότες οὐλες τῶμαθαν καὶ σκανταλιστήκανε.

— Ἀχ, ἐκείνος ὁ ἀγαθοξοῦρας ὁ Νικολάκης τση! Τυφλοπᾶνι φεράει, ὁ στορβούλιακας!...

— Καλ' ἐγώ, εἶπε μιά κακαδρακάτη, ἀπὸ καιρὸ τὸλεγα: Αὐτὴ δὲν θὰ βῇ στὸ... Τὶ κοινύματα εἶν' αὐτά;

Καὶ μιά γεροντοκόρη φαρμακοστόμη, πρόσθεσε:

— Ἡ σκύλα δὲν ἤξερε νὰ πᾶ π' ἀλλοῦ νὰ βγάλλῃ τὰ μάτια τση, παρὰ μέσ' τὸ μαχαλά μας, ποῦχομε μικρὰ παιδιά, καὶ λεύτερα κορίτσια!...

— Ἀεφνα, σάν στρουπελέκι, ἤπρεσε μπρσστὰ τοὺς ὁ Νικολάκης.

— Ἐλα, Χριστιανέ μου! τοῦπαν ἐμπιστευτικά. «Ἐλα, γιατί ἡ γυναίκα σου βῆκε ἀπ' τὸ καύκαλά τση. Ἐλα νὰ βγάλλῃ τὸν ταμνῆ, τὴν μουτζαλιά ἀπ' τὸ κούτελό σου! Ραντεβού ἤδωσε αὐριο τὸ πρῶτ' μὲ τὸν φουρνάρη! Τὴν εἶδαμε γκιδὺ γκιρινέ!...

Πραγματικά, ὅταν μπήκε σπῆτι τοῦ ὁ Νικολάκης, βρῆκε τὴν Έφταλία ἀλεγκραρισμένη, νὰ τῷ κἀνὴ τσάλπια καὶ τσάλμια καὶ νᾶχη τὸ σπῆτι σπιτάκια.

— Αὐριο, Νικολάκη μου... τρῦπε καὶ στάθηκε, λὲς γιὰ νὰ τὸν ρίξῃ σ' ἕνα λαθύρινο.

Κι' εὐτὺς μπήκε στὴ σκάφῃ νὰ μπα νιαριστῇ. Λούστῃκε μὲ δαφνοκούκουτσα, τρίφτηκε μὲ βουνιά κι' ὕστερα πῆγε ντογροῦ στὸ μπαρμπέρη νὰ κἀνὴ τὰ μαλλιά τση.

— Ἀς ἤξερα, μουρμούρισε μερακλαντισμένος ὁ Νικολάκης, πὼς εἶναι ἀλήθεια, νὰ πᾶν νὰ φάω τὸ λαροῦγκι αὐτοῦ τοῦ πεζεβέγκη!...

Σὲ λίγο, ὅταν γύρισε ἀπ' τὸ κουρεῖο, ἡ Έφταλία λαμποκοποῦσε κι' ἀστράφτε σάν Σουλτάνα!

— Ἀέσως ἤβαλε νὰ φάνε καὶ σάν στραβὴ ἤπρεσε στὸ φαί καὶ σάν ψόδια στὸν ὕπνο. «Ἦπρεσε κι' ὁ Νικολάκης πλάι τση, μὰ κούφιος ὕπνος! Στριφογύρισε ὁ ἔρμος μ' ἀγωνία, ὥσπου νὰ ἐπιμερῶσι νὰ δῇ τὸ τέλος. Νὰ δῇ τί ἦτανε αὐτὸ τὸ ραντεβού στὶς δέκα.

Τέλος, τὴν ἄλλη μέρα, ὅχι στὶς 10, ἀλλὰ πρῶτ'-πρῶτ', ἤθεε ὁ φουρνάρης μὲ 10 ἀφράτα καὶ ροδοκόκκινα... κατημέρια! Κι' ἡ Έφταλία ἤδγαλε τὸ χαρτάκι τῷ κἀλιντασιού κι' ἐπὶ πρθε τοῦ Νικολάκη ἡ καρδιά στὸ τόπο, γιὰτὶ διάβασε: «Δευτέρα, 2 Μαρτίου. Ἡσυχίου, Εὐθαλίας καὶ Θεοδότου μαστούρων».

ΣΩΚΡ. ΡΩΛΙΑΣ

Σὲ λίγο, ὅταν γύρισε ἀπ' τὸ κουρεῖο, ἡ Έφταλία λαμποκοποῦσε κι' ἀστράφτε σάν Σουλτάνα!

— Ἀέσως ἤβαλε νὰ φάνε καὶ σάν στραβὴ ἤπρεσε στὸ φαί καὶ σάν ψόδια στὸν ὕπνο. «Ἦπρεσε κι' ὁ Νικολάκης πλάι τση, μὰ κούφιος ὕπνος! Στριφογύρισε ὁ ἔρμος μ' ἀγωνία, ὥσπου νὰ ἐπιμερῶσι νὰ δῇ τὸ τέλος. Νὰ δῇ τί ἦτανε αὐτὸ τὸ ραντεβού στὶς δέκα.

Τέλος, τὴν ἄλλη μέρα, ὅχι στὶς 10, ἀλλὰ πρῶτ'-πρῶτ', ἤθεε ὁ φουρνάρης μὲ 10 ἀφράτα καὶ ροδοκόκκινα... κατημέρια! Κι' ἡ Έφταλία ἤδγαλε τὸ χαρτάκι τῷ κἀλιντασιού κι' ἐπὶ πρθε τοῦ Νικολάκη ἡ καρδιά στὸ τόπο, γιὰτὶ διάβασε: «Δευτέρα, 2 Μαρτίου. Ἡσυχίου, Εὐθαλίας καὶ Θεοδότου μαστούρων».

ΣΩΚΡ. ΡΩΛΙΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΜΑΡΤΥΣ

Ἀμάν! Μάρτυρας σὲ δίκη ζητημένο σὲ κἀνανε; Χίτες μαθροῦμ νὰ μὴ πᾶς! Ἐπῆες; Μπουνταλά ἀντιρωπο ἔνεσε! Καραμπέτ χίτες μπουνταλά ντὲν εἶναι, ἄμμα μεγάλο κᾶζο ἔπαθε!

Μέσα στὸ τιράμ ἐπεισόδιο εἶνε. Ἐνα μαντιράχαλος, μιά θναῖκα πειραγμένο ἐκάνει. Ὑναῖκα διαμαρτυρημένος ἐνεταί, μαντιράχαλος ὕδρσιμένος ἐκάνει:

— Μωρὴ, λέει... (φελιάν φιστίκ).

— Τὶ βρίζετε, κύριε;

— Μωρὴ, ἐξανέλει (φελιάν φιστίκ).

Ὑναῖκα θυμωμένο ἐνεταί, μὴνυσις, λέει νὰ κἀνῃ. Ἐγὼ ἀμέσως λέω:

— Μαντάμ, ἄμα μὴνυσις θὰ ἐκάνης, ἐγὼ μάρτυρας νὰ ἐρχομαι.

— Πὼς λέγεστε, κύριε;

— Καραμπέτ Σοροπιάν.

Ὅνομά μου γράφει, ἀντρες μαντρες ἰσιπῆι μου — μερὸ μονασιού, λέει — σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, χίτες τίποτα, λέω ἐχάρηκα πολὺ φελιάν φιστίκ. Ὑστερα ἡμέρες περασμένες εἶναι ἐπεισόδιος ξεχασμένος ἐνανα.

Ἄμμα ἕνα πρῶτ', ἀντιρωπος πόρτα μου χτυπημένο ἐκάνει:

— Ὁ κ. Καραμπέτ;

— Ἐγὼ ἐνομαί.

— Λάδετε μιά κλῆσι...

Κλῆσι λέει, ἄμα ἕνα χαρτάκι μὲ δίνει. Τὶ εἶναι αὐτὸ, κοινούμ; Ἀνακριτῆς σὲ θέλει, λέει.

Τὶ νὰ μὲ κἀνῃ ἀνακριτῆς, κοινούμ; Ντὲν ἤκσέρω, λέει.

Ἀνακριτῆς πηαῖνω ἄμμα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τον μεγάλο οὐρὰ βλέπω.

— Τὶ περιμένετε γιᾶχο;

— Τόν... ἀνακριτῇ.

— Κι' ἐγὼ τί νὰ ἐκάνω;

— Κι' εὐ νὰ περμῆνης.

Οὐρὰ μπαῖνω, τσιγάρα καπνίζω, μισὴ ὥρα περασμένο ἐνεταί, μιά ὥρα, μιάμιση, ἄλλα τσιγάρα καπνίζω, ὑπομονῆς μου τελειωμένο ἐνεταί:

— Βαί, βαί, βαί, τί ἀνακριτῆς εἶναι τοῦτο, γιὰζοῦμ; Ὅλο τὸ ἡμέρα ἐδῶ νὰ περιμένω;

Ἐξὼ φρενὼν ἴνομαι, φεύγω. Ἐπεισόδιο ξεχασμένο ἐκάνω ἄμμα σὲ ὀλίγες ἡμέρες, ἰστυνομία πόρτα μου χτυπημένο ἐκάνει:

— Ὁ κ. Καραμπέτ;

— Ἐγὼ ἐνομαί.

Ἐχὼ ἕνα ἐντάλμα βιαίας προσαγωγῆς.

Ἀμάν! Πάλι ἔξω φρενὼν ἴνομαι, φωνὴ βαλμένο ἐκάνω, γιὰτὶ νὰ μὲ πιάσης, κοινούμ;

Σηκώνομαι πάλι, ἀνακριτῆς πηαῖνω, πάλι οὐρὰ μεγάλο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τον ἐνεταί. Τὶ νὰ κἀνω; Οὐρὰ μπαῖνω, τσιγάρα καπνίζω, μισὴ ὥρα περασμένο ἐνεταί, μιά ὥρα, μιάμιση, ἄλλα τσιγάρα καπνίζω, ἰστυνομία πόρτα μου χτυπημένο ἐκάνει.

— Καλημέρα, κ. ἀνακριτῆς.

Ὅνομά μου λέω, κατάθεσις-ματάθεσις, ἐπεισόδιο λέω, ἀνακριτῆς ὅλα ὠραία-ὠραία γραμμένα ἐκάνει. Ὑστερα ἐν τάξει, λέει, ἀμάν ἀλλά πελασιγὴ βερσίν, λέω, ἰσιπῆι μου πηαῖνω.

Πολλὰ ἡμέρες περασμένες εἶναι, ἄμμα ὅλα ξεχασμένα ἐκάνω. Ὑστερα πάλι ἕνα πρῶτ' πόρτα μου χτυπημένο ἐκάνει.

Πάλι κλῆσι; Βαί, ἀλλά, ἀλλά! Αὐτὸ τὸ κλῆσι γιὰ τὸ δίκη ἦτανε. Τὶ νὰ κἀνω; Πηαῖνω.

Μαντιράχαλος ἐκεῖ ἦτανε. μαντάμ ἐκεῖ ἦτανε ἄμμα τί βλέπω; Ὁραία-ὠραία κουβεντούλα στημένο ἐκάνανε.

— Τὶ εἶναι, κοινούμ;

— Τὰ φτιάξανε!

— Δίκη ντὲν θὰ ἐνεταί;

— Θὰ γίνῃ, ἀλλὰ θὰ ἀποσυρθῇ ἡ μὴνυσις.

Ἐσόγλων ἐσέκ, λέω, ντὲν ἰρταῖτε ἐσεῖς, ἐγὼ φτιαγώ.

Ὑστερα λέω ἀφού τὰ φτιάξανε, νὰ πηαῖνω. Καὶ φεύγω.

Τώρα τί μαθαῖνω, κοινούμ; Ἐμὲνα καταδικασμένο κἀνανε γιὰτὶ ὀνομά μου στὸ δικαστήριο φωνάζανε καὶ ἐγὼ παρὼν - μαρὼν ντὲν εἶπα!

Φτοῦ κιόπλόγλου κιόπεκλέρ! Ἐκείνοι ὕδρσιτῇ-κανε καὶ ἐγὼ καταδικασμένος εἶνα. Ἀλλῇ φτοῖν ὁ ἀμα μάρτυρας πηαῖνω, ἐσέκ καφαλί νὰ μὲ λέτε!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Αίσθητική

Τί εἶπες, νέε μου; Ὅτι ἡ γραβάτα πού φοράω, δὲν πᾶει μὲ τὸ κοστούμι μου; Καὶ ἀπορεῖς πὼς τὴ φοράω; Λοιπόν, κι' ἐγὼ ἀπορῶ μὲ τὸ θράσος σου καὶ τὴν ἀναίδεια σου. Καὶ ἀπορῶ ἀκόμα μὲ τὸν ἐαυτό μου. Δηλαδή πὼς ἀκούω νὰ ἐκστομίζῃς τὴν ἀναίδη αὐτὴ παρατήρησι καὶ δὲν σκάνω τὴν μαγκούρα νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν κεφαλὰ εἰς δύο ἢ καὶ περισσότερα μέρη!

Ἀκού ἐκεῖ κουβέντα! Δὲν πᾶει ἡ γραβάτα μὲ τὸ κοστούμι μου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, βρὲ γλάπα, ποῖος σὲ ρώτησε; Ποῖος σοῦ δώσε τὸ δικαίωμα νὰ πεταχτῇς σάν ραπανάκι, σὰ καλὰ καθοῦμενα καὶ νὰ ἐκφράσῃς γνώμη γιὰ τὴν γραβάτα τοῦ Πελοπίδα; Σοῦ εἶπε κανεὶς πὼς ὁ Πελοπίδας δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῇ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀξίωσιν καὶ νὰ ρυθμίσῃ ἀξιοπρεπῶς τὴν ἐμφάνισί του; Ὅριστε:

Κι' εἶπαι πού σπουδασὲς αἰσθητικῇ. Βρὲ γαῖδουρί: Στὸ ἀκούρι πού γεννήθηκες; Πὼς; Τὴν ἀντίληψί σου, εἶπες; Τὴν ἀντίληψί σου νὰ τὴ βράσω, γιὰ νὰ μὴν πῶ τίποτα βαρύτερο. Τὴν ἀντίληψί σου νὰ τὴν κρατήσῃς γιὰ τὸν ἐαυτό σου καὶ νὰ τὴν ἐκφράσῃς μόνο σὲ ὅποιο βλάκα σὲ ρωτήσῃ. Ὅχι στὸν Πελοπίδα. Ἡ ὑπόθεσις σὲ διώρισε ἡ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν, διαιτητὴ τῆς μόδας καὶ προβάλλει αὐτοκλήτως γιὰ νὰ γνωματεύῃς περὶ τῆς περιβολῆς τῶν ἄλλων; Ἀεῖντε νὰ μὴ χαθῇς, παλινό-παιδο!

Ἡ ὑπόθεσις εἶναι γραβάτα αὐτὴ πού φοράς τοῦ λόγου σου, γιὰ νὰ τὰ πού-με κι' ἀλλοῖως; Αὐτὴ τὴ λαίμαρκα μὲ τὰ πολυποικίλα σχέδια πού ἔχεις κρεμάσει στὸ βδελυρὸ λαϊμό σου, ἐγὼ δὲν θὰ καταδεχόμενα οὔτε νὰ σκουπίσω τὰ παλὰ μου τὰ παπούτσια, ρεαλί. Θὰ ντρεπτόμουν νὰ κυκλοφορῇς δη-υσσία μὲ δαύτη. Γιὰ νὰ μὴν πῶ τί-ποτα καὶ γιὰ τὸ κολλάρο σου, πού ἔχει μισὸ δάχτυλο λίγδα καὶ μούρχειαι σ' αὐτὴ τὴν αἰσχροὴ κατάστασι νὰ μοῦ παραστήσῃς τὸν αἰσθητικόν. Τρομάρα νὰ σοῦρθῃ βρωμερὸν τύπε.

Ὅριστε! Τολμᾷ νὰ ἔχη αἰσθητικὴ γνώμη καὶ ὁ Μανωλάκης, ὁ Τράκας, πού ἐνεῖ ἐφτάμισυ γρόνια νὰ μπῇ σὲ μαγαζὶ νὰ ψωνίσῃ. Ἡ μήπως δὲν ἔξ-ρω, δηλαδή, πὼς ὁ τὴ φοράς, εἶναι ἀποφόρια πού τὰ τρακάρεις ἀπὸ τὶς ἐξ-νες ντουλάπες;

Ἀεῖντε, παιδάκι μου, πρῶτα ν' ἀγοράσῃς μιά γραβάτα μὲ δικά σου λε-φτά κι' εἶπαι ἔλα νὰ ρωτήσῃς ἀν σοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ ἐκφράσῃς γνώμη. Γιατί, ἐγὼ, τοῦλάχιστον, τὶς γραβάτες πού φοράω, τὶς ἀγοράζω κι' ἐπὶ πλέον εἶ-μαι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῶς ὅχι μόνο ἀν ἡ γραβάτα μου πᾶει μὲ τὸ κοστούμι πού φοράω, ἀλλὰ καὶ ἀν ταιριάζῃ μὲ τὴν προσωπικότητά μου.

Λοιπόν, κράτα τὴ δική σου αἰσθη-τικὴ γιὰ τὸν ἐαυτό σου, παλαιοκούτα-δε, καὶ μὴν ἐπευβαίνεις στὰ γούστα τῶν ἄλλων καὶ πρὸ παντὸς τοῦ Πελο-πίδα, ἀν θέλῃς νὰ ἐνῇς σὼσαν τὴν ἀνό-ητον κεφαλήν σου. Καὶ πληροφοροῦσού-τώρα καὶ κατὰ ἄλλο. Πὼς ὁ τὴ φοράει ὁ Πελοπίδας, τοῦ πηγαίνει, γιὰτὶ ὁ Πελοπίδας, καὶ ὁ Πελοπίδας. Καὶ ὁποῖανού τ' ἀρέσει, Ὅποιος διαφωνεῖ, θ' αἰσκα-σθῇ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴ μαγκούρα μου.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο' ἐνόχοι

Περιπετειώδες διήγημα

Ἡ ἀκροατικὴ διαδικασία διεκόπη γιὰ λίγο. Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ βγαίνει ἀπ' τὴν αἴθουσα τοῦ δι-καστηρίου, ἐνῶ δύο ἀτυντομικοὶ ὡδη-γούσαν πάλι τὴν κατηγορουμένη στὴ φυλακή. Ὅλοι περίμεναν μὲ ἀγωνία τὴν ἀπόφασιν πού θὰ ἐβγαίνει τὶς βραδυὲς ἄρες.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς δίκης εἶχα τὰ μάτια μου στυλωμένα πάνω της, μὰ ἐκείνη ἀπόφευγε νὰ μὲ κοιτάξῃ. Ἐβλεπα μόνο τὸ ἀσπρὸ, χλωμὸ κι' ὠραῖο ἀληθινὰ πρό-σωπό της.

Εἶχα γνωρίσει τὴ Μαρία μετὰ τὸν πόλεμο, στὸ Πανεπιστήμιο, ὅταν φοιτοῦσε στὴν Ἱατρικὴ Σχολή. Δὲν ἐμοίχαζε διόλου μὲ τὶς ἄλλες φοιτήτριες. Ἀν καὶ ἦταν πολὺ ὁμορφὴ, ὥστόσο εἶχε κατὶ τὸ ἀσπρὸ πάντα καὶ δὲν ἦταν διόλου φιλάρεσκῃ. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ μὲ τὰ γυαλιά μου, τὰ γένεια μου καὶ τὸ ὕψος μου, ἔδινά τὴν ἐντυ-πώσιν μισάνθρωπου. Συναντιόμαστε συχνά στα ἐργαστήρια τῆς παθολογίας καὶ τῆς ἱστολογίας. Μιλοῦσαμε μόνο γιὰ τὰ μαθη-μάτα μας καὶ ποτὲ γιὰ τὸν ἐαυτό μας. Ἦμασταν δύο καλοὶ φίλοι κι' αὐτὸ μᾶς ἔφτανε, γιὰτὶ ποτὲ ἀπ' τὸ μυαλό μας δὲν εἶχε περ-ράσει καμμιά ἐρωτικὴ σκέψις. Ὅταν μάλιστα ἡ Μαρία φορούσε τὴ λευκὴ μπλουζά, μοῦ φαινόταν σάν μιά ξένη. Naί, σάν μιά ξένη, καὶ τὸ εἶπα καθαρά στὸ δικαστήριο, στὴν κατάθεσί μου.

Δὲν ξέρω τίποτα ἀπ' τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ της...

Σᾶς μίλησε ποτὲ γιὰ τὴ δράσι της ὡς νοσοκόμου στὸ Νο-σοκομεῖο τῆς Ἁγίας Μάρθας;... μὲ ρώτησε ὁ Πρόεδρος.

Μάλιστα, μὲ τὸ μισθὸ τῆς πλήρωσε τὰ δίδακτρα στὸ Πανε-πιστήμιο...

Γνωρίζετε ὅτι συνήθιζε νὰ εἶνε πάντα ὀπλισμένη μ' ἕνα πε-ρίσσοφο;

Naί, αὐτὸ τὸ ἔκανε γιὰ προ-σωπικὴ τῆς ἀσφάλεια: Ἐφευγε συ-χνά νύχτα ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο.

Σᾶς μιλοῦσε ποτὲ γιὰ τὸν Γαβριὴλ Μαρτέ;

Ἀόριστα μόνο...

Δηλαδή τί ἐνοεῖτε;...

Ἡ Μαρία εἶχε ἀπουσιάσει μιά μέρα ἀπ' τὸ νοσοκο-μεῖο. Στὸ μεταξὺ εἶχαν με-ταφέρει ἐκεῖ ἕνα βαρεῖα τραυματισμένο καὶ τὴν εἰ-δοποίησαν νὰ πᾶ νὰ προσ-φέρῃ τὶς ὑπηρεσίες της.

Σᾶς ἐξήγησε τί ἔκανε τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸ νοσο-κομεῖο;...

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικρὴ πληγὴ καὶ τὴ ρώτησα σχετικὰ. «Ἐνα κομματάκι ἀπ' τὸ δέρμα μου, ἀπάντησε ἀδι-άφορα, ἔφτασε γιὰ νὰ σω-θῇ μιά ἀνθρώπινη ζωὴ. Πρό-κειται γιὰ τὸν τραυματία πού μετέφερεται σ' ἐμεῖς.

Παρατήρησα στὸ μπρά-τσο της μιά μικ

Τά σπόρ που ταιριάζουν ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μη καταστρέφετε τη θηλυκότητά σας

Σε καμιά άλλη εποχή τα σπόρ δεν ήταν τόσο απαραίτητα στη γυναίκα όσο σήμερα. Κατά τον καθηγητή Βίν, η γυναίκα πρέπει να ζητήσει στα σπόρ τη χαρά του παιχνιδιού, τη διατήρηση της ευκαμψίας και της ελαστικότητας του σώματός της και την ανάπτυξη των μυών της. Θα αποφύγει, όμως, από τ' άλλο μέρος «κάθε τι που είναι αντίθετο στη θηλυκότητα της και ειδικότερα την καταπόνηση και την ανδροποίηση, καθώς επίσης και όλα όσα μπορούν να βλάψουν την ομορφιά της».

Προκειμένου λοιπόν για τη γυναίκα, ο καθηγητής Βίν κατατάσσει τα σπόρ σε τρεις κατηγορίες:

- 1) **Ωφέλιμα.** (Η ωφέλιμη σπορά τους εινε μικρότερη όσο προχωρούμε στη σειρά): κλασικός αθλητισμός, ρυθμική γυμναστική, κολύμπι, πατινάζ, σκι, πορεία, γκολφ, τοξοβολία, ορειβάσις, τένις, ιππασία, ξιφασκία.
- 2) **Σπόρ που παρουσιάζουν πλεονεκτήματα** και μειονεκτήματα κατά τις περιπτώσεις: ποδόσφαιρο, κωπηλασία, ακόντιον, σκοποβολή με καρμπίνα, ακροβάσις.
- 3) **Επιβλαβή:** ποτασοκλέττα, δρόμοι (ιδίως όταν πρόκειται για πολύ μεγάλες διαδρομές), άλμα, αυτοκίνητο (όταν γίνεται κατάχρηση), φουτμπάλ, κρίκετ, πάλη και πυγμαχία.

Κατά τον καθηγητή Βίν, η γυναίκα πρέπει να ζητήσει στα σπόρ τη θεραπεία διαφόρων ατελειών, παραμορφώσεων, ακόμη και ασθενειών. Είναι απαραίτητο, όμως, προτού επιδοθεί σ' ένα σπόρ να ξέρει αν αυτό είναι ωφέλιμο ή όχι στην ειδική περίπτωση που την ενδιαφέρει.

Επί του προκειμένου, ο διαπρεπής Γάλλος επιστήμων παρέχει τις κάτωθι υποδείξεις:

1. Κακή κυκλοφορία, κούνηνα χέρια.

Ο κλασικός αθλητισμός και το κολύμπι (με την προϋπόθεση, όμως, ότι δεν θα κρυώνετε) θα σας ωφελήσουν πολύ. Η κωπηλασία δεν παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον. Μπορείτε επίσης να επιδοθήτε στο ποδόσφαιρο, στο σκι, στο τένις και στους κλασικούς χορούς. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, πρέπει να προσέχετε να μην κρυώνετε. Οι ψυχές των άκρων ιδίως εινε για σας επικίνδυνες.

2. Μεγάλη περιφέρεια, πάχυνσις στην περιοχή των ισχίων.

Το ποδόσφαιρο, το σκι, το τένις, το βόλεϊ, μπάλα, οι κλασικοί χοροί, οι ακροβατικές ασκήσεις, η κωπηλασία, ο κλασικός αθλητισμός θα σας κάνουν πολύ καλό. Το κολύμπι μπορεί να σας ωφελήσει, αλλά μόνον όταν το νερό εινε ζεστό.

3. Πόνημο των άστραγάλων.

Όλα τα σπόρ μπορεί να σας ωφελήσουν. Η απαραίτητη προϋπόθεση, όμως, εινε ότι δεν θα κουράζεστε. Γιατί, στην περίπτωση αυτή, το αποτέλεσμα θα εινε το αντίθετο. Το πρήξιμο, δηλαδή, θα ενταθεί αντί να υποχωρήσει.

4. Γενική ισχνότης.

Ο κλασικός αθλητισμός, όταν γίνεται με μέτρο, μπορεί να σας ωφελήσει. Το ποδόσφαιρο, το σκι, το τένις καλόν εινε ν' απφεύγονται, ως τη στιγμή που θ' αρχίσετε να παίρνετε λιγύ πάχος. Η κωπηλασία απαγορεύεται. Απαγορεύονται επίσης τα ζεστά μπάνια.

5. Γενική πάχυνσις του σώματος.

Όλα τα σπόρ θα σας ωφελήσουν. Δεν πρέπει, όμως, να κάνετε κατάχρηση.

6. Κυρτή ράχη.

Το ποδόσφαιρο και η κωπηλασία απαγορεύονται. Ο κλασικός αθλητισμός, η ρυθμική γυμναστική, η κολύμβηση θα σας ωφελήσουν.

7. Κοντό ανάστημα.

Ο κλασικός αθλητισμός, η ρυθμική γυμναστική θα σας κάνουν πολύ καλό. Η κωπηλασία αντενδείκνυται. Το σκι, το ποδόσφαιρο και το τένις δεν έχουν μεγάλη επίδραση. Ο δόκτωρ Βίν επισημαίνει, εξ άλλου, την προσοχή των γυναικών που επιδοθούν στα σπόρ στα εξής ρίσκα σημεία:

Π ρ ο σ π ο: Είτε πρόκειται για καλοκαιρινά είτε για χειμερινά σπόρ μην παραιλείτε ποτέ να χρησιμοποιήσετε τις ειδικές κρέμες ή λουσίον που προστατεύουν την επιδερμίδα του προσώπου. Ο ήλιος, το κρύο, ο αέρας, οι απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας, όλα μπορούν να βλάψουν ανεπανόρθωτα το πρόσωπό σας.

Ρ υ τ ί δ ε ς: Μην κάνετε μορφομοιούς, όταν επιδιώκετε σ' ένα σπόρ και μην επιδιώκετε σε σπόρ που σας αναγκάζουν να κάνετε μορφομοιούς. Ο μορφομοιοσ εινε ο πρόαγγελος μιας μελλοντικής ρυτίδας.

Β α δ ι σ μ ο: Μην παρασύρεστε από την αγωγή σας για τα σπόρ, σε σημείον ώστε να μισηθε τους άντρες.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Το αλάτι ειναι ένα φάρμακο φτηνό και χρησιμωτατο για την ομορφιά και τη χαρά σας. Λιώνετε μια κουταλιά απ' αυτό σ' ένα ποτηρι κρύο ή χλιαρό νερό και πλένετε με τη διάλυση τα μάτια σας, ή βάζετε κομπρέσες, φροντίζοντας όμως να εισχωρήσουν μερικές σταγόνες στο εσωτερικό των ματιών. Αποφεύγετε έτσι τών ερεθισμό και το κοκκίνισμα των βλεφάρων. Και τα μάτια σας διατηρούνται πάντα ζαστερα κι' ωραιατατα.

Περιποιήσεις για τα χέρια

Φοράτε ένα ζευγάρι μαλακά και πλατιά γάντια, όταν κάνετε τις δουλειές του σπιτιού, για να διατηρούνται τα χέρια σας. Αν ασχοληθείτε και με τόν κήπο, πρέπει, πριν φορέσετε τα γάντια ν' αλείψετε τα χέρια σας με μια καλή μαλακτική κρέμα.

Έχετε πάντα στην κουζίνα και στην τουαλέτα σας ένα κομμένο λεμόνι. Κι' όταν τελειώνετε μια δουλειά του σπιτιού, τρίψτε μ' αυτό τα χέρια σας. Έτσι το δέρμα τους θα κάνει και τα νύχια μένου καθαρά.

Για το πλύσιμο των χεριών, μη μεταχειρίζεστε πολύ ζεστό νερό, ούτε κρύο, ούτε βρόχινο, αλλά κοινό νερό χλιαρό. Αφού πλύνετε τα χέρια σας, σκουπίστε τα καλά.

Να τώρα η συνταγή μιας καλής πομάδας για τα χέρια:

Κολντκρέμ	50 γραμ.
Καμφορά	2 »
Βάμμα Τολού	5 »
Γαλλικόν οξύ	2 »

Κάθε πρωί, κάνετε μ' αυτήν ένα έλαφρό μασάζ, απ' τις άκρες των δακτύλων πρό- τον καρπό.

Για τις χιονίστρες

Για τις χιονίστρες, συνιστάται το πλύσιμο με αλατόνερο. Μπορείτε επίσης να βουτήξετε το πάσχον μέλος, επί 10 λεπτά της ώρας, σε χλιαρό νερό με σόδα. Έπαναλαμβάνετε αυτό το τοπικό λουτρό πρωί και βράδυ. Και- αν πρόκειται για τα χέρια σας - φοράτε γάντια, κάθε φορά. Ένα ζευγάρι ζεστά και φαρδιά γάντια, επί μια ώρα το λιγώτερο. Αλλά ισχύουν εφόσον οι χιονίστρες δεν έχουν πληγιάσει.

Το γονιμισμό με πούλιες

Όταν γονιμίετε με πούλιες το φέρεμα του χορού σας, μπορείτε να κερδίσετε χρόνο και κρυό αν, αντί να τις σάψετε, τις κολλήσετε πάνω στο ύφασμα με άχρωμο βερνίκι των νυχιών. Θα φαίνονται πολύ ωραιότερες και δεν θα υπάρχει φόβος να πέσουν.

Λεκέδες στο χαρτί της ταπεταρίας
Λεκέδες από λιπαρές ουσίες πάνω στο χαρτί της ταπεταρίας των τοίχων καθαρίζονται εύκολα με μια πάστα από άσπασμα και νερό. Την απλώνετε πάνω στους λεκέδες, την αφήνετε να ξεραθεί κι' έπειτα την αφαιρείτε με μια μαλακή βούρσα.

Λερωμένες πορσελάνες

Για να καθαρίσετε μια λερωμένη πορσελάνη, νηνη μπαγιέτα χωρίς να βλάψει καθόλου την επιφάνειά της, ραντίζετε τους λεκέδες με πυκνή διάλυση τρυγικού οξέος (ξυνού), κι' έπειτα τρίψτε καλά μ' ένα καθαρό πανί βρεγμένο με δέξυλεν.

Για το σιδερώμα των κολλάρων

Ξέρετε ένα μικρό μυστικό για το σιδερώμα των ελαφρά κολληρισμένων ανδρικών κολλάρων; Προσθέστε μια κουταλιά του γλυκού ζαχαρή στην κόλλα που τόν βάζετε. Θα νινουν έτσι πιο γυαλιστερά.

Πως σιδερώνονται τ' ανδρικά παντελόνια

Όταν σιδερώνετε ένα ανδρικό παντελόνι ή ένα πλίσσ που θέλετε να κάνει καλή τσασκία, μεταχειριστείτε μια εφημερίδα αντί για βρεγμένο πανί. Την απλώνετε διπλά πάνω στο ρούχο και σιδερώνετε από πάνω με καλά ζεστό σίδερο. Αν το ύφασμα ειναι χοντρό, βρέχετε το χαρτί πάνω από την τσασκία.

Για τα κουτάλια

Δοκιμάστε αυτή τη μέθοδο, για να καθαρίσετε τα κουτάλια που έχουν λερωθεί από αλάτι. Γεμίστε ένα βάζο της μαρμελάδας με νερό που περιέχει 1 κουταλιά του γλυκού αλάτι. Προσθέστε μερικά κομμάτια χρυσόχαρτο από τσιγάρα ή από σοκολάτες. Αφήστε μέσα στο βάζο τα κουτάλια λίγα λεπτά της ώρας, κι' ύστερα ξεπλύνετε τα με καθαρό νερό.

Χυμοί φρούτων στο τραπέζι

Αν σπάει χυμός φρούτων στο τραπέζι, αφήστε το σ' ένα πετσέτα, σκουπίστε α μ' ε σ ω ε στο μέρος όπου σπύνη αμύλου (κόλλας του κολληρισματος) κι' αφήστε την λίγη ώρα, για ν' απορροφήσει το υγρό.

ΜΑΡΙ-ΚΛΑΙΡ

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ Ένα δούληρο ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟ

Γιγαντιαίες πολυκατοικίες που
διασχίζουν τους ώκεανούς

Τα σύγχρονα υπερωκεάνεια δεν έχουν αποκλήθ χωρίς λόγο πλωτές πόλεις. Γιατί εινε πραγματικά τέτοιες. Όχι μόνο για το μέγεθος τους, αλλά και γιατί περιέχουν όλα όσα μπορεί να βρή κανείς σε μια σύγχρονη πόλη. Όλα, χωρίς καμιά εξαίρεση.

Τι επέτρεψε η ναυπηγική τέχνη στην εποχή μας μοιάζει, σ' αλήθεια, σάν παραμύθι. Άλλα να μερικοί αριθμοί, που θα σας δώσουν καλύτερα από ό,τιδήποτε άλλο μια ιδέα του τι μπορεί να εινε ένα σύγχρονο υπερωκεάνειο.

Ας πάρουμε ως παράδειγμα τόν «Αντρέα Ντόρια», τόν τελευταίο «αδελφόν» των Ιταλών ναυπηγών, που δεν εινε, άλλωστε, τόν μεγαλύτερο από τα σύγχρονα υπερωκεάνεια, άλλ' έρχεται στην πρώτη γραμμή από την άποψη της ασφαλείας, της κομψότητας, της πολυτελείας και της ανέσεως.

Φαντασθήτε ένα σκάφος που έχει μήκος 212 μέτρα, πλάτος 27 και χωρητικότητα 30000 τόννους! Οι κινητήρες του αναπτύσσουν δύναμη 50000 ίππων και η ταχύτητά του ξεπερνάει τούς 25 κόμβους. Το πλήρωμά του ανέρχεται σε 580 άνδρες και οι καμίνες του μπορούν να περιλάβουν 1250 άτομα. Κάθε έλιξ του με τρία στερν ζυγίζει 16 τόννους και έχει διάμετρο 6 μέτρα. Η μοναδική καπνοδόχος του έχει βάσι 18Χ9 μέτρα και προεξέχει 12 μέτρα από τήν ανώτερη γέφυρα.

Εξ άλλου, η ηλεκτρική του εγκατάσταση έχει δύναμη άνω των 6000 κιλοβάτ. Το συνολικό μήκος των άγωγών, με τούς οποίους τόν παραγόμενο ρεύμα διοχετεύεται στα διάφορα διαμερίσματα, ξεπερνάει τα 560 χιλιόμετρα. Το ρεύμα αυτό τροφοδοτεί 700 κινητήρες, φούρνους και θερμαστήρες και 15000 λυχνίες από τις οποίες οι 2500 εινε φθορισμού. Η κεντρική τηλεφωνική εγκατάσταση του σκάφους, εξ άλλου, περιλαμβάνει 300 αριθμούς.

Αλλ' ας περάσουμε σε μια άλλη κατηγορία αριθμών.

Όταν τόν πλοίο ξεκινάει για ένα υπερωκεάνειο ταξίδι, μεταφέροντας 2000 περίπου άτομα, τόν «κελλάρι» του πρέπει να εινε υπερπλήρης. Ο συνηθής ανεφοδιασμός σε τρόφιμα περιλαμβάνει: 2800 κιλά βούτυρο, 18000 κιλά κρέας, 15000 κιλά γάλα, 30000 τόννους φρούτα, 15000 κιλά γάλα, 60 κιλά χαβιάρι για τόν μεγάλα γεύματα, 25000 λεμόνια, 1600 φιάλες τζίν και ούισκυ, 2500 φιάλες αρωματικών κρασιών, 14000 φιάλες μύρσας, 25000 κιλά επιτραπέζιων κρασιών κλπ.

Τα σύγχρονα υπερωκεάνεια έχουν τρεις θέσεις: πολυτελείας, πρώτης και τής καλούμενη τουριστική, που αντικατέστησε τήν παλαιά τρίτη θέση.

Τα διαμερίσματα πολυτελείας περιλαμβάνουν: υπνοδωμάτιο, σαλόνι, αίθουσα λουτρού. Υπάρχουν διαμερίσματα με περισσότερα από ένα δωμάτια, που προορίζονται για οικογένειες.

Τα διαμερίσματα τής 1ης θέσεως περιλαμβάνουν ένα υπνοδωμάτιο και μια αίθουσα λουτρού. Σε κάθε δωμάτιο βρίσκεται μια μόνον κουκέτα.

Οι καμίνες τής τουριστικής θέσεως έχουν από δύο κουκέτες ή καθεμιά.

Ένα σύγχρονο υπερωκεάνειο εκτός από τας καμίνες περιλαμβάνει: αίθουσες εστιατορίου και χορού, χωριστά για τήν κάθε θεία, νοσοκομείο, εκκλησία, τέσσερες αίθουσες κινηματογράφου, βιβλιοθήκες, αναγνωστήρια, γκαράζ, κομμωτήρια, μπαρ, ζαχαροπλαστεία, πλυντήρια, καταστήματα όπου μπορεί να προμηθευθεί κανείς διάφορα είδη (κάλτσες, πουκάμισα, αρώματα κλπ.).

Το εσωτερικό τόν μοιάζει με πολυκατοικία που έχει 6, 8, 10 και περισσότερους όρόφους. Η επικοινωνία μεταξύ των, εκτός από τας σκάλες, γίνεται με αυτόματα ασανσέρ, που λειτουργούν ακατάπαυστα.

Ένα εσωτερικό τηλέφωνο συνδέει όλα τα διαμερίσματα μεταξύ τους. Οι επιβάτες, εξ άλλου, μπορούν να επικοινωνήσουν κατά τή διάρκεια τόν ταξιδιού με οποιοδήποτε μέρος τόν κόσμου χωρίς στα σύγχρονα μέσα τηλεπικοινωνιών.

Η πλωτή αυτή πόλις έχει τόν προνόμιο τής απόλυτης σιωπής. Όλα τα διαμερίσματα, οι διάδρομοι κλπ. εινε ντυμένοι με μαλλί από γουλι, που έχει τήν ιδιότητα ν' απορροφά τούς θορύβους.

Όλο τόν πλοίο έχει σταθερή θερμοκρασία χωρίς σε ειδικά μηχανήματα. Άλλα μηχανήματα κανονίζουν, εξ άλλου, τόν αέρα, τόν ανανεώνεται διαρκώς στο εσωτερικό τού σκάφους.

Οι επιβάτες τού πλοίου έχουν κάθε πρωί και κάθε βράδυ τήν εφημερίδα τους. Αυτή η εφημερίδα συντάσσεται σε δύο ή τρεις

γλώσσες και περιλαμβάνει τας τελευταίες ειδήσεις από όλο τόν κόσμο.

Το τυπογραφείο τού σκάφους διαθέτει δύο λινοτυπικές μηχανές και ένα αυτόματο επίπεδο πιεστήριο.

Οι επιβάτες μπορούν επίσης να ιδούν τας φωτογραφίες των τελευταίων γεγονότων, που φτάνουν ακατάπαυστα από όλα τα μέρη τού κόσμου και εκτίθενται σε ειδική προβήκη.

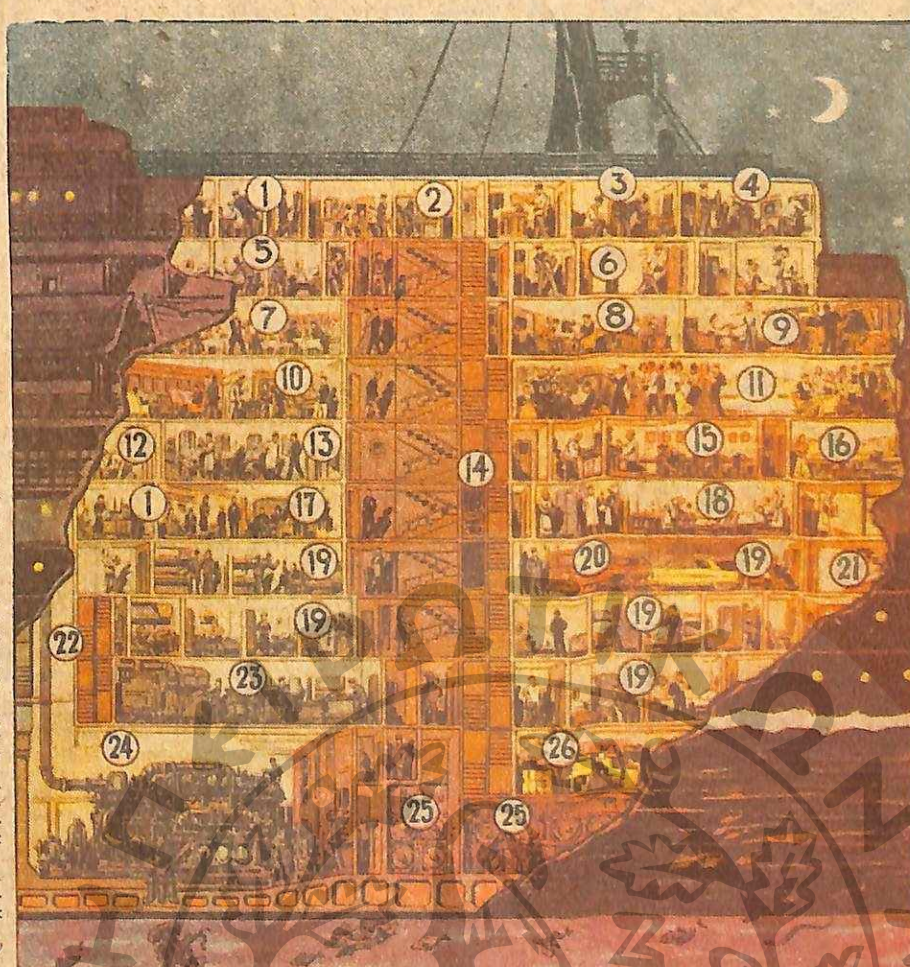
Το νοσοκομείο τού πλοίου περιλαμβάνει ένα χειρουργικό θάλαμο, που εινε κατάλληλος για οποιαδήποτε εγχείρηση. Ένα ραδιογραφικό εργαστήριο. Ένα εργαστήριο για μικροσκοπικές εξετάσεις, φαρμακείο και εξήντα κρεβάτια.

Από τα σύγχρονα υπερωκεάνεια δεν λείπουν ούτε οι ειδικοί θάλαμοι για ζώα. Οι επιβάτες παραδίδουν εκεί τας σκυλιά ή τας γάτες τους, που εινε ειδικό προσωπικό αναλαμβάνει να περιποιηθεί κατά τή διάρκεια τού ταξιδιού, έτσι ώστε να μη τούς λείψει απόλυτως τίποτε.

Οι σύγχρονες «πλωτές πόλεις» διαθέτουν, εξ άλλου, μεγάλες πισίνες, γήπεδα τένις και κλασικού αθλητισμού, σκοπευτήρια, πισίνες για ποδήλατα κλπ. Έτσι, μένου απόλυτα ευχαριστημένοι οι σοι άγαπών τας σπόρ.

Ας τελειώσουμε δε μιλώντας για τήν ασφάλεια τού πλοίου - που ειναι αλήθινά ιδεώδης.

Τα σύγχρονα υπερωκεάνεια διαθέτουν γυροσκοπικές πυξίδες

Το εσωτερικό ενός σύγχρονου υπερωκεανείου (κάθετη τομή κατά τή διεύθυνση τού μήκους). 1) Γραφείο. 2) Ραδιοφωνικός πομπός. 3) Αίθουσα χαρτών. 4) Θάλαμος διακυβέρνησεως. 5) Καμίνες αξιωματικών. 6) Καμίνες αξιωματικών. 7) Εστιατόριο τουριστικής θέσεως. 8) Βιβλιοθήκη και αναγνωστήριο. 9) Βεράντα. 10) Σαλόνι 1ης θέσεως. 11) Αίθουσα χορού 1ης θέσεως. 12) Εγκατάσταση αερίσμου. 13) Κουρεσι και κομμωτήριο 1ης θέσεως. 14) Σκάλες υπηρεσίας και ασανσέρ. 15) Εκκλησία. 16) Διαμερίσματα πολυτελείας. 17) Χώλ πρώτης θέσεως. 18) Νοσοκομείο. 19) Καμίνες τουριστικής θέσεως. 20) Λίεας. 21) Κινηματοστάσιον. 22) Βοηθητικόν ασανσέρ. 23) Πλυντήριο και στεγνωτήριο. 24) Βοηθητικές μηχανές. 25) Πετρέλαιο ή έρμα. 26) Αποθήκη αποσκευών.

Σπέρνουν και ειδικά μηχανήματα που διατηρούν ανεταέλγητη τήν πορεία τού πλοίου και διορθώνουν αυτόματα τας τυχόν παρακλίσεις που προκαλούνται από τόν άνεμο ή τή φουρτούνισαμένη θαλάσσια. Η τροχιά τού «Ιταλικού» αποκλείεται να επαναληφθεί στις ημέρες μας.

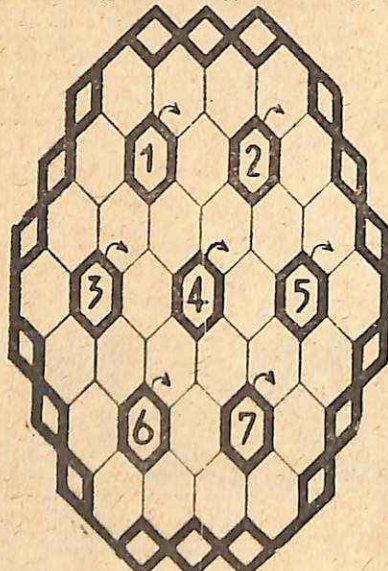
Ένας σημαντικός παράγων ασφαλείας εινε, εξ άλλου, τόν ραντάρ, που καταγράφει κάθε τι που βρίσκεται γύρω στο πλοίο με τας τής απόστασεως των 35 μέτρων και των 40 μιλίων. Έτσι, τόν πλοίο δεν κινδυνεύει να συγκρουηθεί με άλλα ή να πέση πάνω σε μια ύφαλο, σ' ένα παγόβουνο.

Τα τελεία αυτά υπερωκεάνεια κατασκευάζονται κυρίως για ν' αντιμετωπίσουν τόν ανταγωνισμό των αεροπλάνων, που αποτελούν σοβαρότατη απειλή για τήν ναυσιπλοΐα, ιδίως στις μεγάλες αποστάσεις.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρομβόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των έξι γραμμάτων αρχίζοντας πάντοτε από το σημείο, όπου βρίσκεται το βέ-

λος και ακολουθώντας την κατεύθυνση που δείχνει:

- 1) Οι γάμοι αυτοί ενώνουν έτερο-δοξα πρόσωπα.
- 2) Ο νόμος την τιμωρεί.
- 3) Χορός.
- 4) Ποτόν.
- 5) Είχαν περίφημο μαντέιο.
- 6) Έλληνικον πέλαγος.
- 7) Αχρείον.

Απρόσπετο

Τι είναι εκείνο που μπορείτε να το κλωστήσετε με το άριστερο πόδι, ποτέ όμως με το δεξί;

Ερωτήσεις

- 1) Πόσα μάτια είχαν οι Κύκλωπες;
- 2) Πόσες ήταν οι φυλές του 'Ι-σραήλ;
- 3) Σε πόσους λόφους ήταν χτισμένη η αρχαία Ρώμη;

Αυτόκτονα ή ξγνίλημα;

Τα κομμάτια του πάγου κουδούνισαν με το ποτήρι, καθώς το σηκώνει ο αστυνομικός επιθεωρητής.

— Έτσι έγινε πάντα το ούσιμα του ο φανετικός σου; ρώτησε ο αστυνομικός, δείχνοντας το νεκρό Γκάρνελ, πάνω στην πολυθρόνα του.

— Μαάλιστα, κύριε, Μοδ ζήτησε να του φέρω, όπως συνήθως, τη σόδα και τον πάγο.

— Ποια ώρα άκουσες τον πυροβολισμό;

— Κατά τις 7.

— Ο αστυνομικός κύτταξε το ρολόι του. Ήταν 8½.

— Είχε ο κύριός σου κανένα επισκέπτη απόψε;

— Όχι. Είχε δώσει μάλιστα άδεια στους άλλους υπηρέτες. Μόνο εγώ βρισκόμουν στο σπίτι.

— Έκανες καλά που με κάλεσες άμεσα; και που φρόντισες να μη πειράξει κανείς τίποτε. Είχε ο κύριός σου κανένα λόγο να αυτοκτονήσει;

— Τελευταίως, έγινε πολύ, και πιστεύω πως αυτό τον πείραξε στα νεύρα.

— Θα μάς πη ο ιατροδικαστής αν είχε μεθύσει το θύμα. Στο μεταξύ σε συλλαβίζω ως δολοφόνο του!

— Ποια ένδειξη ώδηγεί τον αστυνομικό σε αυτό το συμπέρασμα;

Οι αριθμοί που λείπουν

Σε καθένα από τις παρακάτω φράσεις, λείπει ένας αριθμός. Μπορείτε να τον βρείτε;

- 1) Ο 'Αλφ Μπιντ και οι... κλέφτες.
- 2) Οι... υπάλληλοι της 'Αποκαλύψεως.
- 3) Ο Μανθουράς έζησε... χρόνια.
- 4) ... λεύγα από την θάλασσα.
- 5) Οι... Μεγάλοι.
- 6) Η Χιονάτη και οι... νάνοι.

Οι τρεις κοπέλλες

Ο κ. Γεράκης, ο κ. Μπρούνης κι' ο κ. Ματθαίος έχουν καθέναν από μία κόρη. Μία απ' τις τρεις κοπέλλες είναι υπάλληλος σε τράπεζα, άλλη δημοσιογράφος κι' άλλη ζωγράφος.

1) Η ζωγράφος παίζει συχνά σκάκι με τον πατέρα της.

2) Η δνις Μπρούνης σκαρώνει φάρμες στην υπάλληλο της Τραπεζής.

3) Ο πατέρας της υπάλληλου παίζει μπιλιάρδο.

4) Ο κ. Γεράκης είναι τυφλός από χρόνια.

Πώς ονομάζεται η ζωγράφος;

Οι μάχες

Παραθέτουμε πιά κάτω 15 ιστορικές μάχες (ή ναυμαχίες) κι' άλλες τόσες χρονολογίες. Σε καθένα μάχη αντιστοιχεί μία χρονολογία (δχι όμως μ' αυτή τη σειρά). Αν βρείτε τη σωστή χρονολογία των οκτώ τουλάχιστον από τις μάχες αυτές, έχετε άριστη ιστορική κατάρτιση:

- 1) Ναυπάκτου.
- 2) Βατερλώ.
- 3) Λεωνό.
- 4) Κανών.
- 5) Μαραθώνος.
- 6) Βιτόριο Βενέτο.
- 7) Πουατιέ.
- 8) Μαρνί.
- 9) Λεϊψίας.
- 10) Ζάμα.
- 11) Αούστερλιτς.
- 12) 'Ιένας.
- 13) Στάλινγκραντ.
- 14) Τραφαλγκάρ.
- 15) Θερμυπύλων.

α) 732. β) 202 π.Χ. γ) 1813. δ) 1800. ε) 216 π.Χ. στ) 1815. ζ) 1918. η) 490 π.Χ. θ) 1571. ι) 1176. ια) 1805. ιβ) 480 π.Χ. ιγ) 1806. ιδ) 1942. ιε) 1805.

Κρυπτογραφικών

1 2 3 4 5 6 7 8 :	Λιμνή της 'Ιταλίας.
2 6 4 7 8 :	Παρηγορεί.
3 7 5 6 5 8 :	Έξουσιας τούς ανέμους.
4 6 3 8 7 8 :	Σύμπαν.
5 4 7 5 1 :	Ναρκώνει.
6 7 4 5 8 :	Χρήσιμο στην μαγειρική.
7 6 7 8 8 5 8 :	Ποταμός της αρχαιότητας.
8 4 7 1 5 8 :	Πτηνόν.

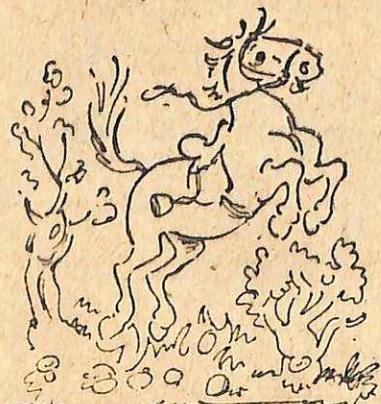
Το κάθε γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

Μαγικό γράμμα

Ανταλλάσσοντας ένα μόνο γράμμα των φωτεινών λέξεων μ' ένα άλλο, πάντοτε το ίδιο, προσπαθήστε να σχηματίσετε χωρίς κανένα αναγραμματισμό άλλες τόσες λέξεις:

Θυμός — Σώμα — Πάγος — Βολή — Τρέμα — Μάνη — Άμανές — Τρόμος.

Μαγική εικόνα

Το άλογο αυτό τινάζει από πάνω τον ιππέα του και καλπάζει τώρα ελεύθερο. Μήπως μπορείτε να ανακαλύψετε τον καθάλλο, που προσπαθεί τώρα να ξαναπάση τ' άλογο του.

Αναγραμματισμός

Για διασκεδάσει με παίζοντες κι' οι σοφοί κι' οι άμαθες, μα συγχρόνως μ' εξετάζουν γραμμάτιες ευφρόνης.

Αν το πρώτο μου αφαιρέσεις, καίσεις ράχες θα έσογώνω κι' αν 'ν' άλλο μεταθέσεις, το χωράφι σου τ' όργωνω.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Φαντάσματα στην Άγγλία

Τ' άχρια που στραγγαλίζουν

Όπως απέδειξε μία στατιστική, που καταρτίστηκε προ όλιγου καιρού, από κάθε 14 κατοίκους της Μεγάλης Βρεταννίας, ό ένας έχει δη ή έχει άκουσει κάποτε ένα φάντασμα. Το περιεργότερο είναι ότι οι περισσότερες εμφανίσεις φαντασμάτων σημειώνονται, όχι σε μακρινά και έρημα μέρη, αλλά στο Λονδίνο, την πολυάνθρωπη πρωτεύουσα της Μεγάλης Βρεταννίας!

Μη νομίζετε δέ ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς που πιστεύουν στα φαντάσματα, είναι νέοι με ζωηρή φαντασία! Τα 65% έχουν ηλικία 45 ετών και άνω και προσωπική πείρα εμφανίσεων φαντασμάτων. Στους νέους κάτω των 24 ετών, η άναλογία είναι μόλις 20%.

Δεν πιστεύετε σεις στα φαντάσματα και στα ύπερφυσικά φαινόμενα; Ό' άλλαζατε ώστόσο γνώμη, αν βλέπατε να ύλοποιούνται στον άέρα πέτρες και μπιλιές και να πέφτουν μπουστά στα πόδια σας, ή να εμφανίζονται μυστηριώδη γράμματα πάνω σ' ένα τοίχο, ή να χτυπά ην ήλεκτρικό κουδούνι μολοντί έχετε κούβει τά σύμφωνα του, ή να χάνεται μία γυναίκα, σαν να γίνεται καπνός... Αυτά και άλλα ακόμη άλλόκοτα πράγματα σημειώθηκαν κατά τις έπιστημονικές παρατηρήσεις που έγιναν επί χρόνια από σοβαρούς έρευνητές, όπως ο σερ Ουίλλιαμ Κρούκς, ο σερ 'Ολνίβερ Λότζ, ο Κόναν Ντόυλ, ο Χάρου Πράις, κλπ.

Τελευταίως ακόμη, συνέβησαν μυστηριώδη κι' άνεξηγήτα φαινόμενα σ' ένα παλιό σπίτι του 'Ισχυογίτς, όπου έμενε ο ναυτικός Ουίλσον με τη σύζυγό του Βίβιεν και με τη μικρή κορούλα τους Πέννυ. Το κοριτσάκι είδε επανειλημμένως στην κρεβατοκάμαρά του τό φάντασμα ενός άγνωστου, μπουστά σε μία άχρηστεμένη πόρτα που οδηγούσε άλλοτε στο διπλανό σπίτι. 'Όταν του μίλησε, τό φάντασμα έξαφανίστηκε. 'Όστόσο, ή μικρούλα τό ξαναείδε έπανειλημμένως. Μία φορά μάλιστα, κατατρόμαξε βλέποντας να περνούν μέσα από τό φάντασμα οι γονείς του, που δεν τό είχαν αντιληφθή καθόλου!

Μία νύχτα, ή κ. Ουίλσον έζυπνεσε ζαχνικά, μισοπνιγμένη από δυό χέρια με γλυιώδη δάχτυλα που σφιγγαν δυνατά τό λαιμό της! Κατάφερε ώστόσο να βγάλη μία φωνή. 'Αμέσως τά χέρια άπομακρύνθηκαν άδούρα από τό λαιμό της και χάθηκαν στο σκοτάδι. Μερικές νύχτες άργότερα, καθώς έμενε άγνωστη δίπλα στον άντρα της, είδε να ξεπροβάλλη απ' τό σκοτάδι ένα φωτεινό χέρι, να παίρνη απ' τό ταπέτ' ένα πακέτο με τάλκ και να τό άδειάζη πάνω στον κοιμισμένο σύντροφό της! 'Επειτα, τό χέρι χάθηκε και πάλι μυστηριώδως.

Την ίδια περίπου εποχή, συνέβη κάτι άλλο, εκπληκτικό, σε κάποια κυρία Φούλκς, απ' τό Μάντσεστερ. 'Η γυναίκα αυτή, άπότο είχε χάσει την όραση απ' τό ένα μάτι της, έμενε μαζί με την άδελφή της, στο Μόρλεϋ.

Μία βραδυά, δεν την έπαυρε ό ύπνος. Κατά τις 3 λοιπόν, άκουσε να χτυπά ή έξώπορτα κι' ύστερα ν' ανεβαίνει κάποιος βαρετά ή σκάλα.

Μολοντί έμεινε κλειστή ή πόρτα της κρεβατοκάμαράς της, ένοιωσε ώστόσο ένα παγωμένο φύσημα. 'Υστερα «μία ψηλή και όμορφη άστρην όμηλη» προχώρησε μέσ' στο δωμάτιο, κι' έσκυψε πάνω της.

'Επειτα από μερικά λεπτά, που της φάνηκαν ώρες, ή όπτασία αυτή άπομακρύνθηκε και χάθηκε απ' την πόρτα, όπως είχε έρθει.

Τ' άλλο πρωί, ή κυρία Φούλκς ανακάλυψε ότι μπορούσε τώρα να διαβάση με τό άρρωστο πριν μάτι της τά μικρά τυπογραφικά στοιχεία ενός ήμερολογίου! Το φάντασμα της είχε ξαναδώσει την άρασί της!

Τέλος, ένας καταστηματάρχης, όνόματι Σάρπ, άχισε ν' άκούη βήματα σε κάτι έρημες άποθήκες, πάνω απ' τό κατάστημά του. Μία νύχτα, καθώς έγραφε στο γραφείο του, ένοιωσε ένα γέρι ν' άκουιπάη από πίσω στον ώμο του. Στράφηκε ζωηρά... αλλά δεν είδε κανένα! 'Άκουσε μόνο πατημασιές, που άπομακρύνονταν απ' αυτόν. Από τότε, δεν τον ξαναεώλησε πιά τό φάντασμα του μαγαζιού του!

Μία συσκευή που κάνει θαύματα

Στην έτησία κτηνοτροφική πανήγυρη του Σμιθφελντ ('Αγγλία) εξετέθη τελευταία μία συσκευή, που εκάνε: τό χορτάρι να φυτρώνη κάτω από τά μάτια των άγελάδων μέσα στο παχνί τους. 'Η συσκευή αυτή αποτελείται από 7 μικρά κουτάκια, όπου άναμνύνονται αυτόματα διάφοροι σπόροι με μία χημική διάλυση. 'Επειτα από μερικά λεπτά, οι σπόροι βγαίνουν διασπαρτά που άναπτύσσονται ταχύτατα. 'Ετσι, έπεξηγή ή σχετική διαφήμιση, ή άγελάδα σας μπορεί να έχει φρέσκο χορτάρι κάθε μέρα χωρίς να την πνιγνέτε στο λιβάδι.

Ο πύργος του 'Αράπη

Τό παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένα όμορφο και γεμάτο καλωσύνη αγόρι, που τό έλεγαν Μικέλη. Κι' έπειδή δεν είχε κανένα στόν κόσμο, πήγε και κάθισε σε μία γρηνα γειτονιά στο καλύβι, που είχε μία κόρη πάρα πολύ άσχημη και κακιά.

Ο Μικέλης συνήθιζε κάθε πρωί να πηγαίνει κυνήγι. Μία μέρα, λοιπόν, αντίκρισε στο δάσος έναν όμορφο πύργο και μπήκε να τον σερβιρίσει. 'Όταν όμως έφτασε στο ύπόγειο, ένας 'Αράπης ρίχτηκε άπάνω του. Ο Μικέλης τούδωσε μία γερή σπρωξιά κι' ο 'Αράπης έπεσε και χτύπησε τό κεφάλι του. Ο Μικέλης ύστερα τον πήρε και τον πέταξε σ' ένα κοντινό χαλασμένο σπίτι.

Την άλλη μέρα, πήρε τη γορή και την κόρη της και τις πήγε να καθήσουν στον όμορφο πύργο.

Έκείνες όμως βρήκαν τον 'Αράπη και με βότανα τον έκαναν καλά.

— Ποιός σας έφερε στον πύργο μου; τις ρώτησε τότε εκείνος.

— Ο Μικέλης... του άπάντησαν.

— Και πού τον έχετε σεις;

— Έλεει να παντρευτή την κόρη μου! είπε ψέμματα ή γορή.

— Θα τον εξαφανίσω και θα πάρω εγώ την κόρη σου! φώναξε ο 'Αράπης. Αύριο, πριν φύγη για τό κυνήγι, θα κάνης έσύ την άρωστη. Θα τό ζητήσεις τότε να πάη στο περιβόλι των σαράντα δράκων και σου φέρη ένα πεπόνι, για να τό φας και να γίνει καλά.

Τό πρωί ο Μικέλης, έτρεξε πρόθυμα να φέρη ό,τι του ζήτησε ή γορή.

Στό δρόμο όμως που πηγαίε, στάθηκε έξω από ένα περίεργο σπίτι. 'Εκεί καθόντουσαν δώδεκα μάγισσες. 'Όταν αυτές τον είδαν, τον ρώτησαν:

— Από πού έρχεσαι και πού πάς;

Ο Μικέλης τους τά είπε όλα. Και τότε οι μάγισσες του έξηγησαν:

— Ο 'Αράπης του Πύργου έχει φυλακισμένη στο ύπόγειο μία πεντάμορφη βασίλισσα. 'Όταν φύγης, λοιπόν, έσύ, βγαίνει αυτός και κουδενιάζει με τη γορή και την κόρη της. Κι' άμα γυρίσης κούβεται στο ύπόγειο. Πρόσεχε όμως, γιατί θέλει να σου κάνη μεγάλο κακό!

Ο Μικέλης, εξακολούθησε τό δρόμο του. Κι' όταν κατάφερε, με τον καλό του τρόπο, να πάρη από τους δράκους τό πεπόνι, πέρασε πάλι από τις μάγισσες. 'Εκείνες τον φώναξαν και μία απ' αυτές, χωρίς να τό καταλάβη, του άλλαξε τό πεπόνι. 'Υστερα ο Μικέλης έφυγε και τό πήγε της γοράς.

Ο 'Αράπης, όταν είδε πως δεν τον έφαγαν οι σαράντα δράκοι, πήγε να σκάση απ' τό κακό του! Είπε, λοιπόν, της γοράς και κίνη πάλι την άρωστη και να τον ζητήσει να της φέρη από τό περιβόλι των πενήντα δράκων, τό χρυσό μήλο!

Έτσι κι' έγινε. Γυρίζοντας όμως ο Μικέλης, πέρασε από τις μάγισσες, που φρόντισαν πάλι με τρόπο να του τό αλλάξουν.

Ο 'Αράπης, όταν είδε ότι ο Μικέλης γλύτωσε κι' από τους πενήντα δράκους, είπε της γοράς να κίνη την άρωστη και να του ζητήσει να της φέρη νερό απ' την άθάνατη πηγή, που ήταν άπέναντι στα δυό Μαύρα Βουνά.

Ο Μικέλης, πρόθυμος και καλός, έτρεξε πάλι και πήρε τό νερό. Μά, όταν γύριζε, τά δυό βουνά σμίγανε κι' έκοψαν την

«Δατεράκι μου χρυσό»

Τό ποιηματάκι σας

Δατεράκι μου χρυσό, μόλις βγαίνεις και φωτίζεις, πριν ακόμα να σε δω, με τό φως σου τό λαμπρό, τά ματάκια μου χαλίζεις.

Με γεμίζεις με χαρά, ό μικρό μου δατεράκι, σαν στον ούρανό ψηλά, ξεπετείσαι εαφικά, σαν όλοχρυσό φιδάκι.

Τά χεράκια μου κρατώ, ό χρυσό μου, πώς μ' άρέσεις! Τόσην ώρα καρτερώ και μ' αγάπη λαχταρώ στην χουφτούλα μου να πέσης.

— Άδικα με λαχταράς! είπε τό μικρό δατεράκι. Νά με πιάσης δεν μπορείς, τ' είν' ό ούρανος πλατύς και μικρό σου τό χεράκι!

ΜΕΝΗΣ ΚΥΔΩΝΗΣ

ούρα του άλόγου του. 'Εκείνο, απ' τον πόνο, δεν μπορούσε να προχωρήσει κι' ο Μικέλης έτσι έμεινε εκεί δυό μερόνυχτα.

Οι μάγισσες, βλέποντας να υή γυρίζη τό παλληκάρι, τούστειλαν υπήνημα μ' έναν αέτο, να βάλη νερό απ' την άθάνατη πηγή στην πληγή του άλόγου, για να τό γιατρέψουν.

Ο Μικέλης έκανε ό,τι του παράγγειλαν και πέρασε από τό σπίτι τους να τις ευχαριστήσει! 'Εκείνες όμως τέυ άλλαξαν τό νερό, για να υή τό πη ή γορή.

Ο 'Αράπης, που δεν περίμενε να σωθή, είπε τότε της γοράς να βάλη την κόρη της να τον χτενίσουν και να κόψη κρυφά τρεις άσπρες τρίνες στο κεφάλι του. Αυτές ήταν ή δύναμη του Μικέλη.

Τό όφρανο, όταν γύρισε απ' τό κυνήγι, κάθισε να τό χτενίσουν.

Τη στιγμή, λοιπόν, που τούκοψε ή άσχημη κοπέλλα τις τρεις άσπρες τρίνες, πετάχτηκε ο 'Αράπης και τό πήρε τό κεφάλι. Πέταξε ύστερα τό σώμα στην άκροποταμιά και τό κεφάλι τό κάρφωσε σ' ένα κοντάρι και τόστρησε στην αλή.

Οι μάγισσες, μη βλέποντας τον Μικέλη κατάλαβαν πως κάτι κακό θα είχε πάθει. 'Εστειλαν τότε τους αετούς να τον βρουν. Κι' έτσι, σε λίγο, οι αετοί κουδάλισαν τό σώμα και τό κεφάλι του Μικέλη στο σώμα.

Οι μάγισσες πήραν τότε τό νερό της άθάνατης πηγής και κόλλησαν τό κεφάλι στο σώμα. 'Υστερα έδωσαν του Μικέλη να φάη την καρδιά του πεπονηίου των σαράντα δράκων κι' άμέσως έγινε καλά!

Σε λίγο τούδωσαν και τό αληθινό χρυσό μήλο, που με κίνδυνο της ζωής του, τό είχε πάρη από τους πενήντα δράκους κι' ο Μικέλης ξαναπήρε τη δύναμή του.

Άμέσως τότε καβάλλισε τό άλογο κι' έτρεξε στον πύργο. Μ' αυτή τη φορά, τον συνόδευαν δώδεκα μεγάλοι αετοί.

Ο 'Αράπης, ή γορή κι' ή κακιά κόρη καθόντουσαν στην αλή κι' άπορούσαν τί έγινε τό κεφάλι του Μικέλη.

Χύμψαν τότε οι αετοί άπάνω τους και τους έκαναν γίλια κομμάτια.

Ο Μικέλης κατέβηκε άμέσως στο ύπόγειο, βρήκε την πεντάμορφη βασίλισσα και σε λίγες μέρες, την παντρεύτηκε κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η άδειανή μπουκάλα

Η ιστοριούλα σας

Ο παππούς του Πετράκη παίρνει μία σκούρα μπουκάλα, τη βάζει πάνω στο τραπέζι και λέει στον μικρό έγγονό του:

— Πετράκη, πήγαίνε να μου πάρης μία όκα κρασί κοκκινέλι.

— Δώσε μου λεπτά, παππού, λέει ο Πετράκης.

— Λεπτά; Μά, με λεπτά Πετράκη παίρνει όλος ό κόσμος κρασί. Ο σκοπός είναι να τό πάρης χωρίς λεπτά!...

Ο Πετράκης δίχως να μιλήση, παίρνει την μπουκάλα και βγαίνει έξω και γυρίζοντας, την αφήνει άπάνω στο τραπέζι.

Ο παππούς του, βλέποντας πως γύρισε ό έγγονός του, πλησιάζει στο τραπέζι, σηκώνει τη μπουκάλα για να ρίξη κρασί στο ποτήρι του και βλέπει μ' έκπληξη του πως είναι άδειανή!

— Μά, Πετράκη, αυτή είναι άδειανή! του λέει.

— Άμ' τί, γεμάτη την ήθελες, παππού; Γεμάτη όταν είναι, ξέρει όλος ό κόσμος να πη. Ο σκοπός είναι να είναι άδεια και να πης κρασί!...

MIKY - MAOYΣ

Χιούμορ

— Κωστάκη, ποιοί ήταν οι πρώτοι άνθρωποι πάνω στη γη; ρώτασε ό δάσκαλος.

— Ο Αδάμ και ή Εύα!...

— Και γιατί τους έδωσαν από τον Παράδεισο;

— Γιατί δεν είχαν να πληρώσουν τό νοίκι, όπως κι' ή γειτονιάς μας ή κυρία Κατίνα!...

— Μαμά, φωνάζει, όταν έφυγε εκείνη, αυτή δεν είναι δασκάλα; που πήρε στη Φιφή μας.

— Άλλα τί είναι, παιδί μου;

— Αυτή είναι χαχαροπλάστης!...

— Γιατί;

— Γιατί αντί να της μαθαίνη τη Γεωμετρία, όπως είχα πη, της μίλουσε όλη την ώρα για... τριώνια!

Ο Γιαννάκης γυρίζει με τό καινούργιο του παντελόνι γεμάτο λάσπες κι' ή μαμά του άρ-χίζει να τον μαλακώνη:

— Παληόπαδο, άτακτε, βρωμέρι!...

— Γιατί, μαμά, φωνάζεις έτσι; Τη στιγμή που γλύστρησα δεν πρόφτασα να τό βγάλω!...

— Έλα να δες, υπαυπά, σημάδι!... Κορφώνω τό στυλόγραφό σου από δυό μέτρα στο στόχο... διάνη!...

(Του 'Αρχέλαου)

Ο Διεθνής Τηλεβόλ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

«Τοτοκάλτσιο», το ποδοσφαιρικό στοιχείο που κατέκτησε τον ιταλικό λαό.

«Κοιμάται φτωχός και ξυπνάει πλούσιος με το ποδοσφαιρικό στοιχείο, το «τοτοκάλτσιο» περφηανούνται οι Ιταλοί. Και δεν έχουν άδικο!

Σαρανταπέντε εκατομμύρια Ιταλών ζουν με την ελπίδα να γίνουν εκατομμυριούχοι! Κάθε Σάββατο βράδυ, σταματά κάθε άλλη απασχόληση, ακόμη και οι πολιτικές συζητήσεις και τα γλέντια, για να κυριαρχήσει ένα μόνο θέμα, το «τοτοκάλτσιο»!

Το ζήτημα είναι να προβλέψης από τον επίσημο πίνακα των αγώνων της Κυριακής, τους δεκατρείς νικητές των ποδοσφαιρικών αγώνων ή τα ισόπαλα αποτελέσματα.

Συμβαίνει, λοιπόν, πολλές φορές, να μη μπορεί κανείς να επιτύχει «το μαγικό νούμερο 13», όπως λένε συνήθως τους δεκατρείς νικητές των ποδοσφαιρικών αγώνων. Αυτό μάλιστα είναι δυνατόν να τύχη όχι σε μία Κυριακή, αλλά και σε δεύτερη και σε τρίτη. Τότε, όλα τα ποσά, που δεν βρήκαν τυχερούς, προστίθενται στα κέρδη της δεύτερης ή τρίτης Κυριακής. Καταλαβαίνετε πόσο μεγάλα είναι έτσι τα κέρδη.

Στις 8 Φεβρουαρίου λ. χ., είχαν στοιχηματίσει 17.268.933 Ιταλοί. «Το μαγικό αριθμό δεκατρία» επέτυχαν τέσσερις ποδοσφαιρικοί αγώνες. Ο καθένας απ' αυτούς κέρδισε 52.927.000 λιρτέτες ή 90.000 δολάρια.

Άλλα εξηταενηνάρια πρόσωπα πέτυχαν τις νίκες «Γιουβέντους»! Και, όμως βρέθηκαν και τέσσερις Ιταλοί από τα 17.263.933, που έπαιζαν, που πρόβλεψαν ήττα της «Γιουβέντους»!

Την εβδομάδα αυτή, από 2-8 Φεβρουαρίου, οι Ιταλοί έπαιξαν 862.846.132 λιρτέτες ή 1.400.000 δολάρια. Ο κα-

θένας που στοιχηματίζει, πληρώνει μόνον 50 λιρτέτες. Από τα εκατομμύρια των εισπράξεων, τα μισά διανέμονται στους παίκτες που θαδρουν στους 13 νικητές και τους 12 νικητές των 13 αγώνων. Τα άλλα μισά των εισπράξεων, παίρνει το Κράτος και τα διαθέτει υποχρεωτικά για τον αθλητισμό, για την ανέγερση σταδίων γυμναστηρίων, κολλυθητηρίων και γενικά αθλοποικιών χώρων και για την προετοιμασία και συμμετοχή της «Ιταλίας» στους «Ολυμπιακούς Αγώνες».

Απ' τον καιρό που το «τοτοκάλτσιο» κατέκτησε τον Ιταλικό λαό, ειδικά μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, πολλοί έγιναν εκατομμυριούχοι, ιδίως απ' τη φτωχολογία. Όλοι οι Ιταλοί, της εργατικής και της μέσης τάξεως, όνειρεύονται να πετύχουν «το μαγικό νούμερο 13» και να πουν «άντιο φτώχειας!» Η τύχη, όχι σπάνια, χαμογέλασε σε πάμπολλες οικογένειες, που απ' τη μία βραδυά στην άλλη, άλλαξε τη ζωή τους με το ποδοσφαιρικό παιχνίδι.

Επειδή δε τα πάντα εμποτεύονται αυστηρά απ' το Κράτος, έστω και αν την ώρα γίνονται «Εταιρεία», δεν μπορεί να γίνουν «καπιτανοβούσεις». Γι' αυτό και ο Ιταλικός λαός εμπιστεύεται τις 50 λιρτέτες του κάθε Σάββατο δρόμο με την πεποίθηση πως δεν θα τον γελάσουν. Εκείνη μονάδα που του παίζει άσχημα παιχνίδια είναι η Τύχη.

Ακούστε τι συνέβη την Κυριακή, στις 8 Φεβρουαρίου: Η επί κεφαλής του Ιταλικού Ποδοσφαιρικού Πρωταθλήματος «Γιουβέντους» του Μιλάνου, ήττη από την «Τορίνο», δεκάτη τρίτη στο Πρωτάθλημα και η «Αταλάντα», δέκατη στην κατάταξη, ήλθε ισόπαλη με την πρωταθλήτρια του 1952 και δεύτερη στη γενική βαθμολογία της περιόδου 1952-1953 «Γιουβέντους».

Φαντασθήτε τώρα πόσοι θα είχαν προβλέψει νίκες της «Γιουβέντους»! Και, όμως βρέθηκαν και τέσσερις Ιταλοί από τα 17.263.933, που έπαιζαν, που πρόβλεψαν ήττα της «Γιουβέντους»!

Αυτοί ήταν οι τυχεροί. Είναι φανερό ότι οι νικητές του «μαγικού νούμερου 13», είναι και οι σωφρότεροι Παλμίοι Τολιάτι, ο Ρούκλους Μονάρι, όπως έγραψαν οι Ιταλικές εφημερίδες. Τα κέρδη του ανέβηκαν στα 135.000 δολάρια. Ο Μονάρι δήλωσε πως τα εκατομμύρια θα τα διαθέσει για πολιτικούς σκοπούς και θα δώσει κι ένα δώρο στο... άφεντικό του!

Άλλοι όμως τυχεροί, προτιμούν να διαθέσουν δωρεές για κοινωνικές έθνικους και αθλητικούς σκοπούς. Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

οι κυνηγοί των παραδοξοτέρων αποτελεσμάτων! Έκει στήριζαν τις επιτυχίες τους. Θέλατε ακόμη να μάθετε κάτι παράξενο; Την Κυριακή, 8 Φεβρουαρίου, έξη παιχνίδια τελείωσαν με ισόπαλα αποτελέσματα.

Φυσικό είναι, ύστερα από τέτοιες εκπλήξεις, να δημιουργηθεί αναστάτωση στο «μαγικό νούμερο 13». Οι Ιταλοί όμως ποτέ δεν απογοητεύονται. Κυνηγούν την τύχη τους κάθε Κυριακή, όλο το χρόνο. Ο διαρκώς αυξανόμενος αριθμός των παικτών που στοιχηματίζουν μαρτυρεί πως το «τοτοκάλτσιο» κατακτά μέρα με την ημέρα και περισσότερους πιστούς.

Όταν πήγαμε με την Εθνική μας ομάδα στο Παλέρμο, εδω και δυο χρόνια, μου δόθηκε η ευκαιρία να ιδω από κοντά τον «κυρία» των Ιταλών για το ποδοσφαιρικό παιχνίδι. Χωρίς να διακινδυνεύουν μεγάλα ποσά, όπως γίνεται στις ιπποδρομίες, τρέχουν στο πρακτορείο-γραφείο της «Εταιρείας» των ποδοσφαιρικών στοιχημάτων, παίρνουν τον έντυπο πίνακα με τους 13 αγώνες του Πρωταθλήματος, καταθέτουν τις 50 λιρτέτες, σημειώνουν τις νικητρίες ομάδες (αδιαφορώντας πόσα τέμματα θα νικήσουν), ή τα παιχνίδια που νομίζουν πως θα τελειώσουν ισόπαλα, γράφουν τ' όνομα και τη διεύθυνση και τότε στέλνουν παραβόλους στο Γραφείο.

Αν τύχη και προβλέψουν τις 13 ή 12 ομάδες νικητρίες ή ισόπαλες, έχουν πιά εξασφαλίσει τη ζωή τους και το μέλλον των παιδιών τους. Ένας απ' τους νικητές της 8ης Φεβρουαρίου, πούγινε εκατομμυριούχος, εισπράττοντας 52.927.000 λιρτέτες, ήταν ένας φτωχός Μιλανέζος, που δεν μπορούσε να πληρώσει το νοίκι του σπιτιού του, γιατί η μικρή «καφετερία» που διατηρούσε, δεν δούλευε καλά. Τον ρώτησαν, λοιπόν, τι θα κάνει τα λεφτά, που εισέπραξε. Ο δούτοχος ήταν τρελλός σχεδόν από ευτυχία. Τάγε κυριολεκτικά χαμένα, όταν φορτώθηκε τα εκατομμύρια του! Μόλις κατόρθωσε να ψιθυρίσει: «Θα συνεχίσω τη δουλειά μου! Ύστερα από τόσα χρόνια σκληρής δουλειάς, δεν μου πάει η καρδιά να αφήσω το μαγαζί μου. Θ' αγοράσω ίσως άλλη καφετερία στο Μιλάνο, σε καλύτερη θέση. Θα σπουδάσω τα παιδιά μου. Θα προικίσω την κόρη μου. Τι άλλο θέλω;».

Άλλος νικητής του λαχείου είπε όταν πήρε τα κέρδη του: «Ντίο σε λά μάντι μπουόνα». Δηλαδή: «Θεέ μου, κάνε τα καλά», να βγούν δηλαδή καλά λεφτά. Ίσως, δεν πίστευε πως απ' το λαχείο προέρχονταν γουρλίδικα λεφτά ή ίσως δεν πίστευε πως ήταν αληθινά, συμπλήρωσε ένας δημοσιογράφος.

Απ' τους νικητές του «μαγικού νούμερου 13», είναι και ο σωφρότερος Παλμίο Τολιάτι, ο Ρούκλους Μονάρι, όπως έγραψαν οι Ιταλικές εφημερίδες. Τα κέρδη του ανέβηκαν στα 135.000 δολάρια. Ο Μονάρι δήλωσε πως τα εκατομμύρια θα τα διαθέσει για πολιτικούς σκοπούς και θα δώσει κι ένα δώρο στο... άφεντικό του!

Άλλοι όμως τυχεροί, προτιμούν να διαθέσουν δωρεές για κοινωνικές έθνικους και αθλητικούς σκοπούς. Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ρεμβόλεζο
1) ΜΙΚΤΟΙ. 2) ΑΔΙΚΙΑ. 3) ΤΑΝΓΚΟ. 4) ΚΟΝΙΑΚ. 5) ΔΕΛΦΟΙ. 6) ΙΟΝΙΟΝ. 7) ΦΑΥΛΟΝ.

Απρόοπτο
Ο δεξιός σας αστράγαλος.

Ερωτήσεις
1) Ένα. 2) Δώδεκα. 3) Έπτα.

Αυτοκτονία ή έγκλημα;
Αν ο Γκάρνελ έπινε ούισκι, πριν αυτοκτονήσει, θαχε λυώσει ο πάγος μες στο ποτήρι του, στη μιάμιση ώρα που μεσολάβησε. Συνεπώς, έπρεπε να σκηνοθεσία του υπηρέτη, πράγμα που έδειχνε πως ήταν ένοχος.

Οι άριθμοι που λείπουν
1) Σαραντά. 2) Τέσσερες. 3) Ένεακόσια. 4) Είκοσι χιλιάδες. 5) Τρείς. 6) Έπτα.

Οι τρείς κοπέλλες
Η δνς Μπρούνη δεν μπορεί να νάνει η δ-πάλληλος (2). Ο κ. Γεράκης δεν μπορεί να παίζει μπλιάρδο (4). Ο πατέρας όμως της υπάλληλου παίζει μπλιάρδο. Συνεπώς, η υπάλληλος δεν μπορεί να νάνει παρά η δνς Ματθαίου. Η ζωγράφος παίζει σκάκι με τον πατέρα της, που δεν μπορεί να νάνει ο κ. Γεράκης (4). Άρα, είναι κόρη του κ. Μπρούνη.

Οι μάχες
Νά η αντίστοιχία μαχών (αριθμών) με χρονολογίες (ψηφία): 19, 20τ, 31, 4ε, 5η, 6ς, 7α, 8ς, 9γ, 10ς, 11ια, 12ιγ, 13ιδ, 14ιε, 15ιδ.

Κρυπτογραφικών
1) Νεάπολις. 2) Έλπις. 3) Αϊολός. 4) Πλάσις. 5) Όπιον. 6) Λίπος. 7) Ίλιος. 8) Σπίνος.

Μαγικό γράμμα
Με το γράμμα «Χ»: Χυμός — Χώμα — Πάχος — Χολή — Τρέχω — Μάχη — Α-χανές — Τροχός.

Μαγική εικών
Ο καθελάκρης βρίσκεται κάτω από τα πύνα πόδια του αλόγου. Θα τον δητε δε, αν αναποδογυρίσετε την εικών.

Αναγραμματισμός
ΚΥΒΟΣ — ΥΒΟΣ — ΒΟΥΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 422 ΣΤΑΥΡΟΛΕΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΕΓΚΛΗΜΑ — ΑΣΦΑΛΕΙΑ. 2) ΤΥ-ΡΙ — ΑΛΛΑΧ — ΒΟΡΑ. 3) ΟΡΑ — ΝΥ-ΦΑΡΟΣ — ΣΕΡ. 4) Ω — ΠΑΣΤΑ-ΜΕΚΚΑ — ΣΑ. 5) ΤΟΥ — ΑΝΤΑΜΟΙ-ΒΗ. 6) ΑΡΑΡΑΤ — ΝΟΜΟΣ — ΡΩΜΗ. 7) ΦΟΡΟΣ — ΝΟΣΟΣ. 8) ΔΟΣΙΣ — ΝΟΚ — ΝΟΝ. 9) ΔΕΣ — ΝΟΜΟΒΕΤΗΣ — ΕΡΩ. 10) ΦΟΝ — ΡΕΑ — ΣΤΑΛΑ. 11) ΣΑΠΩΝ — ΜΙΑΡΑ. 12) ΙΣΟΝ — ΠΑΠΙΑ — ΑΛΑΤΟΣ. 13) ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ — ΓΙΑ. 14) ΕΚ — ΣΟΝΙΑ — ΑΙΤΙΑ — ΦΕ. 15) ΛΥΩ — ΣΤΑΝΗ — ΜΙΑ — ΠΥΡ. 16) ΙΩΤΑ — ΗΡΩΝ — ΚΑΤΙ. 17) Α-ΝΑΜΕΣΑ — ΣΑΤΑΝΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΕΤΟΙΜΑΙ — ΣΙΚΕΛΙΑ. 2) ΓΥΡΩ — ΔΕΜΑΣ — ΚΥΩΝ. 3) ΚΡΑ — ΤΑ-ΦΟΣ — ΠΟΛ — ΩΤΑ. 4) ΛΙ — ΠΟΡΟΣ — ΩΩΝΕΣ — ΑΜ. 5) ΝΑΥΑΡΙΟΝ — ΡΟΣ. 6) ΜΑΤΣ — ΤΟΣΟΝ — ΠΟΝΤΟΣ. 7) ΑΛΑΤΑ — ΣΑΠΙΑ. 8) ΑΝΝ — ΝΟΡ — ΠΛΑΝΗ. 9) ΡΑΦ — ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ — ΗΡΩ. 10) ΧΑΜΑΜ — ΚΕΑ — ΑΝΑ. 11) ΡΕΜΟΣ — ΑΙΜΟΣ. 12) ΣΤΟΚΟΣ — ΝΗΣΙΑ — ΤΙΝΑ. 13) ΣΚΙ — ΝΟ-ΣΤΑΛΙΑ. 14) ΑΒ — ΑΒΡΟΝ — ΑΡΑΙΑ — ΚΑ. 15) ΛΟΣ — ΗΩΣ — ΕΛΑΤΑ — ΠΑΝ. 16) ΟΡΕΣ — ΜΟΪΡΑ — ΦΥΤΑ. 17) ΣΑΡΑΦΗΣ — ΕΣΠΕΡΙΣ.

Μιά σόμπ...

Γ. Β.: Μιά κοπέλλα μεταξύ μικροστικτής και λαϊκής οικογενείας και σόμπ, όπως η αναφερόμενη δεν μπορεί να νάνει σόβαρη, αφού δεν έχει επιγνώσι μερικόν πραγμάτων και ποάρει για κομική! Αν όμως έσειε τη βριακετε του γόμου σου, έμένα δεν μω πέφτει λόγος. Όσο για το πως θα ένεργησεις για να νομιμοποιήσεις τις σχέσεις σου, κι αυτό είναι ζήτημα δικό σου. Έχετε εξασφαλισμένη μία επαγγελματική θέσι, ώστε ν' αντιμετώπισετε τις υποχρεώσεις του γάμου; Είστε βέβαιος ότι η κοπέλλα, με τις σόμπ απαιτήσεις της, θα είναι ικανοποιημένη με όσα θα της προσφέρεις; Αν ναι, τότε να τη ζητήσεις δε γάμο.

Α ν υ π ε ρ σ τ ι σ τ ι Μικροβύλα, Αδιδόνητος: Καταλαβαίνω, αγαπητή μου, πόσο βεβαίως σου έπληγωσε η στήριξη της μαρούλας σου. Αλλά πάλι να δοξάζετε το Θεό, που έχετε τον καλόν σας πατέρα. Αυτός, με την φροντίδα που σου σέειναι, θα καλύψει το κενό. Όσο για το ζήτημα του νέου γάμου σου, αυτό δεν πρέπει να σας απασχολήσει, έσως, τουλάχιστον, αφού έκείνος δεν έχει δείξει κανένα ενδιαφέρον να βάλει δεύτερη γυναίκα στο σπίτι του. Κι αν έσεις του παρασταθείτε στο νοικοκυριό και του δείξετε ότι η σόμπ σου, μπορεί να μη το σκεφθεί. Αλλά κι αυτό να γίνει, έσεις δεν έχετε να διακινδυνεύσετε τίποτα, αφού η αγάπη σου και η δική του η σόργη σας συνδέουν τόσο βαθιά. Δείξτε όλο σας το ενδιαφέρον για τη ζωή και τη χαρά του πατέρα σας!

Μικροβύλα, Αδιδόνητος: Ηράκλειο Κρήτης: Πρώτη φορά διαβάσω ένα τόσο καταπληκτικό γράμμα. Μα είναι άποροπιαστικό αυτό που μου γράφετε. Επειδή ο καλός σας είναι ζηλιάρης και δεν άνεχεται να σας εκδηλώνει την άδολη αγάπη του ο έδελφός σας, αναγκασθήκατε, σε παραπειστικές ανησυχίες, να του πείτε ψέμματα ότι ο... έδελφός σας έχει μαζί σας ένοχες σχέσεις. Και τώρα που σας έρχονται τώφεις για το άνθος αυτό έγκλημα, του α-τοδισαυμού σας, αντιλαμβάνετε τις εξωφρενικές αυτές εκδηλώσεις σας! Με ρωτάτε δε τι να κάνετε. Νά κακίστε το φίλο σας που σας έβγαλε τέτοιες κακοήθειες σκέψεις στο μυαλό και να του ήτε την αλήθεια! Αν δε τολμήση να σας πη τίποτε παραπάνω να τον διώξετε άμέσως από κοντά σας, γιατί, δεν πρόκειται για άνθρωπο ι-σορροπημένο!

Αγαπώ την Κίτα: Αφού σε δυο μήνες πρόκειται, όπως μου γράφετε, να παντρευτείτε, φυσικά δε με μία άλλην κοπέλλα, το βρίσκω άναξίο στην έντιμότητά σας και την πρόνοιά σας ν' απασχολήτε τις σχέσεις με την μικρούλα των δεκαέξη χρόνων, που τυχαίνει μάλιστα και συγγενής σας. Δεν σας επιτρέπεται, τώρα που δημιουργείτε καινούργια ζωή κι έχετε

Δυστοχία σ' αυτήν για πέντε: Άντε, από το θλιβερό παράδειγμα της οικογενείας σας και μετά το δικό σας πάθημα με τον γάμο, θα έπρεπε να έχετε διδαχθεί αρκετά. Δεν έπρεπε να έναυγάζετε σε άλλους έρωτας με δίχως σκοπό σόβαρη κι ακόμα χωρίς να είστε σίγουρη ότι ο άνθρωπος όχι μόνο σας αγαπάει αλλά και έχει τον τρόπο ν' αντιμετώπιση τα καθήκοντα του γάμου. Και μω φίλε, να είστε βέβαιη ότι τέτοιες έγγυσεις δεν παρέχει ο άνθρωπος, με τον οποίον συνδέστε σήμερα. Αυτά έσεις έπρεπε να τα έχετε σκεφθεί και ν' αποφασίσετε.

Ενα φίλο. Κομωτική: Το γράμμα σας θα το παραδώσω στον αρμόδιο συντάκτη, από δε την «στήλη της αλληλογραφίας» του περιοδικού μας θα λάβετε την απάντησή που ζητάτε. Όσο για την περίπτωση της αρρώστιας σας νομίζω ότι, προκειμένου για τέτοιο νόσημα, δεν μπορεί ο γιατρός από μακριά να γνωματεύση και να σας πη τρόπο θεραπείας.

Γενναία καρδιά: Ίσως ναι: Κάνετε πολύ καλά να συμπεριφέρεστε έτσι, όπως μου γράφετε! Η νεερά, που σας κάνει τα γλυκά μάτια, ενώ είναι άρραβωνισμένη με τον φίλο σας, θέλει μάλλον να παραστήση τη μοιραία, που τάχατες γοητεύει όλους γύρω της. Γι' αυτό, η αξιοπρέπεια στάς σας θα της είναι άσχετα διδακτική. Και, αν σας κάνει πάλι νέους υπαινιγμούς, τότε να της πη-

τε καθαρά, ότι είναι ντροπή της να μη σέβεται τον άνθρωπο, που θα κάνει αύριο σόζυγο της. Κ ή ποια κυρία, Χιον: Δεν υπάρχει λόγος να σας ύποβειξω έ-γώ ο,τιδήποτε, ούτε δά έξω κι' ούτε μω επιτρέπεται να σκεφθώ και να σας συστήσω πως θα... ά-πιστήσετε στο σόζυγο σας, επειδή υποψιάζεστε ότι κι' έκείνος δεν σας φανηκε πιστός στο ταξίδι του. Αυτό, λοιπόν, είναι ζήτημα αξιοπρέπειας και αυτό το αίσθημα καθέναν μας το αντιλαμβάνεται δια-φορετικά. Σκεφθήκατε τι μπορεί να έπακολουθή; Γι' αυτό, νομίζω καλύτερο να λογικευθήτε και να συμβουλευθήτε έναν γιατρό για τη θεραπεία του μικρού σας «πα-θηματος».

Το μ α χ ο 908, Πειραιά: Ούτε πρωτότυπη, ούτε μοναδική είναι η περίπτωση σας. Είναι συνήθι-σμένο αυτό στον έρωτα. Όσο για να σας συμβουλευσω έγω, πρέπει πρώτα να έρω τι σκέπτεστε έσεις. Αν λογαριάζετε ότι αποφασίζετε ένα γάμο με την χήρα, τότε χω-ρίς να διατάσσει προτείνω το κι' αυτή άμέσως θα δεχθώ, παρ' όλη την επιφυλακτικότητά της. Αν όμως απόβλεπε στο να περνά ο καιρός σας, τότε γιατί να βασανίζετε το μυαλό σας μ' αυτήν και όχι με μία άλλη;

Σ α δ ι σ τ ή Φ. Κ., Βόλον: Τά έρωτήματα που θέτετε σε μένα, έπρεπε να τα θέσετε ο ίδιος στον έαυτό σας, αγαπητέ μου, πριν σιωπή το άνεπανόρθωτο, στο ό-ποιον έσεις παρασύρτε τη μι-κρούλα. Και πριν απ' όλα έπρεπε να σκεφθήτε ότι δεν παίζει κα-νένα ρόλο η δέσφωσή σας, αν έ-να κορίτσι δεκαεφτά χρό-νων, άπειρο κι' επιπόλαιο, «δω-τον» δεν θέλω να σας άπέλπισω, α-π' τον πρόκειται να ένώσετε την τύ-χη σας μαζί της. Αφού λοιπόν σας αγαπά, γιατί ν' αμείβαλλε; Έ-χετε δεδομένα ότι δεν σας είναι ε-λκρινής; Δεν θα θέληση να σας έγγελάση, αν λείψετε, γιατί θα σκεφθώ, ότι έσεις, είστε η βάσις και η έλπίδα στη ζωή της.

Ανοικονόμητο. Πρέδεα: Πραγματικά είναι άνοικονόμητη η αξίωσή μου. Πριν από τρείς ήμε-ρες, μω γράφετε, γνωρισθήκατε με μία κοπέλλα από έξω τόπο και τώρα θέλετε να την ζητήσετε από τους γονείς της, χωρίς να έ-ξακριβώσετε προηγουμένως, αν σας αγαπάει κι' έκείνη! Μα γιατί βιάζεστε τόσο αφού μάλιστα δεν έχετε οικονομικούς πόρους έξασφα-λισμένους; Συνέψετε, λογικευθή-τε κι' άφήστε τις παρόλκιμες πε-

Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ
Η Βερολινέζα ηθοποιός Ουτέ Ζίλις συνοδεύεται τακτικά στους περπατούς της από ένα μικρό κροκόδειλο. Όπως δηλώνει η ίδια, περιμένει με άνυπομονησία να μεγαλώση για να μπορεί να φτιάξει με το δέρμα του μία τσάντα. Ένα ζευγάρι γάντια άσπροτι!

ρίπετες, που θα σας στοιχίσουν ακριβά! Ξ α ν θ ά γ γ ε λ ο υ δ ι: Έ-χετε δική ν' αγανακτήτε με την συμπεριφορά του φίλου σας, που σας «έφαγε» το κορίτσι της αγα-πης σας! Μα έγω θ' άγανακτώ-σα με το ίδιο το κορίτσι και με τη μητέρα του, γιατί αυτές σας φέρθηκαν πιο άσχημα. Αφού ήξε-ραν ότι είσαστε καλός και ελκρινής, πως μπόρεσαν να γελαστούν από το φίλο σας και να πειστούν από σκευωμικά του λόγια έ-νας βάρος σας; Αυτό δεν είναι φρόνι-μο από μέρος τους. Το μόνο που θα κάνουν είναι να τις περιφρονή-σετε. Άλλωστε πολύ γρήγορα θ' άποκαλυφθώ η συμπεριφορά του και τότε θα καταλάβουν την αλή-θεια για το άτομο σας!

Ερωτά δίχως έρωτα, Αίγιο: Αφού το άναγνωρίζετε και μονάχος σας, ότι δεν έχετε καμιά έλπίδα ν' αγαπάτε ένα κορίτσι, που δεν σας άγαπά κι' ούτε έδωσε σημασία στο αίσθημά σας, γιατί έπιμένετε να το λατρεύ-ετε σιωπηλά; Δεν καταλαβαίνετε ότι αυτό σας έπηρεάζει και σας μαρμαίνει κάθε πόθο για τη ζωή; Με τη λογική και τα προσόντα σας δεν ταίριαζουν τέτοιοι ρομαντι-σμοί!

Τ ζ ι α ρ ά κ η ν. Αέρια: Πρέ-πει πρώτα να εξακριβώσετε πού ό-φείλεται το άπότομο στατήματα της αλληλογραφίας από μέρος της καλής σας. Μήπως είναι άρρω-στη, ή λείπει ταξίδι, ή της άπα-γορεύσαν οι δικοί της, όταν εί-δαν γράμματα σας; Αν δεν συμ-βαίνει τίποτ' απ' αυτά κι' άποφυ-γη να σας δώση μία άποινδήςποτε ελπίση, τότε θα θέλω να κόψω τις σχέσεις σας. Όποτε πρέπει και έσεις να κόψετε κάθε έπαφή μαζί της, χωρίς να την παρακα-λήτε και να έκθετε τον έγωισμό σας.

Φωτογραφίες

Με την ευκαιρία που μου γρά-φει η Άν η συ χ η ψ υ χ η και μω λέγει: «Και τώρα τι να κάνω; Κρατά τις φωτογραφίες μου! Αν μω κών φωτογραφίες και τις δείξη στον κανένα εκέκτισμό και τις έπωφελομαι ν' άπαντήσω σ' αυ-την και σε τόσες άλλες, που βρί-σκονται στην ίδια περίπτωση της. Ένα κορίτσι, όσο κι' αν πιστεύει ότι την αγαπά ένας νέος, ακόμα

.....

Ἡ ἱστορία ὅμως αὐτὴ ἐγι-
νε γνωστὴ καὶ στὸ Λονδίνον. Ὁ

«Ύστερα ή-κυρά μου έβα-
λε τά κλάματα. Ό φίλιπς την
παρηγόρησε και την έπεισε να
γυρίση γιά λίγο στο πάρτυ.
Έκείνος έφυγε τότε κρυφά κι
έβρεξε στο σπίτι του άφεντι-
κού μου. Τόν παρακολούθησε.
Τόν είδα απ' την άνοιχτή πόρ-
τα να μπαίνει στη σάλλα, ν'
κράτα ή απ' τόν τοίχο ένα μα-
χαίρι και να σκοτώνει το σεί-

Ποιὸς τὸ εἶπε πρῶτος ;

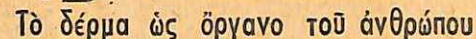
ης πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαγεωργίου.

Παράξενο διήγημα

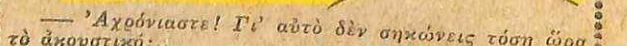
Τὸ βέβαιον εἶνε πῶς, ἐπεὶ ἀπο-
γο, κατὰ λθῶ ὅτι δὲν ἤμουν μόνος

πίστευε; Είπε ή πρώτη φορά που τη
άφηγοῦμαι σε σάς...

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ ΜΟΝΡΟΥ

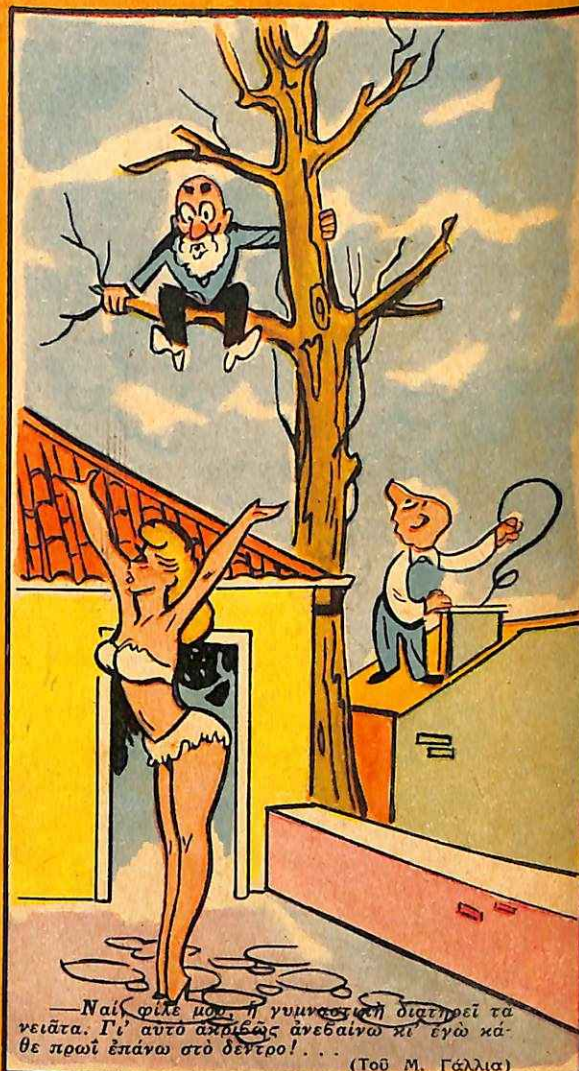
.....

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

—Τὸ βοήκα τὸ αὐτοκίνητό μας, γυναῖκα, εἶνε πίσω ἀπὸ τὴν κυρία!...

—Ναί, φίλε μου, ἡ γυναίκα καὶ διατηρεῖ τὰ νεύατα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνεβαίνω κι' ἐγὼ κάθε πρωὶ ἐπάνω στὸ δέντρο!... (Τοῦ Μ. Γάλλια)

ΤΑ ΣΟΥΤΙΕΝ ΡΕΧ ΚΑΝΟΥΝ ΩΡΑΙΑ ΣΤΗΘΗ

—Ἐξυπνὴ διαφήμισι! (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΚΟΣΜΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ

—Τὸν λογαριασμὸ καὶ δύο ἀσιρίνες, παρακαλῶ! (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)